

ZARRAZA & Co
KLIEDESYS
(netobula demo versija)

Autorius dėkingas visiems, kurie prisidėjo tvarkant šį tekstą, bei smulkiems tikro alaus gamintojams ir platintojams.

Be jūsų pagalbos jo paprasčiausiai nebūtų.

O labiausiai aš nuoširdžiai dėkoju savo mūzai poniai Kurvilaitei ir jos aplinkai už nuostabiai praleistą laiką...

Viršeliui panaudotas BANKSY darbas „Crucifixion“.

© zarraza & co 2013

PIRMA KADENCIJA

PRIIMAMASIS

Greitoji atvežė į *durnyną* jau sutemus. Vyrų priimamasis. Pradžioje visokių duomenų paklausinėjo seselė, po to pakvietė pas gydytoją į kabinetą. Priėmimo skyriuje tą dieną budėjo gana jaunas barzdotas gydytojas, kuris ir ėmė domėtis, kaip aš čia patekau. Papasakojau teisybę: gimtadienio *prikolas*, Kaušpėdo parodija, saugumiečiai ir t. t. Vyrukas įdomus – pašnekėjom net ir apie Voneguto romaną. Viskas atrodė pusė velnio. Dar pagalvojau – gal vdrug ims ir paleis namo? Bet liepė varyt į dušą, persirengt pižama ir ruoštis į skyrių numeris 13. Beje, po metų, kai aš vėl jį sutikau ligoninės kieme, daktariukas nustebino, nes priėjęs manęs atsiprašė ir pasakė: „Neturėjau teisės aš tada tavęs priimt...“. Paspaudžiau jam leteną ir pasakiau, kad traukinys, į kurį jis mane tąkart patalpino, jau nuvažiavo ir atbulinio neijungs, bet asmeniškai jam aš tikrai neturiu jokių pretenzijų...

Skubėt nēr kur. Nusivelku savo kostiumą ir laukiu, ką pasiūlys. Sanitaras iš spintos ištraukia kalną išblukusių pižamų, baltų apatinių marškinių ir kelnių. Matuojuosi. Visos mažokos, bet kažką parenka. Dar priėmimo daktaras pasako, kad mane laikys tris dienas ir, jei viskas gerai, – paleis. Net ėmiau ir patikėjau. Du sanitarai, kad nesušalčiau aprenge priėmimo skyriaus striuke–šimtasiūle, veda mane į skyrių. Naktelė šaltoka ir sniegas girgžda po batais. Dar net neišėjus iš priimamojo nutrūko kelnių guma. Sanitarai nuramina: *nesiparink*, skyriuj pakeis tau kelnes. Tada pagalvojau – atsitiktinumas. Vėliau supratau, kad matyt specialiai pakerpa tą gumą „pavojingesniems“ *durniams* (nes ir antrai kadencijai įvairavus į *psichuškę* man vėl pasikartojo ta pati nutrūkusios kelnių gumos istorija). Kodėl? Ogi pamėginkit bėgti ir laikyti rankom smunkančias kelnes, tuomet bus aišku. Bet tuomet apie bėgimą net minties nebuvo. *Fignia*, galvojau, tris dienas ištempsiu. *Nusišikt*, kad teko „nelaimingas“ – tryliktas skyrius, aš neprietaringas...

PIRMA NAKTIS

Prieinam prie skyriaus. Pakilę laiptais sanitarai paskambina, po minutės kažkas ima brazdint duris iš vidaus. Atrakina boba baltu chalatu – slaugė. Kažką murmedama sau panosėje įleidžia mus į vidų. Priėmimo skyriaus sanitarai įveda pro dar vienas duris į didelį ilgą koridorių, atiduoda popierius seselei ir išeina, pasiimdami nurengtą nuo manęs priėmimo skyriaus striukę. Į nosį kala *tuchla* ilgai nevedintos patalpos smarvė... Durys

užsidaro už nugaros. Apsidairau. Durys be rankenų. *OK* – priprasiu kaip nors...

Imu apžiūrinėti patalpas. *Blyn*, o juk tas *durnynas* iš „Skrydžio virš gegutės lizdo“ – kaip prezidentūros apartamentai, palyginus su šituo: ilgas koridorius, sienos gal dar prieš karą dažytos tamsaus *šūdo* spalva. Dažai suskilinėję ir vietomis nutrupėję, kai kur net nukritę ištisi kvadratinio metro ar didesni dažų lopai ir šviečia plikas tinkas, koridoriuimi slankioja visokie tipai su pižamom. Naujokas jiems įdomu. Užsimanau parūkyti. Vietiniai maloniai parodo, kur *šikanas*. Išsitraukęs cigaretę matau dar gal 10 pretendentų parūkyti. Vienas paprašo. Duodu, bet liepiu dalintis su kitais, nes *fig znaet*, kada galėsiu nusipirkti dar. Įpusėjęs cigaretę pastebiu kelis keistus žmones. Be pižamų, tik su baltom apatinėm kelnėm ir tokiais pat marškiniais. Vienas basas. Jie prieina ir vienas drebėdamas vos suprantamai paprašo, o gal daugiau vien rankų gestais parodo, kad palikčiau jam nuorūką. Dar porą sykių užsitraukęs atiduodu. Žiūriu, jo pirštai ir nagai tamsiai rudi, net apdege nuo nuolatinio *byčiokų* rūkymo. Mano *kancarą* sutraukia taip, kad lieka milimetras ar pusantro... Boba sanitarė, pamačiusi, kad laikau kelnes rankose, pasikviečia, nusiveda prie koridoriaus sienoje įmontuotos spintos, ją atrakinusi ištraukia krūvą kelnių, liepia rinktis ir pasikeisti. Pasikuitęs randu daugmaž tinkamas ir pasiimu. Pakeitęs kelnes mėginu pasivaikščioti ir smalsiai viską apžiūrinėju, – visgi pirmas kartas tokioj aplinkoj.

Žmonių daug. Nors kai kurie keistoki, agresyvių nėra. Daugelis tokie smalsučiai, apžiūrinėja mane, lyg iš Marso būčiau atskridęs. Pamažu dairausi, kas per aplinka, kur miegot teks. Prieina seselė ir šį klausimą išsprendžia – mano lova vadinamojoj stebėjimo palatoj. Tokia didelė dvylikos lovų patalpa, beveik tiesiai priešais seselių postą „akvariumą“. Ne tai, kad rankenų – durų nėra, vietoj jų – didelė, gal kokių keturių metrų arka į koridorių, kuriame visą naktį negesinama šviesa. Man tenka antra nuo koridoriaus lova, todėl šlykšti dienos šviesos lempa nuolat šviečia į akis. Storos bobos su šluotom, tipo slaugės, kažką plauna tolimam gale, kaip vėliau paaiškėjo, valgyklą. Keletas ligonių vaikšto ratais ilgu koridoriuimi. Atsigulu. Spoksau į visa tai. Stebiu žmones. Išsitraukiu atsineštą sąsiuvinį, mėginu užsirašyti išpūdžius. Nieko čia baisaus, *blyn*, galvoju besivolioldamas lovoje. Nė vieno pavojingo tipo nesimato, o kad keisti, tai nebėda. Negi aš trijų dienų neištempsiu. Apsiraminęs mėginu užmigti. Pavyko.

RYTAS

Iš ryto pažadina tuščių puodų ir kibirų bildesys bei durų trunkymas. Sanitarė ir keli mieguisti ligoniai išeina bildėdami puodais. Pasirodo, pusryčių atnešt. Po kokių penkiolikos minučių grįžta, tempia puodus į virtuvę. Seselės garsiai kviečia iš visų palatų ligonius, kuriems prirašytos injekcijos, ir procedūriniame kabinete bado į jų *šiknas* švirkštus bukom adatom (apie vienkartinius tais laikais niekas net nesapnavo). Niekas nesipriešina ir klusniai maunasi pižamines kelnes. Tik kai kurie maldauja, kad durtų į mažiau užbadytą *šiknos* pusę.

Po keliolikos minučių stora *boba* sanitarė (tuomet dar pagalvojau – o kiek reikia išgert, kad ant tokios atsistotų?) rėkia, kad visi eitų valgyti. Vyrukai neskubėdami slenka į tą pusę. Atsikeliu ir prisijungiu prie jų. Atsidaro sienoje įmontuotas virtuvės langas su durelėmis į valgyklą. Toj valgykloj aštuoni ilgi stalai, tik kėdžių nėra, vietoj to ilgi mediniai suolai, nudažyti rudais dažais – ant kiekvieno iš jų be vargo telpa penkios *šiknos*. Prie stalo susėda po dešimt žmonių. Pro tą langą viena boba padavinėja, o kelios kitos krauna ant padėklų metalinius aplamdytus *bliūdus* su neaiškia koše ir neša link stalų ligoniams. Šakučių nėra, vien šaukštai. Visi, matyt, turi savo įprastas vietas ir mieguisti kramto tą košę. Nežinau, kur sėst. Pirmas kartas. Laukiu, gal suorganizuos ką nors. Kai išdalina ligoniams maistą, sanitarė pamato, kad dar aš pakampėj mindžikuoju. Iš kažkur atnešusi papildomą kėdę, pasodina mane prie artimiausio stalo, duoda *bliūdą* su kreivu šaukštu. Paragauju tos košės. Skonis tikrai ne toks baisus kaip vaizdas. Ne blogesnė už kareivišką, kuria sovietinėj armijoje nuolat šerdavo. Po to ima dalinti arbatą ir baltą duoną, ant kvadratinio duonos gabalo kiekvienam po sviesto gabaliuką. Arbata metaliniuose puodukuose, jie visi apdaužyti, su nutrupėjusia emale – gal nuo karo laikų užsiliko. Žiūriu, ką su tuo sviestu *žmogai* daro. Kas pirštais, kas šaukštais mėgina užsitepti ant duonos. Tai ir aš be vargo padarau. Pavalgiusi, pižamuota armija kyla nuo stalų. Seselės kviečia gerti vaistų.

Mieguisti *psichai* neskubėdami slenka link akvariumo. Tai tokia stiklinė dėžė, už kurios sėdi seselės ir atseit stebi ligonius. Viena iš jų atneša lentą – padėklą su pertvarėlėmis, kur pagal palatas paskirstyti kiekvienam skirti vaistai. Kai kuriems ant lentos jo skyrelyje prierašas TIRPINTI. Ligoniai išsirikiuoja į eilutę ir gauna savo dozes, kurias užgeria vandeniu ir arbata iš keleto atneštų iš virtuvės puodukų. Kai kurie nepatikimi veikėjai mėgina savo „ratų“ dozę paslėpti po liežuviumi, bet akylos seselės gana greit juos priverčia pakartot procesą. Vienam gudručiui, nelinkusiam gydytis, *šustra* seselė rėkdama, kad jis jau ją *užpiso* su savo fokusais, priėjusi ranka stipriai užspaudžia nosį (tas ima žiopčiot gaudydamas orą kaip į krantą

išmesta žuvis) ir tokiu būdu pagreitina jam paskirtų vaistų rijimą, padarydama jį tiesiog neišvengiamu. Tie, kuriems gydymas nekelia džiaugsmo ir jau buvo už sukčiavimą pakliuvę, savo dozes gauna ištirpintas vandenyje mažose plastiko stiklinaitėse ir verčiami užgerti dideliu vandens kiekiu. Man, kaip ir žadėjo priėmimo budėjęs daktaras, dar nieko nėra prirašyta. O nuėjęs į tualetą matau, kad keli veikėjai visgi sėkmingai *apipiso* seseles ir spjaudo į *šikaną* „ratų“ likučius.

Storašiknės sanitarės (jų visų figūros kaip matriošku) iš virtuvės neša padėklus su maistu į priešingą koridoriaus galą. Vėliau sužinau, kad ten – taip vadinamas *kralikynas*, kuriame gyvena mano jau matyti mažaūgiai apatinėm kelnėm. Nuo koridoriaus jų kampas atskirtas medinėm durim, bet ne ištisinėm, o iš vertikalių lentų. Tarpai tarp lentų tokio pat pločio kaip ir lentos – tokios medinės grotos. Ten stovi keletas stalų ir ilgi mediniai suolai, tokie pat kaip ir valgykloj, ant kurių susėda visa *chebra*. Smarvė iš to kampo specifinė (prakaitas, *šūdai*, *myžalai*). *Kralikai* visi be pižamų, tik su baltais apatiniais marškiniais ir kelnėm. Daugelio burnose tik po keletą dantų ir net jų veidai keistai vienodi. Gal dėl to, kad visi plikai nukirpti ir barzdos neskustos keletą dienų. *Žmogai* keistai surrealistiški, o visų judesiai labai lėti (greičiausiai dėl didelių vaistų dozių). Ten, *kralikyne*, apie 30 lovų.

ŽMONĖS (1)

Berūkydamas susipažįstu su naujais draugais. Šiaip publika nuobodi, bet tikiuos, kad neilgai teks ją matyt – kaip nors atlaikysiu. Pradedu su normalesniais šnekėtis. Giriuosi, kad aš čia tipo tik trims dienoms, kad KGB *skotynos* komunistai mane čia įkišo ir, jei išsiaiškins, kad viskas gerai, tai paleis. Vienas *zekiškos* išvaizdos vyrukas (ant jo rankos tatuiruotė: atversta knyga, o joje trys žodžiai NEBIJOK NEPRAŠYK NETIKĖK) sako: nesidžiauk per anksti, dar nė vienas iš čia po trijų dienų neišėjo. Oba, galvoju – pirmas būsiu! Nuotaika visai nebloga. Parūkom, pašnekam. Visi gan draugiški, keli *kralikai* kartas nuo karto atslenka rinkti nuorūkų iš pakampių ar laukia, kol kas paliks *kancarą*. Iš gana monotoniškos masės, kiek mačiau per pusryčius, išsiskiria du personažai.

Vienas – stambus žydas juoda barzda, rankos su auksiniais žiedais ant storų pirštų ir vienintelis skyriuje ne ligoninės pižama, o brangiu naminiu užsienietišku chalatu pasipuošęs. Iš savo palatos beveik neišeina. Pagal pasipūtusią povyžą labai panašus į kokios nors bazės (tik ne karinės, o prekybinės) direktorių. Nemačiau, kad jis bendrautų nors su vienu iš pižamuotųjų, išskyrus savo palatos kolegą. Šis taip pat pasirodė „ne iš tos operos“ – kažkoks hipis su pižama. Plaukai iki pečių, barzdotas. Dar viena

balta varna, galvoju. Į nenormalų net iš tolo nepanašus. Labiau primena menininkų tiražuojamą Jėzų iš Nazareto (tuomet aš neskyriau tam dėmesio, bet vis vien pastebėjau, kad nei vienas iš šios keistos porėlės nebuvo kviečiamas į procedūrinį, kuomet seselės *šiknas* badydavo ir nestovėdavo *durnelių* eilutėje, kai jie vaistukus gert privalėdavo. Tik vėliau „atsukdamas atgal juosta“ kažkaip ėmiau tos porėlės keistą elgesį analizuoti. O jei „ligoniai“ negauna jokių vaistų, tuomet kokio velnio jie voliojasi tam *durnyne*???) *Pofig*, į draugus niekam nesiklijuosiu, tas irgi aktyvumo nerodo.

Krentu į lovą ir spoksau į viską, kas vyksta. Dieną nemažai žmonių vaikšto ratais po koridorių, kas po vieną, kas porom bešnekėdami. Po kažkiek laiko seselė praneša, kad atėjo vedėja ir reikia eit pas ją pasišnekėt. Vedėjos kabinetas koridoriuje tarp pirmų ir antrų įėjimo į skyrių durų. Seselė atidaro duris raktu, kuri nešiojasi chalato kišenėje, ir veda į kabinetą. Vedėjos pavardė – Kurvilaitė. Tokia stamboka moteris su akiniais. Chalato atlake trispalvės ženkliukas – kaip tik tada prasidėjo mada su tom trispalvėm, ir komunistinės išperos pigios bižuterijos pagalba sėkmingai apsimetė dideliais patriotais.

Vedėja išklausė mano patekimo į čia istoriją. Pasišnekėjom normaliai ir nieko blogo po to nesitikėjau. Ji pasakė, kad Seime pusė *durnių*, – aš nepuolu ginčytis, juk vedėja geriau savo pacientus pažįsta. Dar paklausiau, kaip ten su ta komisija ir kada išleis iš ligoninės. Nieko konkretaus neišgirdau. Sakė, kad stebės mano elgesį, o po to, jei viskas tvarkoj, paleis namo. Na, galvoju – viskas gerai. Grįžęs į lovą išsitraukiau sąsiuvinį ir ėmiau piešti savo nuotykius oro uoste, kad būtų ką prisimint. Antra diena praėjo be jokių *parkių*. Atėjo žmona aplankyti, atnešė cigarečių ir kažko paėst. Pasišnekėjom pasimatymų kambarėlyje, kurio durys tiesiai priešais vedėjos kabinetą. Viskas OK. Dėl nieko *nesiparinu*, prie blogos aplinkos priprantu greit – armijoje didesniam *šūde* tekdavo būt – išlaikysiu ir čia.

TREČIA DIENA

Kai kurie draugiški *žmogai* plepa viską iš eilės. Jau net ima nusibost. Žino, kad cigarečių pilnos kišenės, – į draugus klijuojasi. Vėl pietūs. Vėl nerandu vietos prie stalo. Laukiu, kol visi susės, – gal kur nors laisva vieta liks. Pamatau linksmą chebrytės spektaklį, kai kažkas surinka *hail Hitler* – apie 20 kelia į viršų dešines rankas atsakydami choru *hail Hitler!* Ir ima šaukštais į tuščius *bliūdus* barškint. Juokas iškart suėmė, nes vyrukai viską labai rimtais snukiais darė. Net pagalvoju, kad esu kokio nors filmo

masinių scenų filmavimo repeticijoj. Bet greit viskas nurimo, nes sanitarė, atidariusi lesyklos langą, taip užriaumojo, kad perrėkė visą metalistų orkestrėlį, ir tas staigiai nutilo. Matyt, *durnių* skyriuje daugiau negu vietų, nes vėl nerandu laisvos – seselė atneša kėdę iš virtuvės ir pasodina papildomai prie vieno iš stalų. Maistas, jei nekreipsi dėmesio į baisius senus indus, visai skanus ir jo pilnai pakanka, jei tu lovoj voliojiesi, o ne furas krauni.

Vienąkart, grįžęs iš *šikano* po eilinio parūkymo pasigendu po pagalve slėpto savo sąsiuvinio, į kurį visokias nesąmones rašinėjau ir paščiau. Pagalvojau, kad kažkas, matyt, šikt eidamas *nusipyzdino*, nes toje aplinkoje su *šikpopieriu* problemiška. O po kelių dienų nustebau – pasirodo, mano rašliava pas Kurvilaitę jau į ligos istoriją įsegta, kaip mano nuvažiavusio stogo patvirtinimas...

Apimtas nuobodulio nusprendžiau padaryt gerą darbą – padėt personalui. Dvi sanitarės nenorom plauna ilgojo koridoriaus grindis, o vienas ligonis pasisiūlo į pagalbą, paima iš vienos šluotą ir skudurą. Aš nusprendžiu pasimankštint ir paimu iš antros... Pusę koridoriaus išploves, matau ateinantį zeką, tą patį, kuris pranašavo man, kad iš čia greit išeit nesigaus. Jis prieina ir sako: mesk greit tą šluotą, nes visus, kurie čia ką nors dirba už dyka, automatiškai prie sunkesnių ligonių priskiria. Šluota *moment* iškrenta man iš rankų. Bet bobos greit susiranda kitą pagalbinką – „savanorį“ ir koridorius netrukus ima blizgėt.

Vėl nėra ką veikt. Varinėju parūkyt kas 15 minučių – vienintelis džiaugsmas. Seselės tuo metu man atrodė simpatiškos ir draugiškos, bet užsivertusios vaistų atrinkinėjimais, popierių rašinėjimais ir su ligoniais bendrauja minimaliai. Vakareja. Sanitarės ir ligoniai vėl barškina puodus ir kibirus – eina atsinešt maisto. Vakarienė. Bobos kviečia visus į valgyklą. Vakarienei kažkas tarp sriubos ir košės. Vietos ir šį kartą nerandu – užsėsta pilnai. Kaip naujokas, mindžikuoju ir dairausi laisvos vietos. Kadangi atėjau pavėlavęs, visi jau srebja savo davinį ir į mane niekas dėmesio nekreipia. Netikėtai prieina tas barzdotas hipis ir paduoda man *bliūdą* su sriuba–koše ir duonos gabalą. Paėmęs padėkoju jam, nusinešu vakarienę į savo lovą ir suvalgau neskubėdamas. Net negalėjau pagalvoti, kad sriubos *bliūdas* iš to veikėjo rankų – didelių problemų pradžia.

KLIEDESYS

Narkotikų prieš tai vartojęs nebuvo, todėl jų poveikio ir pojūčių nežinojau. Be to, narkomanai paprastai gauna dozę, susileidžia ir *kaifuoja* – žino, ko tikėtis. Sriuba pradėjo veikti po kokio pusvalandžio. Regėjimas ir

uoslė nerealiai paaštrėjo. Viskas palaipsniui pasidarė labai gražu ir ryšku. Laiko ir vietos supratimas žaismingai ištirpo. Atsirado nepaprastas pasitikėjimas savo jėgomis ir lengvumas. *Tipo*, esu labai svarbus ir reikalingas. Toliau dar gražiau – guliu lovoje, koridoriumi kaip visada vaikštinėja *durneliai*. Psichodeliniai *gliukai* darosi dar stipresni. Ligonių judesiai pradeda atrodyti kaip per parodą Raudonojoje aikštėje. Išsirikiavo ir kolona, koja kojon kareiviškai žygiuoja, o aš toje lovoje kaip koks Brežnevas tribūnoje ant mauzoliejaus. Pižamuota armija praeidama pagarbą man atiduoda.

Nežinau, kiek tas *briedas* tęsėsi, bet pakankamai ilgai. Pražygiuoja *psichai* ne vieną ratą prieš mano „tribūną“, o aš pasijaučiu toks svarbus ir jiems reikalingas bei už tai, be abejo, jiems dėkingas. Po to „parado“ pižamuota gvardija apstoja lovą ir sako: „Seni, tik tu gali išvaduoti mus – išlaisvink Lietuvos *durnelius*“. Viskas taip ryšku, taip realu ir gražu, kad negaliu net suabejoti jų nuoširdumu... Jėgos per kraštus liejasi, todėl keliuosi aš iš lovos ir einu su jais kaip koks vadas, kaip gelbėtojas. Viskas taip lengva, taip paprasta. Jokių abejonių – jei geri žmonės prašo, reikia padėti. Veda jie mane į *kralikyną*, kur tie vargšai pusnuogiai *kralikai*. Pirmąkart įėjau į vidų – smarvė didelė, nes tikriausiai niekas ten nevedina, kai kurie miega lovose po du, o vienoj išvis valetu: vieno galva, kito purvinos kojos... Nesusigaudau, ką toliau daryti, dairausi į savo „palydą“. Ten palei sieną stovi stalas ir suolai, tokie patys kaip valgykloj. Net *kralikai* visi rodosi tokie *duševni* ir tokie savi. Ir tik aš galiu jiems padėti. Vienas iš tos chebros (Buckus) prieina prie suolo, kuris stovi prie stalo, apverčia kojom į viršų, uždeda vieną to suolo galą ant palangės, žiūri į mane ir rodo judesiais, kad reik tuo suolu langą išbarškinti ir visi *durniai* taps laisvi. Ilgai prašyt nereikėjo. Imu suolą, užsimojau nuo dūšios ir *pyzdinu* į stiklą. Pataikau gerai, net suolas vos vos neišskrenda per langą. Spėju pagauti už kojos. *Kralikai* išsilaksto. Pasilieku vienas prie lango, pro kurį iš lauko veržiasi vasario nakties šaltis. Girdžiu, kažkas rėkia koridoriuje, kad langą išdaužė. Balsai artėja. Atleikia sanitaras su budinčia sesele ir tempia mane į lovą. Maždaug tada pradėjau suprasti, kad išeiti iš čia greit tikrai nepavyks. Bet apie narkotikus tuo metu net įtarti negalėjau. Galvojau, stogelis nučiuožė ir tiek. Kaip aš galėjau taip *pasišikti*, juk reikėjo tik dieną *datraukti* ir viskas būtų OK...

PASIŪLYMAI

Sukvietęs į pagalbą stambesnius *durnius*, sanitaras mane riša prie lovos. Labai nesipriešinu. Pats suprantu – išdaužiau langą, bus blogai. *Gliukai* truputį apimsta. Bet atsiranda didelis noras *išsipisinėti*. Nežinau, čia

tos „sriubos“ rezultatas ar ne, bet visas įgimtas kuklumas dingo kaip į vandenį. Matyt, sriubytė buvo gerai subalansuota, nes uoslė irgi nerealiai užaštrėjus. Kaimynas gretimoj lovoje gal *pasmaukė*, gal per miegus nuleido – ir tas neplauto *pimpalo* ir spermos kvapas toks stiprus, jog rodos, kad *bybys* visai palei nosį, o ne už metro su puse ir dar po *kaldra*. Jau ir seselė – gražuolė – su švirksčiu link manęs slenka. Ją pamačius, man tokios erotinės fantazijos prasidėjo, kad *bybys* atsistojo kaip plieninis. Kadangi esu pririštas kaip priklausu, o best į *šikną* ruošiasi, tai siūlau jai nepraleist progos ir pačiulpt, bet seselė savo darbą atlieka profesionaliai šaltakraujiškai ir į mano tuo metu dar minkštą subinę suvaro porą švirksčių su bukom adatom – vieną aminazino, kitą haloperidolo. *Durniai* aplinkui jau miega. Ten kliedesiais nelabai ką nustebinsi – pripratę visi. Kadangi merga atsisako čiulpt ir nueina, užmiršusi apkloti mano stovinčią „grožybę“, tuomet jau siūlau jaunam sanitarui (matyt, studenčiokui, taip užsidirbančiam ant alaus), nes man jis į gėjų panašus. Vyrukas ima *parintis*. Oho, galvoju, gal į jo slapčiausią svajonę ir jautriausią vietą pataikiau. Jau nebegaliu sustot. Kol tos sriubos nebuvau ragavęs, net negalvojau, kad taip galėčiau. *Pizdavoju* studentą be gailėsčio ir *užsiciklinu* ant to čiulpimo... Matyt, mano pasiūlymai sanitarui konkrečiai nusibodo ir jis nueina, bet po kelių minučių grįžta su stambiu bernu iš kažkurios palatos. Aš ilgai nelaukęs varau ir ant jo: o, vienas neapžiosi, tai draugą atsivedei. Bet tas vyrukas arkliško liguisto humoro nesupranta ir žiebia iš kojos kelis kartus man į snukį. Gerai, kad su tapkėm, o ne su *kerzais*, kitaip visos plombos būtų išskraidžiusios. Noras kalbėti kiek apmažėja. Beje, nežinia nuo ko, ar nuo aminazino, ar nuo apspardyto snukio *pimpalas* ima ir nulinksta, todėl net pasiūlyt jau nėra ką. Imu prisiminti, kad kuklumas žmogų puošia. O ir vaistų poveikis pradeda jaustis. Nežinojau dar tada, kokio *šūdo* privarė, bet troškina taip, kad *pizdec*. Rodos, *bliamba*, esi dykumoj ir negėręs vandens bent kelias dienas. Prašau sanitaro, kad atrištų. *Nifiga*. Sakau, tai atneškit atsigert tada, nes *sušniakas* nerealus. Jau imu gailėtis, kad siūliau jam pačiulpt. Dabar jis mane troškuliu užkankins. O jis neskuba ir nepraleidžia progos man už nepadorius pasiūlymus atkeršyti. Visgi po pusvalandžio ar valandos mano maldavimų vyrukas nuvaro ir atneša metalinį apdaužytą puodelį vandens ir girdo mane iš rankų. Pora gurkšnių atrodo kaip didžiausia palaima.

Susitaikau su likimu ir mėginu apsiprasti su mintim, kad teks išsamiau susipažinti su vietiniu vaistų asortimentu. Ir *guzinu* save, kaip čia aš tą langą išdaužt sugebėjau. Visas situacijos grožis dingo, *pimpalas* suminkštėjo, o aš užmigau žieminiu lokio miegu, todėl nepajutau, kada ir kas atrišo nuo tos *suknistos* lovos. Kai atsibudau ryte, pastebėjau du dalykus:

kad jau esu atrištas ir kad kietai miegodamas sugebėjau *prisimyžt* į lovą. Personalo tai nenustebino, sanitarės pakeitė patalynę, pižamą, ir viskas...

Ką gi, kad jau net būdamas *durnyne* daužau langus, – manęs laukia ilgas ir sunkus sveikimo procesas. Ir, be abejo, man bus paskirtas rimtas vaistų kokteilis. Kurvilaitė iš ryto prirašo visą puokštę „ratų“ ir injekcijų, bei nuteikia, kad jos letenose turėsiu būti ilgai ir nuobodžiai. Mėlynė ir ištinęs po *budulio* spyrių snukis įspūdžio čia niekam nedaro – *tipo* taip ir turi būt, žinosi, kur papuolei. *Šikną* badė daug kartų į dieną. Aminazinas turi labai skausmingą poveikį, *subinė* sukietėja ir net atsisėst ant kėdės problematiška. O haloperidolis duoda šalutinį poveikį –varinėjimą ir raumenis nuo jo sutraukia, vieniems – rankų, kitiems – kojų, trečiams – veido. O kartais ir visus iš karto. Kai nori ką nors pasakyti sutrauktais žandikauliais, rezultatas gaunasi nelabai suprantamas, net sau pačiam... O ir tas *sušiktas* varinėjimas žlugdo – vietos niekur negali sau rasti. Prisėdi neilgam ar į lovą nukrenti, bet po trumpo laiko labai *chujovai* pasijauti, vėl keliesi ir nenorom eini koridorių ratų sukti...

Į kiemą neleidžia. Kartais atidaro duris į lauką pravėdinimui, bet sanitarai stovi ir neišleidžia tų, kuriems nepriklauso. Vėliau sužinau – pasirodo, yra trys režimai:

1– gali būti tik skyriuje.

2 – išleidžia tik su personalo darbuotoju (sanitaru ar sesele).

3 – išleidžia be priežiūros keletą valandų į dieną.

Beje, priešais administracijos rūmus stovi skulptūra, kuri ir vaizduoja tuos 3 režimus (nežinia, apie ką autorius galvojo kurdamas statulą, bet gavosi *akurat* „3 režimai“)

Po keleto savaičių išsiprašau, kad išleistų į lauką seselių priežiūroj – bent grynu oru pakvėpuosiu. Vedėja buvo neblogos nuotaikos, o ir langų aš daugiau nedaužiau, todėl išleido. Sanitarės iš spintos ištraukė šimtasiūles striukes ir liepė rengtis. Laimingųjų, gavusių leidimą pasiganyti, buvo apie dešimt. Seselė tingėjo kažkur vedžioti, tad liepė ganytis palei skyrių. Išėjus į lauką bėgti jokio noro nebuvo. Bet pagalvojau, kad galimai čia tik koks nesusipratimas ir vadovai dar nežino, kad kai kur skyriuose darbuotojai ligonius *pyzdina* net negalinčius pasipriešinti ir jau prie lovos pririštus. Todėl nusprendžiau apie tokias negeroves ligoninės šeimininkui papasakoti. *A vdrug* tai nebus vien žodžiai į tuštumą?

Pamatęs, kad mūsų gaujos niekas rimtai negano, dingstu už kampo, tyliai nusigaunu iki administracijos ir pakylu į antrą aukštą. Ant durų parašyta: „vyr. gydytojas Minčiulis“. Pasibeldžiu ir užeinu į kabinetą – ten sėdi stambus vyrukas už didelio stalo. Sakau, aš iš tryliktojo. Ir, žinokit, ten nelabai gerai elgiasi. Kad gydo, tai ką padarysi, o kad sanitarai prašo kitų

ligonių, kad pririštam snukį spardytu, tai, sakau, gal taip ir neturėtų būti. Vadas ramiai išklauso ir rimta veido išraiška sako: supratau, netvarka. Grįžk į skyrių, viskas bus gerai. Laimingas išeinu iš rūmų. Būti laimingam liko 5 min...

KERŠTAS

Kai už nugaros užsidaro skyriaus durys, pamatytas vaizdelis buvusį vidinį džiaugsmą greit paverčia rūpestėliu: stovi seselė su dideliu švirkštu rankoje, sanitaras su savanoriu *psichu* tolėliau jau suka virves iš paklodžių, o vidinis balsas man sako – „dabar *pizdec*“ (beje, tais laikais dar nebuvo kapitalistinių *navarotų* ir *pribambasų*, tokių kaip fiksavimo diržai, todėl visus raišiojo naudodami standartines paklodes, kurias prieš tai dviese susukdavo paėmę už priešingų kampų. Sovietinė fiksavimo sistema veikė labai neblogai ir išsilaisvint iš jos buvo įmanoma tik jei blogai pririšdavo. Ramesniems užtekdavo trijų iš paklodžių susuktų virvių – dvi rankoms ir viena kojoms, o jei ligonis blaškydavosi ir dėdavo pastangas išsilaisvint, pridėdavo ir ketvirtą – apie sprandą iš nugaros pusės ir po pažastimis, o galai pririšami prie lovos galvūgalio). Ateina iš kabineto Kurvilaitė: „Tai ką, čia tau blogai? Greit pagerės. Eik į procedūrinį... Ne!!! Sanitarai, riškite tą *durnių!!!*“

Kadangi psichinės skaistybės jau esu netekęs, prarast dabar nėra ką – šį kart nusprendžiu pakovoti ir lengvai nepasiduoti. Be to, galvoje pasigirsta šlykštus balsas (labai panašus į Dancebergio), kuris man sako: „Laikykis, tautiet, nebijok, juk net Čiurlionis baigė gyvenimą lenkiškam *durnyne!*“.

Tuo metu vienas sanitaras mėgina nedrąsiai mane stumti link lovos. Lova šį kartą net ne stebėjimo palatoj, o stovi ištempta vidury koridoriaus, kad būtų patogus priėjimas iš visų pusių. Matyt, Kurvilaitė įtarė, jog mėginasi priešintis ir liepė lovą perstatyti į poziciją, patogesnę rišantiems. Sanitaro darbas nelabai malonus. Bet aš nelinkęs jo palengvinti. Priešinuos. Jis Kurvilaitėi sako, kad vienas nieko nepadarys. Kurvilaitė liepia į pagalbą sukviesti ligonius. Susirenka apie penkiolika vyrų, kurie, nenorėdami gaut papildomai aminazino, vaidina, kad aktyviai mane link lovos velka. Pamatęs, kad visiems *dzin*, puolu aktyviai priešintis, išstumdau juos ir bėgu į procedūrinį. Beje, tokioj psichozės būsenoj atsiranda papildomas jėgų antplūdis, ir net pats stebiesi, kodėl, rodos, lengvai tavo pastumti žmonės skrenda pakankamai toli, o visas veiksmas vystosi lėtai ir su visom smulkmenom kaip sulėtintame filme. Seselės iš kabineto išsilaksto kaip tarakonai naktį įjungus šviesą virtuvėj. Iš paskos atvaro sanitaras ir kokie septyni *psichai*. Griebiu už kojos nutrintą kėdę iš kabineto kampo ir puolu

mosuodamas ja prieš *dundukų* ir sanitaro nosis. Nė vienas nenori likt be dantų, todėl aplink atsiranda žymiai daugiau erdvės. Liuks! Kai grįžau iš Minčiulio, kaip tik kažkokie veikėjai baltais chalatais vedžiojo po teritoriją pulkelį pasipūtusių *bobelių*. Kažkas iš senbuvų sakė, jog tai *amerikonų* delegacija apie ligoninės tvarką jos valdovų pasakėlių klauso. O *blyn*, galvoju, gal Amerika gali išgelbėt *durnių* nuo sudorojimo? Porą kartų su kėde prasisukęs prieš nosis, išibėgėjęs iš visos jėgos *pizdinu* tą kėdę į lango stiklą. Ir *bybėju* iš nuostabos. Iš kėdės rankoj belieka kojos gabalas, o visa kita – į šipulius. Grūdintam stiklui – nieko. Kurvilaitės snukis kaip Aušvico dujų kameros ūkvedžio. Jaučiu, va dabar tai tikrai *pizdec*. Pamatę, kad kėdės nebeliko, visi darosi drąsesni ir aktyvesni.

Seselės papildomai sukviečia dar *chebros* ir mane, bespuurdantį ir besiskeryčiojantį, šiaip taip susuka, nutempia ir pririša prie lovos. Kad pavyktų gerai įtempt virves iš paklodžių, vienas žmogus sėdasi ant rankos ir ją prispaudžia – tada sanitaras ją be vargo pririša prie lovos rėmo. Kadangi muistausi ir spardausi, analogiškai pasielgiama ir su kojom. Vaistų negaili – seselė suvaro gerą porciją aminazino. Švirkšto adata tokia buka, kad prireikia pastangų ją bedant į *šikną*.

Kai priešintis pasidaro beprasmiška ir esi „prifiksuotas“ prie metalinės lovos, keistai persisuka mintys. Galvoje skamba – *nafig* reikėjo tų *durnų* nuotykių, kas dabar bus? Be jokių pastangų ašaros ir snargliai iš nosies lašėt pradeda... Bet „gera“ dozė aminazino greit apramina...

Tuo metu ir vėl atsiranda Dancebergio šmėkla ir kikendama klausia: „Na ką, prisikovojai?“ ir ima fortepijonu skambinti Konstantino Čiurlionio „Nocturne for piano in F sharp minor, VL 178, Op. 4/1“. Deja, iki galo *nedaklausiau*, nes vaistai užmigdė anksčiau ir geriau nei noktiurnas...

Atsibundu nežinia kiek laiko praėjus – jau atrištas ir bukas bukas. Niekas dėmesio man nerodo. Nuslenku į *šikaną*, *pamyžu* ir po kranu pakišęs galvą šaltu vandeniu nuo snukio nusiplaunu pridžiūvusius snarglius. Mėginu užsirūkyt ir tik tada susivokiu, kad aš jau atrodau kaip *kralikas* – pižamos nėra, aš tik su baltais apatiniais, papuoštais štapu „13 V“.

Todėl slenku link lovos, susirandu pižamą, kurią turbūt bušido metu kažkas nuo manęs nutraukė. Cigarečių pakelis irgi sumaigyta, bet laimei išbyrėjo ne visas tabakas ir pavyksta susirasti vieną gan tiesią. Susisuku į kampą rūkomajame ir tylutėliai rūkau. Šnekėtis jokio noro nėra – vėl pats užlipau ant grėblio. Sužinojau, kad skūstis vadams firmos veikla čia nepageidaujama ir už tai teks ilgai kentėti mano vargšei *šiknai*...

Man slenkant link lovos, iš procedūrinio išlenda seselė ir sako, kad ruoščiau užpakalį, nes vedėja prirašė tokį gydymą, kad maža tikrai

nepasirodys. *Nefig* buvo kėdes laužyt ir siaubti skyrių. Nemelavo. Tos kelios savaitės mano užpakaliui iš tiesų bus juodos...

Šikna vis kietėjo, jau nebeliko vietos kur best, o skausmą vos įmanoma iškęst. Tada pajutau švelnius jausmus radiatoriumi... Koridorių pakeliui į *šikaną* buvo radiatoriai. Jie buvo gana karšti ir pastebėjau, kad mano nelaimės broliai savo subadytus užpakalius prie tų radiatorių šildo. Iš tiesų – pastovėjus kiek nepatogia poza priglaudus *šikną* tai viena, tai kita puse, skausmas truputį apmažėja. Radiatoriaus apkabinti ėjau kiekvieną dieną bent po 10 kartų.

Kurvilaitė akyse nesirodė, bet mane perkėlė į palatą. Rodos, net į tą pačią, kur anksčiau gulėjo tas plaukuotas barzdyla hipelis „sriubos nešėjas“ ir pasipūtęs žydas. Jie dingo iš skyriaus praėjus kelioms dienoms po to, kai aš langą išmaliau. Matyt ėmė ir staiga „pasveiko“ ar gavo naujas užduotis, o gal tai buvo tik sutapimas?

Šikna nuo aminazino porcijų pasidarė kaip monolitas ir klaičiai skaudėjo. Kurvilaitė rado išeitį – kažkokį mėšlą pumpavo lašeliniu tiesiai į veną. Nuo jo gali *apsimyt* gulėdamas ir spoksodamas į lašantį skystį, bet bent jau *šiknai* lengviau...

Kartą iš palatos slinkdamas link *šikano* stebėjau vaizdelį. Vienas *psichas*, toks pusiau *kralikas* Buckus (skirtingai nuo kitų jis buvo su pižama), guli pririštas koridoriuje ant tos pačios lovos, kur ir aš buvau paskutinį kartą, kai kėdę sutrupinau. Tikriausiai jis jau senokai buvo pririštas ir pribadytas, bet jį pamiršo atrišti. Žmogus rėkia, kad atrištu, nes *myžt* nori. Nei seselė, nei sanitarai į tokius pageidavimus jokio dėmesio nekreipia. Man grįžtant iš *tuliko* kažkas nuėmė nuo jo *kaldrą*, o vyrukas pusiau stačiu *pimpalu* čiurleno gerą fontaną ant savęs ir į lovą. *Durkėj* tokie vaizdeliai daro įspūdį tik kai pirmą kartą pamatai, po to nekreipi dėmesio į stebėjimo palatoje ar *kralikyne prišiktas* lovas ar *primyžtas* pižamas – tai jau kasdienybė...

BANIA

Vieną rytą skyriuje kilo neįprastas bruzdesys ir sujudimas. Slaugės rėkavo: *bania, bania*. Klausiu, kas čia per *chuinia* – pasirodo, pirties diena. Kas dešimt dienų *durnius* prausia ir jiems švarią patalynę išduoda.

Pradžiai *bobos* slaugės su matrioškų *šiknom* liepė nuo lovų patalynę nuimti ir krovė paklodes į krūvas vidury koridoriaus – ruošė į skalbyklą. Po to išdalino švarias ir liepė lovas klotis. Ne visiems savarankiškai pavykdavo... Po to sužinojau, kad skyriuje yra pirtelė. Tiksliau, patalpa, kurioje buvo 4 dušai. Visus *durnius* paeiliui ėmė siųsti į tuos dušus. Buvo ten nutrintų kempinių, skardinių *tazikų* ir daug gabalų ūkiško muilo. Jo

pakako visiems norintiems, nes tie, pas kuriuos ateidavo lankytojų, naudodavosi savo asmeniniu muilu. Prieš pirtį slaugės išduodavo ir išskalbtus pižamų bei apatinių komplektus. Tiesa, komplektais juos pavadinti sunku, nes kelnės ir švarkai buvo skirtingų spalvų ir raštų, bet niekas dėl to *nesiparino* – *durniai* juk ne podiumu vaikšiot ruošėsi, o tik skyriaus koridorių šlifuoti. Dydžiai taip pat iš akies buvo parenkami, todėl man dažniausiai tekdavo per mažas komplektas ir, be abejo, ne Versace dizaino. Nurengtas ligonių dėvėtas pižamas taip pat krovė ant paklodžių, rišo į didelius ryšulius ir ruošė į skalbyklą išvežti.

Pirmiausiai nuprausė paprastus ligonius, o kai jau visi tą dušą praėjo, tada ėmė *kralikus* po penkis vedžiot ir verst praustis. Daugumai iš jų tai nelabai patiko, bet *bobos* buvo *profės* ir net tokius priversdavo daryti tai, kas būtina. Jiems net pižamos nepriklausė – tik apatinius pakeisdavo. Patalynę *kralikyne* irgi keisdavo, bet ten, matyt, ne vienas *myžo* ir *šiko* tiesiai į lovą, tad konkreti specifinė smarvė vis vien stovėjo ir po pirties (niekas žiemą nesivargindavo atidarinėti kralikyno langus, kad jį pravėdintų). Galinčių savarankiškai pasikeisti patalynę tarp jų išvis nebuvo – tai darė sanitarės.

ELEKTROŠOKAS

Po mano vizito pas ligoninės valdovą ir mėginimo iškult eilinių langą skyriuje Kurvilaitė tapo man neabejinga. Tiksliau pasakius, *pisosi* prie smulkmenų, bet kokią progą suradusi. Gal pasipainiojau kritinę dieną, kai moteriškei mėnesinių problemos stogą rauna, o gal pilnatis ar *nedapistitas* taip suveikė, bet sulaukiau grasinimo, kad, jei netapsiu pavyzdingu ligoniu, ji paskirs man elektrošoką. Po tokios procedūros visi geručiais pasidaro, nes pamiršta, kaip reikia būti blogu. Turbūt tampa *kralikais*, pagalvojau aš ir ėmiau svajoti, kaip muilą išnešt kuo toliau nuo tokios raganos. Man pasidarė baisu, kad elektra ims galvą purtyti ir po to be sentimentų į *kralikyną* perkels.

Apie elektrošoką Kurvilaitė išrėkė piktu balsu, labai rimtu snukiu, rodė, kad jos akinių stiklai net aprasojo nuo nuodų, sklindančių dėl jos pykčio ir neigiamos energetikos. Ir dar rankom mojavo kaip išprotėjusi dirigentė, todėl nusprendžiau: šįkart *boba* nejuokauja...

PAMOKĖLĖ STUDENTAMS

Vieną rytą seselės pasakė, kad mane nori kažkokie gydytojai apžiūrėti. Kadangi buvau nuoširdžiai užbadytas, tai sunkiai pakėliau savo švininę *šikną* nuo lovos ir nusekiau iš paskos. Nuvedė ne į Kurvilaitės kabinetą, o į priešais esantį pasimatymų kambarį. Kai durys atsidarė, net

achujelinau iš nuostabos – pilna trobelė baltais chalatais pasipuošusių žmonių, visi nė karto nematyti ir gražių moteriškių jų tarpe pakankamai... Pasisodino mane priešais ant kėdės ir ėmė ten jie ir jos man visokius klausimus uždavinėti.

Norėjosi su jais nuoširdžiai pabendrauti, bet haloperidolo dozės padarė savo darbą – mėšlungis žandikaulių raumenis sutraukė taip, kad kalbėjau kažkokia neaiškia paukščių kalba – tai yra nori pasakyt kažkokius žodžius, bet tai, ką pats girdi skamba beveik nesuprantamai. Tos *pindos* baltais chalatais jokio gailesčio nerodė ir vis kažkokių niekų klausinėjo. Pagaliau, matyt, jų smalsumą patenkinau ar jiems pagaliau gal net *dašuto*, kad nevykęs pašnekovas aš tą dieną esu ne dėl savo kaltės...

13 > 4

Pasišnekėjau su ligoninės senbuviais veteranais, kurie jau net patys nepamena, kelintą kadenciją *durnyne* voliojasi. Jie paaiškino, kad tryliktas skyrius skirtas runkeliams, kurie neturi giminių, kad įtaisyti juos į elitinį ketvirtą, arba iš tikro jų „stogai“ jau nuvažiavo tiek, kad dėl savo elgesio jie jau nebetinka prie to skyriaus kontingento. Kai žmona atvarė eilinį kartą aplankyti, sakau, gal *vdrug* yra galimybė mano užbadytą *šikną* perkelti į skyrių Nr. 4 ir išgelbėti nuo Kurvilaitės siautėjimo... Nežinau į kokius ligoninės valdovus ji kreipėsi ir kiek tas kainavo, bet pavyko. Po keleto dienų atėjo seselė, liepė susirinkt daiktus ir kraustyti. Po arkliškų vaistų dozių 100 metrų kelionė iš skyriaus į skyrių tampa maratonu. Šiaip taip, pasiramstydama už sienų, *nusivilkau*, nes užbadė taip, kad *pizdec* – galva svaigsta, koordinacija sutrikusi, kojos linksta, judesiai nuo haloperidolo sukaustyti. Net veido raumenys sutraukti ir nuolat įtempti, taigi prašnekėt sunku – neklauso žandikauliai ir tiek.

Taip beramstydama sienas, priėjau „naujų namų“ stebėjimo palatą. Ši, skirtingai nei tryliktam, su durimis, tik jos niekad neuždaromos. Kelias dienas – kaip lavonas, tik lova, ėdalas ir *šikanas*. Beje, problemos prasidėjo ir čia. *Myžt* noriu kaip po keturių alaus bokalų, bet nueinu į *šikaną*, išsitraukiu galą, o iš jo nebėga (vaistų šalutinis poveikis) ir taip kokias penkias minutes ar ilgiau tenka stovėti, kol pirmą lašą išspaus pavyksta. Po savaitės pradedu atsigauti, nes skyriaus vedėja Tarkutė Kurvilaitės skirtą gydymą apkarpė ir tiek badyt nustojo. Palatos kolegos sako, kad pamatė vaizdelį, kaip aš vos ne vos atsivilkau iš tryliktojo, kai kurie jų pagalvojo, kad greitai *dubo* duosiu, t. y. užlinksiu, kojas pakratysiu. Iš kur elitinio skyriaus ligoniai gali žinot, kad beveik už sienos, vos už 100 metrų tokių užbadytų yra ne vienas ir ne du?

Po kiek laiko kažkuri seselė pastebėjo, kad išbėrė mane visą raudonom dėmėm nuo jų *supisto* gydymo. Susirinko daktarų brigada, šiandien prabangiai vadinama konsiliumu, apžiūrinėja, nuo ko čia ta *chuinia*. Sakau, dar reikėjo daugiau pabadyt, išvis būčiau užlinkęs. Tie veikėjai nusprendė, kad čia greičiausiai raudoniukė ar dar kokia vaikiška infekcija ir aš keliu pavojų aplinkiniams. Nusprendė iš stebėjimo palatos perkelt *nafig* į atskirą ir izoliuot nuo kitų ligonių. Davė keturvietę palatą vienam: édalas į lovą, išeit tik į *šikaną*. Kažkur virš savaitės ta *fignia* tęsėsi. Net kažkokią *bobeļę*, seną gydytoją konsultacijai iš infekcinės ligoninės atsivežė. Pamažu ėmiau atsigauti. Jau vaikščiojau sienos nesilaikydamas. Dar kažkokią daktarėlę pakvietė, nežinau, gal terapeutę, juodaplaukę tokią. Nedidukė, akyse – velniukai. Matosi iš tolo – moteriškė mėgsta gerą seksą. Nusivedė ji mane į kabinetą, išklausinėjo visokių nesąmonių, liepė nusirengti iki pusės ir ėmė stetoskopu klausyt, kažkokių garsų ieškot. O jau rankų švelnumas. Kol nugara, tai dar nieko, bet kai apsisukti liepė ir priekinę dalį pradėjo tyrinėti, gražiu liežuvėliu lūpytes laižydama, *stajakas* ir užbadytam suveikė. O ir užtruko ji nepadoriai ilgai, pasirodė, kad jai pačiai tai patinka, tik neišdrįsau nieko sakyti. Bet jei dar porą minučių būtų pasimaivius, tai *akurat* į kelnes pabaigęs būčiau.

Po kelių savaičių, praleistų „vienutėje“, dėmės išnyko, todėl medikai nusprendė, kad jau nekeliu pavojaus aplinkiniams, ir iš „izolatoriaus“ ištrenkė atgal į stebėjimo palatą.

+ & –

Ketvirtas skyrius tikrai elitinis – žymiai tvarkingesnis, net gėlės ant palangių bei kažkokios paveikslų reprodukcijos koridoriuje ir valgykloje ant sienų. Jokių *kralikų* ir sunkių ligonių. Yra ir prabangos elementas – dušas. Visi, kas tik nori, šiame elitiniame skyriuje kiekvieną vakarą nuo 18 iki 20 val. gali varyti į vonią ar dušą ir praustis arba *pasmaukyt* ramioj aplinkoj ir taip praskaidrint vienatvę. Trys atskiros dušo kabinos su slankiojančiom nepermatomom durelėm puikiai tinka tam reikalui. Ne visi, matyt, tai deramai vertino, nes vieną vakarą vyrukas, nuėjęs praustis į vonią, rado ją *prišiktą*... Pakėlė vėją, subėgo slaugė ir seselės, bet kaltininko taip ir nerado. Kažkas originaliai pajuokavo.

Skyriaus minusu galima laikyti tai, kad seselės čia labiau išdresuotos ir atidžiau seka ligonių elgesį. Jei kuris neįtinka, tuoj skundžia vedėjai Tarkutei. Kadangi tokio brutalaus gydymo kaip rišimas prie lovų elitinis skyrius nenaudojo, tai netelpantį į jo standartus ligonį greit ištrenkdavo iš „rojaus“ ir pervesdavo į rimtesnį skyrių, o jų buvo pakankamai ir visi panašūs į tryliktąjį.

Beje, skūsdavo ne tik seselės. „Ožių“ buvo pakankamai ir tarp elitinių ligonių. Už ką „normaliam“ skyriuj toks gautų į galvą, čia buvo kaip ir norma – kas nepatiko, tuoj eina ir skundžia. Vedėja turbūt „ožius“ mėgo ir jų skundų bei pageidavimų klausėsi įdėmiai...

Čia net vizitacijos kas savaitę vykdavo. Vedėja surinkdavo visą personalą – gydytojus, seseles ir vaikščiodavo po palatas. Su kiekvienu pabendraudavo ir duodavo nurodymus seselėms ar gydytojams, jei kokius kitus vaistus nusprendavo skirti ar pakeisdavo ankstesnį gydymą.

Vieną dieną mūsų palatoje po lova viena slaugė ar seselė surado kažkieno neišgertą ir neatsargiai pamestą tabletę. Be abejo, paskundė vedėjai. Ta *moment* atlėkė ir pakėlė audrą, kad mes tokie ir anokie, nesuprantam, jog vaistai brangiai kainuoja ir privalom juos gert, jei gydytojai prirašo. Po to šią prakalbą ji pakartojo masei, kai visas skyrius pietų susirinko. Prieš valgį išklausėm ilgą paskaitą apie kai kurių ligonių kiaulišką elgesį ir gydytojų nurodymų nevykdymą. Po to įvykio padidėjo kiekis įtartinų veikėjų, kuriems vaistai buvo dalinami ištirpinti vandenyje.

ŽMONĖS (2)

Publika ketvirtame skyriuje gana ženkliai skiriasi nuo trylikto. Į pastarąjį atsitiktinai papuoles ir pamatęs kontingentą, galėdavai be vargo atspėti, jog esi *durnyne*. Čia situacija kitokia – bent jau iš pirmo žvilgsnio atrodė, jog stipriai defektuotų rimtų ligonių ar išvis bent kiek sergančių nerasta. Daug skyriaus vyrų liūdnais veidais bėgo nuo depresijos ir buvo ramūs, paklusnūs, bet kartu ir nuobodūs.

Labiausiai mane stebino išprotėję „vyturiai“ švaruoliai – dalis skyriaus ligonių netingėdavo ankstų rytą visai be reikalo keltis, skubėti į prausyklą, ten praustis, valytis dantis, skustis barzdas ir grožėtis savo snukiais, atsispindinčiais prausyklos veidrodžiuose, nors po to jie vis vien nieko neveikdavo kiaurą dieną. Nusipraust nueidavau ir aš, bet tik ne septintą ryto kaip koks maniakas, o po pusryčių, kai jau miegot nesinorėjo.

Vedėja netoleravo lošiančių kortomis. Greičiausiai sulaukdavo skundų iš prasilošusių ar jų artimųjų. Todėl *kartiožnikai* čia buvo *undergrounde* ir slėpė kortas, jei kokia seselė į palatą užeidavo. O su laisvės režimais šiame skyriuje buvo lengviau ir gal net trečdalis skyriaus turėjo trečią, laisviausią režimą ir galėjo nevaržomi ganytis po teritoriją. Bet jei išleisdavo be priežiūros pro duris, tai jau niekas negalėjo sukontroliuoti, kas ir kur *smaukosi*. Be vargo galėjai nuslinkti į parduotuvę alaus ar šiaip po miestą paslankioti. Rajono gyventojai buvo įpratę prie gatvėmis slankiojančių pizamuotų *psichų* ir nekreipė į juos jokio dėmesio.

Nors seselės kartais ir atrodė malonios ir mandagios, bet greit supratau, kad jos dirbo kaip gerai išmuštruoti robotai ir skūsdavo gydytojams visus, net smulkius ligonių nukrypimus nuo skyriuje priimtų standartų. Buvo labai svarbu *įkalus* alaus nepapult seselėm į letenas – tos raganos turėjo tokias uosles, kad net už keleto metrų užuosdavo. Man po mėnesio susilaikymo pirmas pigaus alaus butelis atrodė nuostabaus skonio, tik reikėjo sugrįžus pro burną nekvėpuoti.

Atsitiktinai tapau vieno susidorojimo su *alkofronto* atstovais liudininku. Petras su Viktoru kaip niekur nieko grįžta iš pasivaikščiojimo po pavasariu kvepiantį ligoninės parką ir kažkuo sukelia vienos iš labiausiai *gavnistų* seselių – Jolantos – įtarimą. Scena maždaug tokia: pro duris į skyrių iš lauko įeina du vyrai, o iš priekio koridorium link jų eina ragana be šluotos Jolanta. Liepia jiems sustoti ir papūsti. Tie *peršika* ir iš netikėtumo visiškai pasimeta. Jolanta liepia eiti iš paskos, kabinete duoda stiklinę ir liepia paeiliui pūst kiekvienam į ją, o po to uostinėja orą stiklinėje – toks pigus sovietinis alkotesteris. Kažką užuodusi, lekia pas vedėją Tarkutę ir praneša apie savo sėkmingą medžioklę. Po keliolikos minučių ateina Tarkutė ir liepia abiem *alkonevykėliams* rinktis daiktus ir kraustyti į penktą skyrių, iš kurio jau atėjo sanitaras išsivest naujų klientų į savo „apartamentus“.

Tarkutė ligos istorijas spausdindavo sena išklerusia rašomąja mašinėle. Iš jos kabineto ir pro uždarytas duris nuolat sklido energingai bei pikta daužomų klavišų ir mašinėlės mechanikos garsai, kurie kartais net priminė Kalašnikovo automato kalenimą šaudant serijomis.

PAPAI

Seselė Neringa skyriuje buvo *sex bomba*. Šiaip tai nieko ypatingo: vidutinio ūgio, nei per stora, nei perkarusi. Bet turėjo vieną vertą dėmesio atributą. Tai buvo *papai*, kurie pagal jos kompleksiją buvo per dideli minimum dviem dydžiais. Ragana tai puikiai žinojo, todėl po chalatu nešiojo aptempus baltus marškinėlius, kurie tik dar labiau optiškai paryškindavo jos grožybes, sukištas į ankštą *liemenuką* ir suveržtas taip, kad, rodė, jis tuoj tuoj ims ir suplyš. Susilaikymo kankinami vyrukai seilę varvino tokį turtą matydami ir negalėdami pasinaudot. Man asmeniškai net pirštai niežėjo nuo noro tą jos *liemenuką* atsegt ir iš arčiau susipažint su paslėptu grožiu. O Neringutė darė povyžą, kad viskas taip ir turi būti, ir į seilę varvinančius *psichus* nekreipė jokio dėmesio. Bet buvo akivaizdu, kad mergai patinka ją akimis nurenginėjančių patinų dėmesys. Pastebėjau, kad, jai budint naktinėj pamainoj, norinčių į dušą vyrukų kiekis smarkiai išaugdavo. Juk tokių vaizdelių prisiziūrėjus rankinis orgazmas buvo vienintelė galimybė ramiai užmigti...

AKTAS

Vieną dieną skyriuje ant durų atsiranda kažkokio kostiumuoto *pydaro* spalvotas plakatas. Pasirodo, artėja rinkimai. Kadangi jokių oponentų plakatų nėra, prieinu prie išvados, kad tik šio kandidato štabas nori, jog net ir *psichai* už jį balsuotų. Atėjo rinkimų sekmadienis. Seselės liepia visiems rengtis, išrikiuoja kaip kareivius į koloną ir veda į administracijos rūmus.

Užrašas ant durų „AKTŲ SALĖ“ man sukelia erotines fantazijas, tačiau įėjus į vidų tenka nusivilti. Tiesiog nuobodi rinkimų apylinkė. Už stalų sėdi kažkokių bobelių eilė. Jos išdalina pižamuotiems rinkėjams biuletenius. Aš savo *moment* padarau negaliojančiu, prirašęs ten visokios *chuinios*, ką galvoju apie šią gydymo įstaigą, jos darbo metodus ir sistemą aplamai. Nemanau, kad toks *psicho* raštas kaip protesto forma buvo kam nors įdomus – gavosi sugadintas biuletenis ir tiek. Beje, tą kandidatą, kurio plakatas kabėjo skyriuje, išrinko ir be manęs...

NEKROFILIJĄ

Buvo šilta ir saulėta pavasario diena. Susirenkam keturiose, turintys trečią režimą, ir varom po Naująją Vilnią paslankiot. O kad pietų greičiau sulauktume, pakeliui parduotuvėje pasiimam keletą alaus butelių. Slenkam toliau nuo įgrisusio *durnyno* ir įsitaisom ant šviežios pavasarinės žolės. Kuklus piknikas prie vietinių gamyklų užterštos Vilnelės. Neskubėdami gurkšnojam pigų alų, malam *šūdą* apie šį bei tą. Laikas slenka lėtai ir jau imu gailėtis, kad kortų kaladę skyriuje palikom. Netikėtai visus iš koto išverčia Kęstas – aukštas, liesas, *ryžais* garbanotais plaukais, apie 20 metų bernas iš inteligentiškos šeimos. Netikėtai ir visai ne į temą *užvemias*:

– *Chebra*, jūs nežinot, bet aš ant Lenino *smaukiau*.

Visi net apšalam nuo tokio nuoširdaus atvirumo priepuolio.

– Kaip *ant* Lenino? Nuotrauką pasistatęs ar prie paminklo?

– Ne, sako, beveik ant lavono. Važinėjau į Maskvą ir Raudonojoj aikštėj, prie mauzoliejaus nerealiai *stajakas* suveikdavo. Visą laiką traukė tenai grįžt – per metus gal po 3 kartus ten važinėjau.

Pirmąkart gyvai mačiau nekrofilą, ir dar toki atvirą. Beje, jis sakė, kad reikia labai atsargiam būti, nes aplinkui pilna saugumiečių ir gali už *šiknos* paimt. Bet už riziką ir kompensacija nepakartojama – orgazmas Raudonojoj aikštėj. Dar sakė, kad jis ne vienintelis toks. Tada aš pagaliau supratau, kurių galų prie mauzoliejaus tokia eilė susidaro...

Kai mane išrašė iš *durnyno*, nuvažiavau ir aš į Maskvą. Paslankiojau po tą aikštę – tikrai įspūdinga erdvė. Tik drašos *pasmaukyt* man neužteko.

Šiaip ir noro tokio kažkodėl nebuvo. Bet buvo kitas smagus nuotykis. Pankai supras.

Prie paminklo kažkuriam iš rusų literatūros klasikų susipažinau su vietiniais pankais ir susimetę nusiuntėm vieną „arkliuką“ pigaus vyno parnešt. Po antro butelio išsišnekam *pa dušam*. Pasisakau, kad esu iš Vilniaus. Vienas iš vyresnių sako: „kai grįši, *Sasulkai* linkėjimus nuo *Tarakono* iš Maskvos perduok. Pernai klaidžiojau po šalį ir iki Vilniaus buvau nuklydęs, o ten su *Sasulka* gerai pagėrėm...“ *Chebryte*, sakau, nežinau aš jokio *Sasulkos*. Tas *afigelino*: kaip – iš Vilniaus, o *Sasulkos* nepažįsti?? Sakau, deja, net girdėt neteko. Ta proga teko pasiųst „arkliuką“ dar butelio birzgalo atnešt, o kai *įmontavom* ir jį, kažkokiom kreivom temom *bevamzdielinant*, *Tarakoną* ištiko nušvitimas: „Dar tą *Sasulką* litovcai *Varvekliu* vadina...“ Įdomu, o kaip *Varveklį* šiuo metu Londone vadina?

Beje, didžiausia įspūdį *Tarakonui* Vilniuje paliko ne Gedimino kalnas ir kita turistams rodoma *fignia*, o tai, kad *Varveklis*, prisiprokęs kokio gėralo ar pririšęs, ratų turėjo originalią pramogą: motociklu važinėjo po kambarius savo bute *Viršuliškėse* ir tais garsais, be abejo, labai „džiugino“ kaimynus... Štai kaip mes kovojom su sistema...

ŠARAS

Skyriuje buvo vienas keistas tipažas, jį visi Šaru vadino. Vyrukas nepiktybinis, bet su nepamatuotom pretenzijom į menininkus, o gal net į didmenininkus. Mėgo visoki *šūdą* į nutrintą sąsiuvinį rašinėt ir gyrėsi, kad tuoj išsirašys ir knyga išleis. Ketvirtas skyrius tai ne tryliktas, o *Tarkutė* – ne *Kurvilaitė*: Šaro menas jos visai nedomino ir į jo „produkciją“ niekas nesikėsino. Aš irgi nesmalsus, bet kai nėra ką veikt, tai bendrauji su kuo papuola, kad tik nuo vienatvės pabėgtum ir beviltiškai lėtą laiko slinkimą pagreitintum. Vyrukas turėjo daug idėjų ir kartais savo svajones bei vizijas norėdavo aplinkiniams išliet.

Jį labai prajuokino mano istorija su tuo *Kaušpėdo* dublikato *show* saugumiečiams vasario 16–ąją. Atsidėkodamas jis papasakojo, kokiais principais planuoja savo kūryboje montuot tekstą, kad taptų skaitytojų numylėtiniu. Receptas, pasirodo, labai paprastas: *šūdai*, *myžalai*, *smaukalai*, organai per kuriuos ši *fignia* iš kūno išsiskiria, drabužiai, kurie dengia tas vietas, ir dėmės nuo tos *chuinios*. Kad nebūtų primityvu, tekste tiesiog būtina pacituot kokio nors žinomo veikėjo išmintingo teksto ištrauką, be abejo, nurodant garsenybės pavardę. Tuomet atrodysi smarkiai apsiskaitęs. Pagal jo planus tas turėtų *afigenai* patikt atlėpausiams intelektualių knygų skaitytojams. Mėginu jam prieštarauti, kad vargu ar kam įdomu bus apie tai

skaityt, nes juk kiekvienas gali nueit *pašikt, apmyžt* viską aplinkui arba *smaukyt* iki pusryčių ir paskui gėrėtis savo tobulais piešiniais ant patalynės, ar ant sienos. Šaras net išizeidė dėl tokio mano primityvumo. Bet paskui atsileido ir sako – „Matai, Zarraza, *pasmaukyt* ar *pašikt* kiekvienas *durnius* gali. Bet ne kiekvienam Dievas davė dovaną viską meniškai įtaigiai aprašyt. Viską juk reikia taip įmontuoti į tekstą, kad tos išskyros gautųsi kaip ir neišvengiamas dalykas, todėl savo rašiniuose aš pradedu nuo *šūdo* ar *smaukalo*, o po to prifantazuuju kokią nors nesąmone, kuri kaip ir logiškai priveda prie tų organizmo išskyrų“. Po šio pokalbio pradėjau nujaut, kas prieš savaitę skyriuje *prišiko* į vonią.

Šaras buvo ir skyriaus televizijos žvaigždė. Per *teliką* jo, be abejo, niekas nerodė. O ir tas telikas – senas *nudrožtas* „Taurus“ – apskritai ne ką rodė. Antena buvo kambarinė ir vis subyranti į dalis, jei tik kas nors ją smarkiau pajudindavo. Norint, kad perjungus kanalą bent kažkoks vaizdelis atsirastų, kam nors tekdavo ją visom pozom sukiot, o Šaras buvo tobuliausias šito reikalo specas. Nežinia kodėl TV signalas, perėjęs per jo kūną, mirgančiam ekrane greičiausiai pavirsdavo pakankamai gero vaizdo paveikslėliu.

Beje, tik mes, *psichai*, jį Šaru vadinom, o seselės ir Tarkutė, kai kviesdavosi ant kilimėlio, vyruką šaukdavo Šarulskiu.

KALĖJIMO VIRŠININKĖ

Vedėja bent kartą per savaitę pasikviesdavo mane į savo kabinetą. Pirmą kartą, kai pasiskundžiau, kad nuo Kurvilaitės pastangų mane išgydyt net normaliai *pamyžt* negaliu, ji patarė nueit į gydytojų *šikaną* ir paleist vandenį prausykloj – čiurlenimas gal padės. Nuėjau. Iš tiesų, gavosi šiek tiek greičiau. Po to ji vis klausinėdavo, kaip aš čia patekau. Aš vis tą patį: mano gimtadienis ir vasario 16-oji sutapo, tai aš į darbą atėjau su Kaušpėdo tipo grimu iš *tusofkės*. Saugumiečiai ir darbdaviai į humorą *neįsikirto*, todėl į *durkę* pridavė. Juk dabar 1989-ieji, Atgimimas ir t. t. Ji domėjosi, kaip aš vertinu tokį savo elgesį. Ką čia vertint – nevykęs pokštas ir tiek. Bet man keista, kad tie darbdaviai tešlagalviai „Anties“ nežino, arba tokiais apsimeta...

Kaip paskui supratau, Tarkutė humoro jausmo taip pat neturėjo. Kelis mėnesius iš eilės to paties klausinėjo, ir visad su rimčiausia veido išraiška. Po to man pagaliau *dašuto*, kad atsakymo versija „nevykęs pokštas“ jos netenkino. Išgirdusi tokį atsakymą, ji skirdavo dar daugiau ilgai grojančių depresantų – vaistų, kurie visą optimizmą iš organizmo pašalina.

Po kelių mėnesių profesionalaus gydymo ir vaistų poveikio, kai eilinį kartą vėl išgirdau klausimą „o tu kaip vertini tokį savo elgesį?“, jau visai nuoširdžiai atsakiau, kad tai – didžiausia mano klaida, kurios aš labai gailiuosi. Matyt, atsakymas pagaliau buvo teisingas. Ji pasiekė savo – į *durnyną* atvykau lengvai *pačiuožusiu* stogu, bet per ilgus mėnesius gydymo šundaktariai taip prifarširavo mane vaistais, kad iš jo išėjau apimtas juodos depresijos.

VERGĖ IZAURA

Ir atsitikt tu man, kad mano gydymas sutapo su meksikietiškos muilo operos „Vergė Izaura“ pirmąja transliacija per teliką. Kad reabilituočiau ligonius, galiu užtikrinti, jog visam skyriuje atsirado tik keli nukvakėliai, kurie netingėdavo spoksot į tą *šūdą* per teliką. Bet čia jau jų problemos. Tačiau atsitiktinai teko susidurt su šio sumauto filmo poveikiu piliečiams, kurie save laiko sveikais.

O buvo taip. Vieną saulėtą popietę nusprendėm su Šaru nuvaryt alaus *įkalt*. Be abejo, tai daryt žymiai smagiau maksimaliai nutolus nuo *durnyno*. Išvairavę pro visad atlapus liginės vartus traukiam link NV centro. Projektas paprastas – nusipirkt kelis butelius alaus ir jį išlakus nepapult su kvapu Tarkutei ant kilimėlio. Šiltas pavasario vėjelis kilnoja mūsų pizamu skvernus ir nejučia atsiduriam prie parduotuvės pačiam rajono centre. Tuomet socializmas jau merdėjo ir ruošs *duot dubo*, o kapitalizmas – dar nebuvo pradėtas, todėl gyvenimas buvo linksmas. Atvarom mes, du pizamuoti *durneliai*, į tai, ką dabar vadina prekybos centru, o tuomet buvo eilinė *parda*. Savitarną jau panaikino, nes, matyt, smarkiai vogė, vietoj to kiekvienam skyriuje buvo *boba* pardavėja ir eilė prie jos, o tiksliau sakant, prie gėrybių, kurias ta *dziundzia* pardavinėjo. Duona, sūris, žuvis, mėsa/dešra (jei atvežė) ir alus buvo skirtinguose parduotuvės skyriuose, todėl pirkėjams tekdavo eilėj stovėt daugybę kartų. Ir atsitikt tu man, kad tuo pat metu televizija transliuoja „Vergė Izaurą“. Vienu žodžiu, visiškas *pizdauskas* – parduotuvės gyvenimas sustojo: visos storulės pardavėjos atsitempė į darbo vietas „Šilelius“ (Kauno gamybos mažas televizorius) ir spokso meksikietišką „kino meną“. O tuomet kas netilpo į ekraną, prekybininkėms nustojo egzistuoti.

Įvairavom su Šaru į tą *jobaną pardą* tikrai ne pačiu tinkamiausiu laiku. Pirkėjų vos keletas, o visos pardavėjos savo *šnobelius* sukišusios į šilelius ir meksikietiškos aimanos bei dejonės užpildo visą erdvę.

Gerai, kad mūsų pirkinį krepšelį susideta iš vieno pavadinimo prekės (žigulinis alus), todėl turim iliuzijų – *a vdrug* paims ir aptarnaus. Bet „Ne tau, Martynai, mėlynas dangus“. Nueinam link skyrelio, kuriame

alkogėrybėm prekiauja. Pirkėjų nulis. *Boba* su chalatu spokso į teliką ir rodos, viską pasaulyje pamiršo, – jai seilės varva į Chuaną bevėpsant... Pradžioj mes kukliai atsistojom į tą vietą, kur turėtų būt eilės pradžia ir stovim, *šūda* tarpusavy malam, tikimės – *a vdrug bobelka* visgi atsibus iš traso ir teiksis po buteliuką „vitaminų“ mums parduot. Bet, regis, kad tapom visai nematomais ir iš pardavėjos pusės jokios *erekcijos*, o gal tai vien dėl to, kad mes buvom su nunešiotom *durnyno* pižamom ir mūsų žmonėmis niekas nelaikė.

Šaras buvo laisvų pažiūrų, matyt, todėl ir pižamas visad pasirinkdavo laisvas, o tiksliau – net keliais dydžiais per dideles. Švarkas dar pusė velnio, o kelnės nuolat smukdavo (atrodė kaip kokio *nigerio* krepšininko ar reperio treningai), todėl pusė šiknos buvo plika.

Karoče, vyruką *užpiso* būt nematomu, todėl jis atsuko pardavėjai *užpakalį* ir tas kelnes dar žemiau nusmaukė. Aš stoviu eilėj antras ir stebiu pardavėjos *feisą*. O ten prasidėjo emocijų audra: *boba* viena akim spokso į Chuaną ir Izaurą ekrane, o kita tuo pat metu į priešais atsiradusią grožybę – plaukuotą Šarulskio *žopą*. Imu apsimetinėt, kad aš čia atsitiktinai, o tą veikėją, trukdantį žiūrėt poniai teliką, matau pirmąkart (*vdrug* dar paskambins į *durkę* ir pasiskųs?). Bet įvyksta stebuklas: gyva *šikna* nugalėjo suvaidintas aimanas. Porą minučių pažiūrėjus į Šaro subinę, *bobelka* prabudo iš letargo ir pagaliau pamatė pirkėjus. Mieguistai paklausė: –Ko norit? O mums tik to ir tereikėjo, pasiėmėm porą buteliukų ir įvyko kuklus piknikas šunų apšiktame parkelyje prie kažkokios skulptūros imitacijos ...

Šaras, nugėręs pusę butelio, išlankstė originalią mintį ir man *durniui* populiariai išaiškino, kuo gi instaliacija skiriasi nuo performanso.

Jei *prišiksi* kam nors ant kilimėlio prie durų ir paskambinęs pabėgsi – bus instaliacija.

O jei pirma paskambinsi, po to nusimausi kelnes ir tūpsi *šikt*, o kai savininkas atidarys duris paprašysi pas jį popieriaus, tuomet bus šimtaprocentinis performansas...

PSICHOLOGĖ

Gal kad nebūtų nuobodu, o gal taip ir priklauso pagal diagnozę, vedėja man paskyrė testą pas psichologę. Paaiškinsiu. Psichologas nuo psichiatro skiriasi kaip *bybis* nuo piršto. Psichologai gydymo neskiria, bet įvairiais nuobodžiais testais dulkina pacientams smegenis – atseit, atlieka tyrimus. Paskui rašo išvadas, koks yra ligonio mąstymas ar jo nebuvimas. Popierius su savo globalių tyrimų rezultatais atiduoda psichiatrams. Tie arba kreipia į šią rašliavą dėmesį, arba ne. Bent jau *durniaus* apie tai niekas nesiteikia informuoti (slaptumas *durnyne* – kaip raketų gamykloj).

Taigi veda mane seselė pas vieną iš ligoninės psichologų, kurios dirbo kitam pastate. Pasisodina moteriškė mane prie stalo, o pati priešais atsisėda. Pradžioj duoda pieštuką, A4 formato lapą ir liepia nupiešt namą, ant kito lapo – žmogų, dar ant kito – medį. Dailininkas aš dar prastesnis nei rašytojas, todėl vaizdelis gavosi visai nekoks, bet mokslui šito, deja, neužteko. Ji ir toliau mėgina iš manęs menininką lankstyti. Duoda dar vieną popieriaus lapą ir liepia nupiešt: skanią vakarienę, linksmą šventę, tamsią naktį, draugystę, vienatvę, išsiskyrimą, ligą, vystymąsi, sunkų darbą, laimę, teisingumą, liūdesį, svajonę, turtą ir kitas panašias nesąmones. Kad ligonis daugiau vargtų paįšydamas, draudžia naudoti skaičius ir raides. Stebėdama mano menines pastangas *daktariška* prašo paaiškinti, ką aš ten paįsau ir viską užsirašinėja. Po piešimo *užparino* smegenis kitom užduotim – visokių kortų su vaikiškais piešinėliais rūšiavimu pagal nesuprantamą logiką.

Bet ir šito buvo negana – *boba* iš stalčiaus ištraukia Roršacho testą. Tai juodu tušu simetriškai *iškleckinti* kartonėliai, ant kai kurių dar ir raudonai patepliota. Kaišioja jas po vieną ir klausinėja: „O ką tau šis vaizdas primena, o ką matai žiūrėdamas į šitą atviruką?“

Vienas iš jų priminė drugelį ir šikšnosparnį... Bet kai psichologė rimtu veidu, mieguistu balsu vis tą patį klausimą kartodama dar 10 dėmių ėmė kaišiot po nosim, jau nieko konkretaus atsakyt jai nebegalėjau, tik pagalvojau: „Tai kuris čia iš mūsų *durnas*?“. Vartyk kaip nori, bet rezultatas – tušo dėmė ir gana. Na gal nebent geros žolės parūkius atsirastų „teisingi“ atsakymai visiems antikvariniams paveikslėliams apibūdinti.

Turbūt kadaise Hermanas po geros *pjankės* pripaišė visokios *chuinios*, o išsiblaivęs ir pats nesuprato, kas gi čia gavosi. Tada jis sugalvojo tą „meną“ savo pacientams parodyti ir paklausė: „O ką tu matai?“ Atsakymai savo versijų kiekiu pribloškė net ir patį autorių, – beliko tik aprašyt ir metodiką sugalvot. Taip ir papuolė žmogus į pasaulinį medicinos elitą.

Pabaigoje psichologė pakiša lapą ir pagal tuos pačius mano prikeverzotus piešinius prašo paaiškint, kokį žodį turėjau galvoje piešdamas vieną arba kitą siužetą, t. y. skanią vakarienę, šventę, tamsią naktį, draugystę, vienatvę, išsiskyrimą ir kitą *fignią*.

Bet galutinai pribaigia, kai iš stalčiaus ištraukusi testo pradžioje mano nupieštą namą, rimtu *feisu* klausia:

– Ar norėtum gyvent šitame name?

Aš į jos klastingą klausimą atsakiau kaip tikras žydas – kitu klausimu:

– Kaip jame gyvent? Jis gi nupieštas...

Bobelka nuo netikėtumo net atsibudo iš saldaus snaudulio, o gal net pradėjo galvot, ką šneka, todėl ėmė ir pasitaisė:

– Ne būtent šitame, o tokiaime name?

Pagalvojau, gal laisvalaikiu ji nekilnojamu turtu prekiauja, neranda kliento lūšnai, todėl mėgins man namą įsiūlyti? Net norėjau ją toliau žydiškais sąmojais apie tokio namo rinkos kainas paerzinti. Bet pažiūrėjęs į jos nuobodžiaujančias akis supratau, kad didžiausia jos svajonė yra kuo greičiau mane išprašyt iš kabineto ir toliau ramiai sapnuot, kol neatėjo kitas *durnius*, kuriam reikės iš naujo kaišiot popiergalius ir verst paišyt visokius niekus. Laiku išnešdamas muilą iš to nuobodaus kabineto aš padariau jai neįkainojamą paslaugą...

Bet mano intelektualinės kančios tuo dar nesibaigė. Psichologė išeinančiam davė knygutę su 500 klausimų bei blankus atsakymams. Liepė neštis į skyrių ir per pusdienį užpildyti atsakymais. Ten į kiekvieną klausimą buvo keli variantai atsakymų, iš kurių reikėjo išsirinkti ir pažymėti vieną – atseit teisingą. Nustebino nebent tai, kad beveik pusė klausimų buvo apie religiją. Negi testo autoriai pagrįstai manė, kad jei žmogus kažko tikisi iš Dievo, jis jau *durnas*? Per keletą valandų įveikiau tuos nelemtus klausimus, atidaviau seselei popierius, o psichologės daugiau nemačiau ir nenorėjau matyti.

Pasikeitus valdžioms, o naujesiems politikams ėmus artimai draugauti su bažnyčia ir jos hierarchais, pasikeitė net *durnyno* psichologinių testų turinys. Tiksliau, iš jų negrįžtamai išnyko tik tie 500 klastingų klausimų apie Dievą ir visokias religines apeigas. Dabar jau net ir kai kurie psichiatrai ligoniams siūlo eiti pasimelst, o visai šalia *durnyno* veikia katalikiška bažnyčia. Seselės ar sanitarai, vedžiodami pasivaikščiot *psichus* užsuka į jos šventorių, kuriame stovi idiotiškai atrodoantis fontanėlis su Marijos statula ant akmenų krūvos, o kai kurie pižamuoti veikėjai kartais mėto smulkius centus į tą baseinėlį (parapijos klebonui tokia labdara nepatinka, nes po to ateina vietiniai *bomžai* ir žvejoja monetas). Be to, į ligoninės moterų skyrius kartais atveža defektuotų davatkų iš vienuolynų, kurioms nuo begalinių maldų stogai nuvažiavo galutinai... Skyriaus davatkos man atskleidė didžią religinę paslaptį, – klebonas trejus metus rinko aukas koplyčios statybai, bet surinko tik naujam BMW...

KAMASUTRA

Nepamenu, kam, ar Šarui, ar Žygiui atėję lankytojai atnešė keliolika lapų mašinėle per kalkę atspausdinto teksto. Pasirodo, tai buvo erotinės literatūros klasika – Kamasutra. Kažkokie pogrindžio veikėjai nusprendė apšviesti tautą ir parodyti, ką meilės fronte bandė nuveikt senovės Indijos

mėgėjai *pasidulkint*. Tekstas *moment* tapo skyriaus bestseleriu. Pasidalinę lapus, palatos vyrukai suvirto į lovas ir puolė juos skaityt, fantazuot ir mėgint užpildyt beviltiškai dideles sovietinio lytinio švietimo spragas. Man taip pat teko keli lapai, kuriuos perskaitęs turėjau apsikeist su kolegom. Deja, paveikslėlių nebuvo, o ir vertimas buvo netobulas, todėl tekdavo stipriai susikaupti ir įtempt visą vaizduotę norint įsikirst, kur gi turėtų būti kuri nors partnerių kūno dalis vieno ar kito akto metu... Pamėginęs įveikt pirmą numeruoto teksto lapą supratau – žaidimas ilgam... Beskaitydamas trečią ar ketvirtą lapą (be abejo, ne eilės tvarka, nes jie keliavo per rankas kaip papuola) *vdrug* supratau, kad, palygint su knygoj aprašomais akrobatiniais triukais, koks nors banalus mėginimas naktį *pasidulkint* hamake, kabančiame tarp medžių viršūnių, būtų juokų darbas... Nežinia kodėl, bet taip susiklostė, kad tikriausiai man pirmam teko tie lapai, kuriuose sudėtingiausi fokusai aprašyti. Fantazijos neužteko mėginant įsivaizduot, kur vienu ar kitu atveju turi būti ranka ar koja, į ką reikia remtis, norint tokią figūrą išlankstyt, jau nekalbant apie tai, kad vargu ar būtų įmanoma tuo pat metu dar ir kažką kaišiot į *dziundzią* ar laižyt tą saldžiąją skylę, jei visgi pavyktų ją pasiekt nenusisukus sprando... Tuomet man į galvą *jobtelėjo* nepadori mintis: O kas galėtų paneigti, kad visa ta Kamasutra yra Vatikano spectarnybų provokacija? Gal krikščioniško sekso instruktoriai specialiai tokios *fignios* prirašė, kad visokie iškrypėliai, norėdami visa tai išmėgint, vieną gražią naktį imtų ir nususuktų sau sprandą, nusilaužtų stuburą ar kokį kitą organą... Arba tie Kamasutros autoriai buvo *afigeni* humoristai ir lūždavo iš juoko matydami savo aukas, mėginančias *birbintis* stovint ant ausų. Vienu žo iš to, ką galima atlikt paprastai ir *nesiparinant*, Indijos senoliai išlankstė meną, kaip viską apsunkint. Rezultatas gavosi panašus kaip kelnes mautis per galvą... Beje, ne man vieninteliam, bet ir kitiems defektuotiems greit išblėso susidomėjimas šia literatūra, nes kaip besuksi, o skaityti apie *dziundzią* ir už jos paimti – visai skirtingi pojūčiai...

ŽYGMANTAS

Be Šaro, meno pasaulį skyriuje reprezentavo dar vienas veikėjas, visokių keverzonių *specas*, manantis, kad jis yra dailininkas. Jo vardas Žygimantas. Tokį ilgą vardą išrinkę tėvai padarė klaidą, nes visi jį tik Žygiu vadino. Vyrukas buvo paprastas ir draugiškas, piešė į sąsiuvinį visokių paveikslų juodraštinis eskizų projektus. Kaip dažnai tarp bohemos žmonių pasitaiko, labiausiai nemėgo kito skyriaus menininko – Šaro. Šaras atsilygino tuo pačiu ir visais įmanomais būdais stengėsi nekontaktuoti su Žygiu. Beje, Žygis buvo *pedikas*, o Šaras, panašu, kad irgi iš tos pačios

operos, todėl toks tarpusavio priešiškus galėjo būti ir dėl praeities nuoskaudų meilės fronte.

Po daugelio metų mieste sutikau Žygį su labai gražia moterim. Oba, galvoju, nejaugi orientacija pasikeitė? Bet negyvas plastilininis jo rankos paspaudimas parodė, kad niekas nesikeičia. Kai nuėjom *įkalt* alaus, jis papasakojo, kad išsikraustė iš Vilniaus į kažkokią vienkiemio sodybą ir ten paišo savo paveikslus. Dalį jų sėkmingai parduoda bei žemės ūkiu užsiima. Iš to, kaip jis trimituoja nosim, nuolat traukdamas ten nesančius snarglius ir barbena bei glosto pirštais baro stalą, buvo aišku, kad vyrukai jį traukia labiau nei mergos. O ta gražuolė, kuri buvo su juo, pasirodo, jo žmona. Eilinį kartą įsitikinau, kad *pedalai* kažkuo traukia geras moteris.

ARTŪRAS

Buvo skyriuj vienas keistas *psichas* – iškrypėlis viešojo transporto mylėtojas ir gerbėjas... Nežinia kodėl taip jam varžteliai atsisuko, bet bachuras, kuriam apie 30 metų, rinko visokias autobusus, troleibusus, traukinių, metro bei tramvajų *foctes*, iškarpas iš laikraščių, bei atvirukus su visokiu ratuotu transportu. Matyt dar nebuvo praradęs skaistybės su moterimis, todėl kalbos ir juokeliai apie *dzundzias* bei *krušimlasi* jo absoliučiai nejaudino... Užtat apie kokią nors *troliko* modifikaciją galėjo diskutuoti ilgai įkyriai ir nuobodžiai, ir nuolat svaigo, kad mieste yra būtina paleist bent vieną tramvajaus liniją, todėl visi vengė Artūro ir jo klidesių.

Skirtingai nuo kitų defektuotųjų, kurie išleisti iš skyriaus dažniausiai suko savo organizmus link parduotuvių, Artūras varė į stotelę ir varvindamas seiles spoksodavo į privažiuojančius ir nuvažiuojančius kledarus. Nežinau ar vyrukas *smaukydavo*, bet jei tai darė, tuomet greičiausiai ne apie mergas svajodamas, bet spoksodamas į kokią tramvajaus ar autobuso nuotrauką. Tikras ligonis – nieko nepadarysi, čia jau medicina buvo bejėgė, nes ir po keleto metų jo aistra gelžgaliams ant ratų niekur nedingo, o priešingai net sustiprėjo...

KAS NORIT PASIDULKINT?

„Kas norit *pasidulkint*?“ – vieną rytą įgriuvęs į palatą garsiai užriko Šaras. Visi įžvelgė kažkokią klastą ar *prikolą*, tad jokios reakcijos nebuvo. Labai jau ne laiku ir ne vietoj toks pasiūlymas nuskambėjo.

Bet, pasirodė, *dulkintis* teks visiems. Po kelių minučių atėjo sanitarė. Pasakė, kad šiandien pirties diena ir mūsų patalynė bus pakeista į naują švarią. Kadangi buvo graži saulėta diena, liepė nuėmus patalynę nešti čiužinius ir pagalves į lauką ir jas išdulkinti. Taip ir padarėm – nusitempėm

savo turtus į kiemą, išdėliojom ant suoliukų, kažkuri iš slaugių atnešė kilimų dulkinimui skirtą įrankį. Kiti susirado pagalių ir ėmė lengvą masažą čiužiniams daryti. Kai tik slaugė dingo, visi metė purviną užsiėmimą ir ėmė naršyt kišenėse ieškodami rūkalų... Po pusvalandžio sunešėm atgal „išdulkintus“ čiužinius ir pagalves. Erotinis rytas baigėsi.

PROPESORIUS

Skyriaus intelektualų žvaigždė buvo „propesorius“ Antanas. Visi jį vadinom trumpai – *propesorium*. Vyrukas buvo baigęs du aukštuosius mokslus, turėjo kažkokį mokslo laipsnį, o prieš patekdamas į *durnyną* dirbo mokslo įstaigoje, net buvo parašęs ir išleidęs keletą rimtų mokslinių knygų. Nors stogas nuvažiavo, bet jis net ir *durnynan* papuolęs nenurimo. Vis kažkokius globalius dalykus sprendavo ir teorijas kūrė. Pas jį kasdien vakarop atvarydavo draugė ir, kaip jis visiems sakė, būsima žmona – simpatiška pana, kuri buvo už jį jaunesnė bent 15 metų. Ji atnešdavo visus naujausius laikraščius ir knygų – dažniausiai anglų kalba, taip pat vaisių, sulčių ir visokių skanumynų.

Propesorius, kaip ir priklausomai elitui, nenusileisdavo iki likusio skyriaus nemokšų lygio. Oriai „laikė distanciją“ nuo *runkelių*. Jo kalba nebuvo užteršta necenzūriniais žodžiais, o jei kas jį vis tik išvesdavo iš kantrybės, kaip tikras aristokratas savo aukai lotyniškai sučiulbėdavo „o tau penis in okolis“ ir tuo konfliktas pasibaigdavo.

Per mėnesį po jo lova jau susidarė ištisa biblioteka polietileniniuose maišeliuose. Šviežios spaudos jam atitepdavo nuolat ir jis viską kolekcionavo kartu su savo komentarais, kuriuos pieštuku pažymėdavo sudominusio straipsnio paraštėse.

Skyriaus *chebra* sprogo iš pavydo, kad pas tokį seną *pizdžių* kas vakarą atsibeldžia jauna ir graži moteriškė ir jie valgyklos kampe glamžosi ir *čiulpiasi* – vos ne porno scenas išdarinėdami. Abiem visiškai *pofig*, kad *durneliai* juos mato. Dienomis jis nuolat rašinėjo laiškus į ambasadas, Seimui, Vyriausybei bei visokioms užsienio organizacijoms. Matyt, nemokamai dalino patarimus, kaip spręsti įvairias globalias pasaulio valdymo problemas. Be to, jis visad nuoširdžiai stebėdavosi ir piktinosi, kai niekas į jo rašliavas neatsiurdavo atsakymų.

Kartą kažkas pamėgino *papizdavot* mokslo šviesulį nuvažiavusiu stogu, kad ar ne per gerai senam *šikniui*, jei jaunos mergos jam dėmesį rodo, į tai jis nė nemirktelėjęs atkirto, kad sensta visos moterys, išskyrus trečiakurses...

Dar mums, *durniams*, jis išaiškino, į kurią pusę eiti, jei tave siunčia *nachui*. Pasirodo, yra net du miestai tokiu romantišku pavadinimu! Vienas

Paragvajuje vadinasi Nahui, o kitas Nachui yra Kenijoje... Taigi išeina, jog net ir *durnyne* gulėdamas gali užpildyti savo mokyklinių žinių bagažo spragas.

Vedėja mūsų šviesulio visai vengė, nes buvo nelinkusi be reikalo po skyrių vaikščioti ir savo kabinetą palikdavo retai, o jei ką nors sugalvodavo pakamantinėt, tai paskambindavo seselėms, o tos surasdavo auką ir liepdavo eiti pas vedėją. Analogiškai elgėsi ir kiti skyriaus gydytojai (kai dirbi *durnyne*, turbūt svarbu su *psichais* minimaliai kontaktuoti).

Kadangi *propesorius* lovytė buvo šalia manosios, tai su šviežiais laikraščiais didelių problemų nekildavo. Nors ir nenorom, jis leisdavo juos pavartyti, tik reikalavo visus sudėt ant jo spintelės tokia pat tvarka, kokia ir buvo.

Bet įdomiausia būdavo matyti jo mokslines diskusijas su Tarkute, kurios kildavo nuolat, kai ji ateidavo į vizitaciją. O diskusijos buvo dėl visko: dėl vaistų kiekio ir dėl to, kada juos išrašyti, dėl visokių gydymo ir savijautos aspektų ir t. t. Jei vienam eiliniam *psichui* vedėja skirdavo vidutiniškai po minutę, tai *propesorius* sugebėdavo atimti iš jos daugiau laiko nei visa likusi palatos dalis kartu sudėjus. Tačiau gydytoja savo nepasitenkinimo tokiu įkyrumu viešai nerodė ir kantriai klausydavo *priplaukusio* eksmokslininko, kuris net į lauką neišeidavo, nes turėjo tik pirmą režimą...

Nežinau, kuo ta istorija baigėsi, nes mane iš *durnyno* išrašė anksčiau nei *propesorius*...

KADENCIJOS PABAIGA

Visumoj pirma mano kadencija, išskyrus aprašytus epizodus, buvo ilga bei nuobodė, kaip seno vienišo ir girto negro sau pačiam dainuojamas beviltiškas bliuzas. Ji truko lygiai keturis mėnesius.

Kurvilaitė su Tarkute, be abejo, ir toliau su malonumu būtų farširavę mane vaistukais, bet tais laikais norint ilgiau laikyti ligoninėje, reikėjo kažkokių papildomų popierių, berods leidimo iš miesto tarybos ar kažko panašaus. Tad medikai pasitenkino tokiu terminu, nes ir taip jau buvau apdorotas pagal pilną programą.

O rezultatas gavosi toks, kurio jiems ir reikėjo – per tą laiką visiškai dingo humoro jausmas ir visi maniakinės psichozės simptomai. Aktyvaus gydymo, ir „teisingo“ vaistų parinkimo dėka tapau depresijos kankinamu ir dėl visko, kas pasaulyje bloga, save kaltinančiu *užduchintu* vargšu.

O išrašytas po tokio gydymo kurso aš jau nuolat smalsiai apžiūrinėdavau įvairius virvagalius bei kankinausi spėsdamas vienintelį

klausimą: „Ar ta virvė yra tinkama pasikarti, ar ji išlaikytų mano svorį ir kaip reikia teisingai užrišti mazgą, kad sistema gerai suveiktų?“.

BALSAI

Tamsa. Palengva išgirstu iš tolumos atplaukiančius kažkokius keistus garsus. Neįsikertu, kas ir kur aš esu. Mėginu judinti rankas – nesigauna, jos kaip svetimos. Su kojom ta pati istorija. Mėginu atsimerkt – taip pat niekaip nepavyksta. Kas per *chuinia*? Garsai stiprėja – imu skirti kažkieno balsus. Stiprus vyriškas baritonas ir keletas moteriškų, bet atmerkti akių vis dar nepavyksta – naktis ir garsai. Mėginu maksimaliai sukonzentruoti klausą – *a vdrug* pavyks suprast žodžius? Po didžiulių pastangų gaunasi.

Vyriškas: O čia guli pilietis po suicidinio mėginimo, jau trys paros komoje. Jis psichinis ligonis, – vienu metu išgėrė visus jam psichiatrų išrašytus vaistus ir užsigėrė dideliu kiekiu alaus. Jei ne žmona, kuri naktį aptiko konvulsijų tampomą kūną ir iškvietė greitąją, jis jau morge būtų. Mūsų gydytojai jam jau kelis kartus išplovė skrandį ir vis tiek nedidelė tikimybė, kad pavyks jį atgaivinti. Jei dar po keleto dienų pacientas neatsigaus, mes jo kūną perduosim jums, studentams, praktiniams darbams ligoninės morge.

ANTRA KADENCIJA

TAURO RAGAS

Vilniuje buvo puikus orientyras *alkoturistams*: pačioj Lukiškių aikštėj stovėjo dešinę iškėlęs bronzinis Leninas ir jo ranka rodė ne į Maskvą ar Leningradą. Jei paimdavai kursą nuo revoliucijos vado ir eidavai į ten, kur jis rodė, patekdavai į sovietinės architektūros monstrą – didžiausią Vilniaus alaus barą, vardu „Tauro ragas“. Iš išorės šis statinys be langų labiau priminė Hitlerio bunkerį, negu alubarį... Patekus į vidų, vaizdelis ne kuo geresnis, – nusileidus į rūšį jautiesi, kad interjerą čia projektavo karvių fermų dizaineris... Keli ilgiausi akmeniniai barai, apstatyti į grindis įbetonuotomis ir labai nepatogiomis baro kėdėmis... Tarp tų barų praėjimas, tiksliau, siauras pravažiavimas, kuriuo melžėjos (atsiprašau, padavėjos) stumdydavo metalinius bildančius vežimėlius, apkrautus alaus bokalais... Bet firmai lankytojų netrūko, nes, atmetus bombų slėptuvės interjerą, alus visgi buvo neblogas... Vadovai tam, kad apsisaugotų nuo *chaliavščikų*, net bilietus į barą sugalvojo. Šalia „bunkerio“ durų buvo mažas langelis, už kurio sėdėjo kasininkė ir pardavinėjo bilietus. Už tą bilietą vėliau bare gaudavai porą bokalų... Bet ir nusipirkęs bilietą ne iškart patekdavai į vidų, nes duris saugojo durininkas, kuris mėgo susireikšminti, – jis laikė *pijokus* už durų ir sakydavo, kad vietų nėra. Bet vietos visad *moment* atsirasdavo jei tam *šikniui* į leteną įsprausdavai kelis sulamdytus rublius...

Vieną penktadienio vakarą sėdim ten su *družoku* Vycka ir lakam alų. Žmonių daug, beveik visos vietos užsėtos, stumdom vienas kitam anekdotus ir apžiūrinėjam dvi *pindas*, sėdinčias priešingoj „baro – ėdžių“ pusėje. Mergos aiškiai nuobodžiauja, jų bokaluose jau tik po gurkšnį likę, bet jos net negalvoja užsisakyti – rūko, reikšmingai sukiodamos cigaretes tarp pirštų ilgais lakuotais nagais, kažką retkarčiais pasišneka, vienu žodžiu, rėmėjų laukia – nesulaukia. Deja, aplink šį vakarą sėdi visokie nesupratingi nusmurgėliai, kuriems svarbiausia alus, o mergos buvę – nebuvę... Bet iki uždarymo dar daug laiko ir *fifos*, matyt, nelinkusios keist medžioklės plotų...

Po mano išgerto 4 ar 5 bokalo mergos jau ima patikt ir net pradėdavo svajot, kad čia ne *kurviaškos* klientus medžioja, o šiaip dvi draugės atėjo po bokalą *įkalt*...

Mergos sėdėjo į dešinę nuo mūsų, todėl net nepastebėjau, kaip kairėj pusėje įvyko alaus mėgėjų apsikeitimas, viena kompanija pakilo ir išsinešdino, o į jų vietą atsėdėjo nauji ištroškę veikėjai... Eilinįkart nuvaręs *myžt*, grįždamas apžiūrėjau trijulę, nesenai užsėdusią laisvas vietas – vieno iš

jų snukis man pasirodė kažkur matytas. Grįžęs į savo vietą jau žvairuoju ne į *kurvas*, o į tą barzdotą tipą... Ogi čia tas pats storas žydas – *pižonas*, kur pernai 13 skyriuj vaikščiojo su savo brangiu chalatu ir aukso žiedais ant storų pirštų... Tas pats *šiknius*, kurio palatos kolega man sriubą „vitaminais“ tą nelemtą vakarą pagardino...

Jei dėl veido dar kyla abejonių, tai žiedai ant pirštų tikrai tokie pat. O ir jo kompanionai atrodo kaip tikri saugumiečiai, tvarkingai pilkai apsirengę, ir *feisai* jų taip pat pilki, – tokie tipai minioje labai gerai ištirpsta ir sunkiai gali pasakyti, ar kada matei tokį, ar ne...

Vycka, pastebėjęs, kad aš nuo bobų dėmesį į kažkokį barzdylą nukreipiau, ėmė anekdotus apie *pidarus* pasakot, matyt pagalvojo, kad man orientacija nusimušė... O aš lokatorius pastatęs, mėginu nugirst, apie ką ta trijulė tarpusavy šneka. Pastangos beviltiškos, nes šimtų žmonių gaudesys ir iš kolonėlių skambanti nuobodi muzika „užmuša“ visus garsus...

Užtat mergoms dešinėj pagaliau pasisekė – kažkoks paviepęs vyrukas pamėgina klijuot... Atsivilkęs su bokalu rankoj net nuo kito gardo, puola joms kažkokius makaronus kabint. Medžiotojoms tas kandidatas neatrodo perspektyvus, bet visgi geriau žvirblis saujoj, nei briedžiai girioj... Todėl kai atsilaisvina vieta šalia, mergos jau neprieštarauja, kad „žvirblelis“ ten persėstų ir neatsisako, kad joms po bokalą pastatyti. Nors abiem nuobodžiaujančioms *fifoms* ant veidų aiškiai parašyta, kad jei tik čia pasirodys bent kiek perspektyvesnis „princas ant balto žirgo“, šitas nesusipratėlis bus pagal pilną programą pasiūstas velniop...

Įkalęs dar vieną kaušą, nusprendžiu, kad *nefig* sėdėt ir spoksot – prieisiu prie barzdylos, perduosiu jam linkėjimus nuo Kurvilaitės ir viso 13 skyriaus *durnelių*. Neskubėdamas nulipu nuo savo kėdės ir linguoju aplink barą. Pakeliui kaip tik tos dvi kekšės, todėl pristabdau ir apžiūriu jų tobulas grožybes bei privalumus jau iš kito rakurso. Ir *šiknu* forma ir kojų ilgis visai tinkami naudojimui, todėl gal net ir per ilgai užtrunku seilę varvindamas. Kai visgi sugrįžtu į realybę ir kėblinu link savojo tikslo, pasijaučiu išdurtas... Barzdylos nebėr – stovi pusiau nugertas jo bokalas, tylėdami sėdi du pilki vyrukai, o *fruktas pyst* kaip į vandenį ėmė ir pradingo. Gal kol *bobų* grožybes apžiūrinėjau, tas veikėjas *myžt* nuėjo?

Varau plačiais betoniniais laiptais į viršų, kur ir yra tualetai, ten teko eilutėj pastovėt, kol vieta atsilaisvino (ar žinot, kur yra žmogaus dūšia? – Ogi po šlapimo pūsle, nes kai *pamyži* ant dūšios iškart lengviau pasidaro), bet juodabarzdžio niekur nesimatė. *Pofig*, grįžtu į savo vietą, dar pagalvojau, gal tas *šiknius* paskambint nuėjo ar cigarečių nusipirkt, todėl sugrįš, nes jo *sabutylnikai* užsisakė dar po bokalą ir neskubėdami laka. Mano smegeninėj viena versija: juk negalima kažkur išeit palikus daugiau nei pusę bokalo

neišgerto ir nesugįžt... Bet pilkieji *šikniai*, pribaięę savo bokalus, kviečiasi *padavalką*, susimoka ir eina link išėjimo...

Dešinėj prie atlėpausio mergų kabintojo prisidėjo dar vienas pagalbininkas, ir *fifos*, matyt nusprendusios, kad nieko geresnio šį vakarą jau *nesišviečia*, atkuto, ėmė šypsotis, smagiai *chaliavną* alų maukė ir linksmai iš sąmojų kikeno, kaip kokius ilgai nematytus senus družokus netikėtai sutikusios...

Bežiūrėdamas į naujai užsimezgsią draugystę, pagalvojau: O gal barzdyla mane taip pat pažino ir „malkas išnešė“, kad į mano *durnus* klausimus atsakinėt nereikėtų?

PORNUCHA

Buvo pati videomagnetofonų eros pradžia. Kai tekdavo budėt savaitgalį ir jokie vadovaujantys *šikniai* negadino oro, mes galėjom laisvai pramogauti darbe.

Kitas pamainos vairuotojas, mano kolega Saška, draugavo su vyruku, kuris užsiėmė vaizdo magnetofonų ir kasečių nuoma. Susimetam keliasdešimt rublių ir parai išsinuomojam *vidiaką* su krūva vaizdo kasečių. Kad dar geriau žiūrėtūsi, susiorganizuojam porą butelių *vodkės*. Dauguma kasečių – koviniai amerikietiški filmai, kur nuolat kas nors laksto, šauda ir snukius vieni kitiems daužo. Po antro tokio man jau darosi visiškai *pofig*, bet tais laikais jie buvo publikos žiūrimiausi. Gerai, kad toj krūvoj pasitaikė ir kelios kasetės *pornuchos*. Kai visiems nusibodo Bruce Lee, Chuck Norris ir Rambo, perėjom prie filmukų suaugusiems. Viena kasetė buvo beviltiškai prastos kokybės, matyt, kopija nuo penkioliktos kopijos. Spalvos nuolat dingdavo ir vėl atsirasdavo, o vaizdas buvo išplaukęs ir dar mirgėjo. Žodžiu, beviltiškas *šūdas*. Kita jau buvo pusė velnio, tik *biesino*, nes buvo amerikoniška. Visos aktorės – blondinės su idiotiškom šukuosenom ir silikoniniais *papais*, bet pavadinimas linksmas – „Skylių valdovas“.

Trečia pasitaikė vokiška ir su geru humoru pastatyta. Net jautėsi šioks toks scenarijus, o aktorės buvo teminiais kostiumais aprenktos... Scenarijus paprastas kaip trys kapeikos. Mergos – 3 ar 4 vienuolės kažkur keliauja ir visur, kur tik papuola, *dulkinasi* su visais iš eilės jas pavežančiais vairuotojais ir kitais *bybingais* vyrukais. O kad neužmirštum, jog jos „vienuolės“, tai kadre nors viena iš jų pilnai nenusirengdavo ir *pimpalus čiulpė* ar *dulkinosi* pasikėlusį savo suknelės skvernus ir ant galvos turėjo tą keistą vienuolišką apdangalą.

Filmukas didžiausią išpūdį paliko mūsų veteranui Vinceliui. Senas *alkašas* lenkas, matyt, buvo religingas ir tie aktorių drabužėliai jį taip stipriai

paveikė, kad net ir po kelių savaitių jis vis dar apie *manaškes* svaigdavo, matomai dar vis savo galvoje filmuko epizodus pirmyn – atgal sukiojo. Galiausiai vieną kartą atėjo į darbą su dideliu mėlynu *fingalu* po akimi. Tuomet *chebra* žvengė, ar tik senis nesugalvojo savo kaime bobų pagainiot ir išmėgint filme matytus kamasutros pratimus. Nuo to karto jis apsiramino ir prie vienuolyno temos daugiau negrižo.

PRAŠVIESĖJIMAS

Darbe vieną šeštadienį ar sekmadienį, kai nebuvo viršininkų, susimetėm rublių ir nusiuntėm „arkliuką“ *vodkės* bei alaus. Atnešė reikiamą kiekį, todėl vakarėlis gavosi teisingas. Jokių iškvietimų ir gaisrų nebuvo, todėl ramiai *kvasinom* „žigulini“ ir žiūrėjom kažkokį *šūdą* per TV, aptardami vieną iš tuometinių oro uosto gaisrininkų legendų. Ji buvo apie vairuotoją, ištrenktą iš darbo už gėrimą. O buvo taip...

Kai lėktuvų technikai nespėdavo lėktuvo bakų užpildyti kuru, kol lėktuvas dar be keleivių, arba lėktuvas būdavo tranzitinis ir nusileisdavo tik kuro užsipilt, o jo keleiviai likdavo salone, dispečeriai vieną gaisrininkų ekipažą iškviesdavo budėti tol, kol vyko kuro pumpavimas iš autocisternos į lėktuvo bakus. Tokios buvo tuometinės taisyklės ir kartais per pamainą tekdavo net kokius 5 kartus važiuoti į iškvietimus ir stovėti šalia lėktuvo, į kurį pilamas kuras. Neaišku, ar vairuotojas toks *gatavas* į darbą atėjo, ar darbe prisilupo, bet kai dispečeriai iškvietė gaisrininkų ekipažą į eilinį rutininį kuro užpylimą, jam sėkmingai nuvairavus iki lėktuvo, visai *chujova* pasidarė. Atidaręs kabinos duris, žmogus mėgino išsivemt, bet turbūt prarado koordinaciją, išvirto ir plojosi ant oro uosto betono kaip koks *šūdu* maišas... Viskas vyko stebint keleiviams, kurie pašiurpo nuo toko vaizdo ir nesuprato, kas čia vyksta. Nesuprato ir kurą pilantys aviatechnikai. Tad vyruką greit paėmė už *šiknos* ir, patikrinę girtumą, išmetė iš darbo *nafig*.

Mes buvom žymiai blaivesni. O ir važiuoti tą vakarą niekur nereikėjo. Todėl savarankiškai nuslinkom link savo gultų ir užmigom. Bet po keleto valandų knarkimo atsibundu ir suprantu, kad iki ryto niekaip *nepratrauksiu*. Reikia kelt *subinę* ir varyt link *šikano* arba bent už vartų. O vėjas pakilo toks, jog, rodės, gali nunešti net gelbėjimo stotį su visais joje miegančiais *alkogaisrininkais*, todėl maršrutas link lauke stovinčios vienišos žalios būdelės atrodė mažiau priimtinas nei vartų aplaistymas.

Pusiau miegodamas lipu į *kerzus* ir slenku link garažo vartų. Vėjas toks, kad, rodos, tuoj tuoj nuneš mane *nafig*, todėl greituoju būdu ieškau galo, kol dar į kelnes neprivariau. Kadangi vėjas pučia tiesiai į vartus, man net nekyla dvejonių, į kurią pusę reikia *šlangą* laikyti – atsuku vėjui nugarą

ir varau ant vartų. Palengvėja ir net galvoj šviesiau pasidaro, bet *bybėju* nuo šalutinio poveikio – kažkas *myža* ant manęs! Nieko nesuprantu, o kol miegai išsilaksto, jau esu apšlapintas nuo ausų iki kerzų. Elementarus dalykas – turbulencija. Juk oro masė didžiuliu greičiu atsitrenkusi į pastatą neturi kur dingt ir kyta į viršų, o aš kaip tik į tą srautą su savo srovele ir pataikiau...

Pikta ir nejauku šlapiam, bet juk pats kaltas, o reikėjo tik žingsnį atgal padaryti ir sausas likčiau... Tyliai slenku į virtuvę ir puoduku šalto vandens numalšinęs troškulį, linguoju link savo gulto. Ant gretimo gulto Vincelis knarkia kaip tanko dyzelis, porą kart spiriu *kerzu* į jo gulto koją ir decibelų kiekis per pusę sumažėja, bet šlapiam vis vien ilgai nesigauna užmigti. Filosofiniai apmąstymai apie gyvenimo prasmę lenda į smegenų vingių likučius, bet *vdrug* ateina nušvitimas ir galvosūkis netikėtai išsilanksto savaime ir be pastangų – o juk mane *pagaidino pidrylos* pažamuoti saugumiečiai. Tam, kad *durnyną* imčiau siaubt langus bedaužydamas, jie *narkatos* į sriubą privarė – juk tik tada Kurvilaitei atsirado pretekstas mane ilgai badyti, atseit, liga progresuoja – pacientas siautėja ir niokoja ligoninės turta.

GRAFFITI

Kol depresuodamas save graužiau, kaip gi aš tą langą *durnyne* sugebėjau išbarškinti ir nuo ko tokios geros haliucinacijos tuokart atsirado, ėmiau šiek tiek domėtis psichiatrija. Net kelis teismo psichiatrijos vadovėlius nusipirkau Maskvos medicinos knygyne. Tiesa, juose praktinių patarimų niekas nedalino, o ir parašyti jie buvo labai nuobodžiai, todėl pavartęs mečiau į kampa. Laikraščiuose, dažniausiai rusiškuose, pasitaikydavo įdomių straipsnių. Ten ir aptikau straipsnį, kaip slaptose laboratorijose buvę KGB chemikai Maskvoje rimtiems banditams gamina įvairius vaistukus, kurie labai padeda pasirašinėjant sandorius – klientai ir kolegos (dažniausiai iš užsienio) darosi labai sukalbami ir lengvai bet kokius popierius pasirašo. O kad nekiltų „klientams“ įtarimo, vorkę su ta chemija geria ir patys aferos organizatoriai, tik prieš tai įkala tų pačių chemikų pagamintos mikstūros, neutralizuojančios chemijos poveikį. Laiku papuolė į mano rankas tas laikraštukas. Beveik įsitikinau, kad momentinis stogo nuvažiavimas *durnyne* ir iškultas langas – *narkatos* poveikis, o tas *jobanas* hipis su sriuba – saugumiečių agentas. Kai *dašuto*, kad taip mane išdūrė ir *pagaidino*, pasistojų klausimas – o ką dabar daryt? Stogą ėmė raut ir makaulė karštligišškai kūrė planus, kaip suvest sąskaitas ir spėti atkeršyti sistemai, kol jos dar galutinai nesugriovė naujai iškepti politikai ir dainuojančios *bobos*. Stabdžiai visai nelaike ir noras papult į *durnyną* ir ten aiškintis santykius su Kurvilaite greit užgožė visus savisaugos instinktus.

Nieko originalaus šįsyk nesugalvojau. Nusprendžiau imtis *graffiti* meno. Nepagalvojau keliolikos rublių ir nusipirkau ūkinėse prekėse penkis balionėlius juodos *nitrūchos*. Vieną vėlyvą vakarą, o tiksliau, jau naktį, pasiėmiau ant drašos *merzavčiką* „malūnininkų“, susikroviau balionėlius į kuprinę ir nelyginant nindzė apsirengęs tamsiais skudurais, su „Inkaro“ sportbačiais, nuvariau kaip teroristas į oro uostą. Kad dažų balionėliai besidaužydami vienas į kitą nebarškėtų kuprinėje, apvyniojau juos laikraščiais ir lipnia juosta. Be abejo, nėjau pro patikros punktus, o perlipęs per tvorą palei geležinkelio atšaką, kuria į oro uostą cisternose atvežamas kuras lėktuvams, šešėliais ir neapšviestom vietom nuslinkau prie avarinės stoties. Kaip gaisrininkams ir priklauso, jie miegojo ar žiūrėjo *teliką*. Garažo durys neužrakintos. Tinginiai... Patys kalti, kolegos, kad einat *myžt*, o po to durų neužsirakinat. Įslinkęs tyliai, imu ant mašinų *nitrūche* rašinėti visoki *šūda*, iš kurio „Švėkšna – *bybis*“ – pats padoriausias. Porą balionėlių išpurškęs ant mašinų, tyliai išslenku į lauką ir pakartoju tą patį ant garažo vartų. Kadangi neturėjau jokios patirties šioje meno srityje, raidės gavosi netobulos ir skirtingų dydžių. „*Apšikęs*“ nemažus plotus, tyliai dingstu tuo pačiu keliu, kuriuo ir atėjau.

Jau beveik priėjęs prie tvoros išgirstu, kaip užsiveda sunkiasvorės gaisrininkų mašinos dyzelinis variklis. Matyt, kažkas jau pastebėjo mano „menus“. O kai persikariu per tvorą, pamatau tolumoje iš už posūkio gatve link manęs atvažiuojančią gaisrinę mašiną, kurią aš visai neseniai *patiuningavau*. Kol dar nepriartėjo ir nepatekau į žibintų šviesas, krentu pakrūmėj į žolę. Viskas OK – pravažiavo už keliolikos metrų ir nepastebėjo. Gerai, kad kuro sandėlio apsauga miega *pimpalą* užmetusi ant darbo, nes juk galėjo ir nušauti mane slenkantį ten ar atgal per saugomą teritoriją. Sėkmingai įvykdęs tokią *šizovą* protesto akciją, jaučiuosi laimingas kaip Buratinas...

Įsivaizduoju, kokia buvo pono saugumiečio *morda*, kai tą meną ryte jam parodė. Bet pats kaltas, kad apie „Antį“ nieko nežino. Beje, tas mano naktinis „žygdarbis“ darbdavių dėka pateko į mano ligos istoriją. Nežinau kodėl, bet nė vienas psichiatras manęs apie tai net neklausinėjo. Iš darbo mane, be abejo, išmetė, bet atleido dėl ligos, o jokių finansinių pretenzijų už mašinų bei vartų perdažymą nepateikė... O ir ką iš *durniaus* paimsi – be to juk „nepagautas – ne vagis“, sako senolių išmintis... O juk dar ir lėktuvus galėjau pagražinti...

PARANOJA?

Po šio savo nuotykiu atsitiktinai pastebėjau, kad kažkokie vyrukai mieste iš paskos kartais sekioja. Matyt, kažkas nusprendė mano ryšiais pasidomėt. Jei seka, – tegul *parinasi*. Išeidavau iš namų ir – į miestą. Tikslas – pabendraut su daugeliu žmonių, kad ir absoliučiai nepažįstamų. Prieini prie bet kurio gatvėje ir apsimetęs kaimiečiu imi klaust, kur kokia gatvė ar kur koks autobusas važiuoja. Stengies kuo ilgiau *šūdq* malt, kad atrodytų, jog kažką rimto aptarinėji. Kartais nueidavau net iki Seimo ir su koku iš ten išėjusiu veikėju pašnekėdavau. Taip ir linksminausi kurį laiką. Galiausiai man nusibodo *išsipisinėti*, o tašką šitiems *vojažams* padarė vienas įvykis.

Einu atsipūtęs Lenino ar jau Gedimino prospektu, o iš priekio du *diedai zekiškais snukiais* tiesiai link manęs vairuoja. *Mordos* tokios, kad abejonių nekyla – didžiąją savo gyvenimo dalį vyrukai praleido už grotų. Abiems metų maždaug po 40, dalis dantų auksiniai ir snukių išraiška tokia, jog akivaizdu – peilį tarp šonkaulių gali suvaryti greit ir teisingai. Stipriai *peršiku*, bet stengiuosi jiems to neparodyti – apsimetu, kad su tokiais *bachūrėliais* bendrauju nuolat ir jie manęs visai nenustebino vidury dienos gatvėj užkabinę. *Bazaras* tradicinis: „Dai zakurit“. Apsidairau aplink – šaligatvį mina nemažai žmonių, pas kuriuos dantyse cigaretes, o *marozai prisipiso* prie manęs, nors aš tuo metu nerūkiu. Ar tai atsitiktinis *najjezdas*? Paranoja ir persekiojimo manija gali atsirast net ir į darbą einančiam geriečiui, o aš gi savo menais *apšikau* darbdaviui ir dar KGB papulkininkui tris mašinas ir vartus, ir jo „šventą“ vardą prie „chui“ prilyginau (o gal senis užpyko?), tad persekiojimo manijos simptomai gavosi kaip logiška patirto streso pasekmė. Norintiems cigarečių *bachūrams* ištraukiu iš džinsų užpakalinės kišenės sulamdytą „Kosmoso“ pakelį ir duodu po vieną plus dar sau į žabtus vieną įsimetu. Pridegu visiems. Dar įjungiu savo aktorinius gabumus: ramiai draugiškai ir niekur neskubėdamas imu kažkokių niekų *bachūrus* klausinėt, lyg būčiau netikėtai sutikęs 10 metų nematytus klasiokus. Vyrukai, matyt, nesitikėjo tokio šilto ir nuoširdaus bendravimo, rodos net pasimetė ir nelabai žino, ką čia atsakyti, taigi persimetam dar keliais nereikšmingais sakiniais ir atsisveikinam. Nuėjęs keliolika žingsnių atsigrežiu, žiūriu vyrukai, dar stovi toj pačioj vietoj ir vienas iš jų aktyviai mosikuodamas rankom kažką aiškina savo *družbanui*. Pasirodo, kad galima paprasta šypsena ir geru žodžiu padaryti įspūdį, net visiškiems *marozams*. Gal amerikiečiai vesternų kaubojai yra neteisūs sakydami, kad gero žodžio ir kolto pagalba galima pasiekti daugiau nei vien tik geru žodžiu?

Jei tai tik keistas sutapimas, tai nieko, bet jei „pilki *ploščiai*” yra šio dueto darbdaviai, tai galibūti ir jų signalas man, kad jau laikas sustoti...

Todėl savo planą likusiais po mašinų tiuningo dažais vieną naktį papuošti ir namo Žirmūnuose, kuriame gyveno papulkininkis Švėkšna, sienas, atidedu ateičiai bei pradedu ruošti į *durnyną*. Juk reikia „draugę“ Kurvilaitę aplankyti ir apie jos gydymo metodiką su ja pačia pašnekėt. Kad skaudės *šikną* ir galutinai susigadinsiu biografiją, tuomet buvo visiškai *pochui* – maniakinis noras *išsipisinėt* buvo žymiai didesnis nei savisaugos instinktai. Taip ir turi būti pas *psichą* – stabdžiai nelaiko.

VĖL 13

Susidedu krepšį produktų, kelis butelius alkoholio. Pasiimu savo didelį magnetofoną, maišą su audiokasetėmis ir kviečiu taksi. (Tuo metu buvau visai nepatyręs *psichas* ir dar nežinojau, kad važiuojant prisiduot į *durnyną* galima nemažai sutaupyti, jei vietoj taksi parko paskambinsi į greitąją pagalbą, praneši jiems, kad „čia vienam žmogui gera!“ ir paprašęs izoliuoti tą tipą nuo visuomenės pasakysi savo adresą). Vaidinu rimtus reikalus tvarkantį, todėl taksistui sakau, kad važiuotų ne prie *durnyno*, o į kažkokio namo Naujojoje Vilnijoje kiemą. Pasiimu *šmutkes* ir keletą butelių, o dėžę su ėdalais ir *vodka* palieku bagažinėje. Susimoku, duodu viršaus 20 rublių ir prašau, kad palauktų valandą. Jei negrįšiu – viskas, kas bagažinėje – tavo. Jei tai būtų tik normalus Vilniaus taksistas, viskas tuo ir baigtųsi. O tas po kelių dienų visą dėžę atvežė mano *bobai* namo. Tipo susižinojo, kas kvietė, iš dispečerės... Fantastika!

Pasiimu savo *nigerišką magą* ir minu į Parko 15. Vidurdienis. Oras puikus. Nueinu į priėmimą, paskambinu. Atidaro sanitaras. Sakau, ar *durnių* priimt galėsit? *Susiparina*. Žiūri į mane, o dar labiau – į magnetofoną. Užeik, sako. Mandagiai prisistatau budinčiai gydytojai. Sakau, norėčiau tryliktam skyrių laisvalaikį praleisti. Buvau pernai – *afigienai* patiko, norėčiau pakartot.

Pasirodo, mano ligos istorija archyve. Kadangi siuntimo nėra – reiks palaukti. Nueinu į parką. Atsisėdu ant atokesnio suoliuko. Rūkau. Stebiu slankiojančių *psichų* būrelius. Įsimetu į *magą* kažkokią kasetę. Gerai, kad alaus butelį susiprotėjau prigriebt. Nepakartojamas piknikas – alus *durnyne* su muzika ir be pažamos.

Kai grįžau į priėmimo skyrių, mano ligos istorija jau garavo pas gydytoją ant stalo. Sentimentus sukėlė ten prisegtas žalias mokyklinis sąsiuvinis su mano nuotykių aprašymais ir *šyzovom* iliustracijom. Gydytoja pasidomėjo, kuo skundžiuos, kad be daktaro siuntimo sugalvojau atvykti. Sakau, koks gydantis daktaras? Aš nuo praeitos vasaros gyvo psichiatro nesu

matęs. O noriu čia pailsėt, nes mane darbe komunistai persekioja (apie *graffiti* kukliai nutyliu). Toks paaiškinimas ją įtikina. Popierius užpildė. Liepė eit ir pasikeist skudurus į ligoninės uniformą – pižamą.

Kaip ir norėjau, paskyrė mane vėl į tryliktą, nes pagal gyvenamą vietą man, pasirodo, ir priklauso tas velnio tuzinas. Apsidžiaugiu ir galvoju: na, Kurvilaite, *pogodi!* Už praeitos kadencijos svetingumą, vaišingumą ir klastas mėginsiu atsilyginti kokia nors kiaulyste – akmenuku į tavo rūtų darželį... Priėmime budinti gydytoja dar pasiteiravo, kad jau atvykau pats ir savo noru, gal norėčiau į lengvesnį skyrių? Gal ketvirtam pavyktų pritapti? Ne, ačiū, – sakau. 13–as pats geriausias!

O kol gydytoja uždavinėjo man savo nuobodžius klausimus, sanitarai neleido laiko veltui ir meistriškai *nupizdino* iš mano krepšio ten buvusį trauktinės „trejos devynerios“ butelį...

Pasiimu *maga*, susikišu cigaretes į pižamos kišenės, o sanitaras lydi durų link. Išėjęs iš priėmimo skyriaus, jau turiu jam pretenzijų: kur tu mane, vaikine, vedi? Manai, kad nežinau, kur yra tryliktas skyrius? Viskas tvarkoj, sako. Patalpos remontuojamos, dabar laikinai tryliktas kitam barake. Paėjus dar 20 metrų vėl nutrūksta kelių guma... Greitai prieinam užkampyje stovintį tamsiai rudos spalvos medinį pastatą. Atidaro matyta „matrioškė“ slaugė ir koridorium nuveda link seselių kabineto. Dairausi. Nauji žmonės, nauja aplinka. Įdomu. Sanitaras dingsta, palikęs mano popierius seselei.

Iš pasiilgimo ir kad nuobodu nebūtų, pasakau kelis komplimentus seselei (tą dieną budėjo „Raketa“ – lėta lėta merga, kuri net ir vaikščiodama, rodos, nuolat miega, už ką ir gavo iš *psichų* tokią gerą pravardę). „Raketa“, matyt, buvo ne nuotaikoj, o gal mano arkliškas humoras apie jos darbo tempus perpildė kantrybės taure. Surinko telefonu narkologinio skyriaus numerį ir iškvietė „brigadą“. Tai savanoriai gorilos rišėjai – narkologinio skyriaus pacientai – *alkašai*, kurie už nedidelę „teisingų ratų“ dozę su malonumu darydavo paslaugas visiems skyriams (ligoninėje akivaizdžiai trūko profesionalių sanitarų, todėl medikai jų vietoj naudojami pacientais – *atmarozkais*). Kitų skyrių ligoniai – *psichai*, net personalo prašomi, niekad nesiverždavo eit į kitą skyrių nelaimės brolius raišiot prie lovų. Bet pragertos smegenys, matyt, veikė kitaip ir *alkofronto nuopisos* tą darė su malonumu (po to tie kaimo gorilos, kad negautų į kaulus nuo „dėkingų“ *psichų*, vengdavo net po ligoninės parką po vieną vaikščiot, tik nuolat *tusindavosi* palei savo narkologinio skyriaus duris). Brigada – du stambūs *marozai* – atvyksta greitai ir pririša mane prie lovos stebimojoje palatoje. Pririšę neina link išėjimo, o vyniojasi į procedūrinį, kur iš seselės gauna užsidirbtą „ratų“ kiekį ir net nesislapstydami kraunasi juos į pižamų kišenės. Dar pamėgina iškaulyti daugiau, bet „Raketa“ išveja juos iš skyriaus *nafig*.

Aš gi greitai gaunu buką adatą į *šikną* ir, kaip priklauso po to, greituoju būdu stipriai kietai užmiegu. Prasideda naujas neišsenkamų ligininės aminazino atsargų vartojimo etapas.

Atsibundu jau atrištas. Vakarėja. Keliuosi ir einu dairytis po „T“ formos medinio pastato patalpas. Per metus tryliktam skyriuj pasikeitė ne tik ligoniai, bet ir pusė aptarnaujančio personalo. Dalis koridoriaus paversta sandėliu. Vienas pasienis užkrautas supakuotų naujų baldų kalnais, skirtais remontuojamam korpusui. Nebėra *kralikyno* ir visų jo nepagydomų ligonių. Pasirodo, juos iškėlė į pensionatą, nes barake vietos nėra. Ech. O buvo nors ir baisokas, bet kartu ir siurrealistinis skyriaus akcentas, kartais net sukeliantis atšokimo nuo realybės pojūtį. Turėjo jie kažką mistiško ir savo judesiais priminė vauduoklius baltais drabužiais.

Ligoniai draugiški, ne prastesni nei praeitą kartą, keletas veidų matyti dar iš praeitos kadencijos. Pagalvojau, ar jie ir vėl čia, ar net išrašyti nebuvo? Tikiuosi, kad labai nuobodu nebus. Ir iš tikrųjų – nuotykių ieškot netekdavo, jie patys atsirasdavo.

LSD?

Kitą dieną apsireiškė Kurvilaitė. Buvo gerai nusiteikusi, todėl gana draugiškai pasikvietė mane į savo kabinetą. Pasišnekėjom apie šį bei tą. Po to ji ėmė mane klausinėti apie praeitos kadencijos nuotykius ir man, *durneliui*, *jobtelėjo* atvirumo priepuolis: ėmiau ir tiesiai šviesiai jai savo versiją apie praeito karto psichodelinę *durnyno* sriubą su haliucinogenais išklojau. Ji pasakė, kad negali to būt ir paklausė: kaip manai, kas ten sriuboj galėjo būti? Sakau, nesu žinovas, bet pagal tai, kiek iš spaudos žinau, poveikis panašus į sintetiką – LSD ar jo analogą – be spalvos, be skonio – dozė tik 2 lašai, o po pusvalandžio jau „stogą“ rauna realistiški haliucinaciniai filmukai galvoje. Taip, kaip buvo ir man... Žodžiu, Vudstoko dvasia tavo skyriuje mane aplankė pavėluotai, o blogiausia yra tai, kad ji nesikartoja. O aš labai norėčiau su Džimiu Hendriksu kokį vakarą prišnerkštoj virtuvėj vyno išgert ir apie *nusikurvinusį* baltąjį bliuzą pašnekėt...

Atvirumas buvo įvertintas. Po šio pokalbio mano ligos istorijoje atsirado įrašas „Maniakinis priepuolis. Stebimas negatyvios simptomatikos gilėjimas“ ir vėl į *šikną* pasipylė skausmingos aminazino strėlės. Beje, skirtingai nei praeitoj kadencijoje, šį kartą ji stipriai nepersistengdavo su vaistų dozėmis, nelankstė iš manęs tobulybės ir net neužsiminė apie elektrošoką, kuriuo žadėjo apdorot prieš metus. Ko gero mano organizmas jau adaptavosi bei įpratė prie ligininės vaistų asortimento ir nereagavo taip

jautriai, kaip praeitą kartą. O gal ir pačiai poniai vedėjai buvo truputį keista, kad veikėjas, prieš metus ne kartą rištas ir spardytas jos pavaldinių dabar jau savo noru vėl prašosi į jos globą. Na bet juk *durnius* – nieko nepadarysi...

VAISTAI

Durkėj dauguma *psichų* daktarų draugais nelaikė ir netikėjo, kad vaistai, kuriuos šie išrašydavo, kam nors sveikata pataisytų. Todėl tablečių, kurias visi „ratais“ vadina, gėrimas – linksmas procedūra. Seselės kartais tikrindavo gerkles. Bet, jei vaistus ne pačios į burną įdėdavo, o duodavo į ranką *psichui*, šiam dažnai pavykdavo tabletę tarp pirštų paslėpti ir tik pavaidinti, kad į burną įsidėjo. Jei pačios įdėdavo ir liepdavo užsigerti, tai gabesni po liežuvium pakišdavo, o po to *šikane* išspjūdavo. Spjaudė ne tik į klozetą, bet ir per rūkomojo grotas į lauką. Po langu ant žemės *ratų* – kaip žvaigždžių danguje. *Blyn*, pagalvojau, *a vdrug* koks paukščiukas sules, taigi skrist negalės. Bet paukščiai protingi, tabletėms visai nesidomėjo, tik smagiai lesdavo nuo pietų stalo likusius duonos trupinius, kuriuos jiems pro grotas barstydavo ligoniai – ornitologai. Beje, jei ir prarijai vaistuką, visad nuėjęs į *šikaną*, išgėręs litrą vandens ir susikišęs pirštus gerklėn, gali greit išvemt tą *šūdą*. Vyrukai pasakojo, kad Černiachovske, kur iš Lietuvos vežė kriminalinius *psichus* ir disidentus priverstiniam gydymui, vaistus duodavo ištirpintus vandenyje, o tualetus tuo metu užrakindavo, kad neitų vemt. Bet buvo sugalvotas metodas, kaip tą apeit: vaistus visą laiką duoda tuo pat metu, todėl prieš tai prigerdavo daug vandens, o ant viršaus ištirpintus vaistus. Kadangi tualetas uždarytas, varydavo į palatas ir išvemdavo viską į rankšluosčius. Su injekcijom, deja, sunkiau. Todėl visi stengėsi ant *ratų*, ne ant adatų sėdėt.

Tais laikais čia buvo du pramogų variantai. Arba tu stumi *dūrą*, arba *dūra* stumia tave. Kai stumi *dūrą*, svarbu nepervaidinti ir sugebėt neišsijaust, nes *dūra* nepastebimai ima stumti tave. Yra daug visokių variantų, bet lengviausias, linksmiausias ir pastangų nereikalaujantis – persekiojimo manija. Nei iš šio, nei iš to pasakai seselei, kad tave kažkas nori nunuodyti ar *nukepti*, kad kažkoks *snukis* nepatinka iš ligonių, tipo, į saugumietį labai panašus. Sakai, kad bijai su juo palatoj vienoj būt. O jei atsisakai valgyti kokį jovalą, tipo – užnuodijo, *kurvos* – sėkmė garantuota. Ir viskas gali patekti į tavo ligos istoriją. Svarbu su *chebryte* susišnekėt, kad nebeždžioniautų ir nežvengtų, nes *durkėj* iš neturėjimo ką veikti daugelis prisijungia prie žaidimo. Kai pusė skyriaus ima sakyti, kad pusryčių nevalgys, nes blynuose ar dešrelėse nuodų pridėta – žvengia visi, ir sanitarai, ir seselės. Bet jei darai *solo* stūmimą, viskas neblogai praeina. Stumt reikia

ne vieną vakarą, o bent kelias dienas. Neįkyriai, bet nors kartą per dieną. Dar labai gerai suveikdavo, kai seselei pasakydavai, o geriausia – ant popieriaus užrašydavai, kad tave ne tik kažkas seka, bet ir mikrofonų visur prikaišiota, todėl šnekėt palatoje negali. Išeinam, tipo, į lauką.

Atrodo visiška *chuinia*, bet *chebra* nuo kalėjimo išsisukdavo ir tokiu nesudėtingu metodu – paranoja. O ligonio juk baust negalima – reikia gydyti. Beje, *dūros* stumimas – gana pavojingas žaidimas. Bestumdamas gali net nepajusti, kad *dūra* jau stumia tave, o stabdžiai nebeveikia. Tau dar atrodo, kad puikiai kontroliuoji situaciją ir esi realybėje, o iš tiesų jau situacija ir perkaitusios smegenys kontroliuoja tave. O tada tave juk reikia gydyti. Vadinasi, esi būtent toje vietoje, kur ir turi būti – *durnyne*.

PALATA Nr. 6

Stebėjimo palatoje praleidęs porą savaitių, Kurvilaitės paklausiau, gal jau užteks mane stebėt ir galima į normalią palatą persikelti? Nustebau, kai ponias vedėja neprieštaravo, o liepė seselėms perkelt mane į tą, kurioj daugiau laisvų lovų. Šeštoje palatoje laisvos buvo net trys. Lovos rinkimai ilgai neužtrunka – pasiimu tą, kur arčiau durų – bus trumpesnis kelias *šikano* link.

Palatos publika marga ir nepiktybinė. Du rusų kareiviai iš Šiaurės miestelyje dislokuotos divizijos – vieną *užpiso* Tėvynės gynyba, todėl suvalgė adatą, o antras, būdamas sargybos poste ir saugodamas pulko autoparką, vieną rytą „nušoko nuo bėgių“ – pačiupęs Kalašnikovą ir 60 šovinių komplektą, ėmė persekioti į darbą atėjusius pulko karininkus. Kariūnams šiaip taip pavyko įkalbėt vyruką, kad jis atiduotų automatą, o mainais jam pasiūlė kelionę į kino teatrą, kuriame gerą filmą pažadėjo. Kino teatras buvo vyrų tryliktame skyriuje, į kurį ir atvežė klastingai nuginkluotą kino mėgėją. Rusų kareiviai visai nesiveržė ginti beviltiškai nusibodusios tėvynės, jie buvo pilnai patenkinti *durnynu*, nes čia vadovaujančių *psichų* buvo žymiai mažiau, nei Šiaurės miestelyje, juk gulėt *pribezdėtoj durnyno* lovoj yra žymiai geriau, nei kasdien *nedakišto* seržanto vaikomam žygiuot arba su dujokauke bėgiot, jau nekalbant apie tualetų šveitimą dantų šepetėliu su ūkiško muilo kalnu... Jie, be abejo, po gydymo tikėjosi gauti „baltus bilietus“ (popierius, kad jie dėl sveikatos būsenos jau yra netinkami tarnybai sovietinėje armijoje) ir grįžti ne į karinius dalinius, bet namo ir daugiau niekad gyvenime nenešiot antpečių...

Vienas tamsaus gymio vyrukas, panašus į čigoną, buvo epileptikas. Priepuoliai jam pasitaikydavo maždaug kartą per savaitę. Jie būdavo dažniausiai netikėti ir krisdavo jis ten, kur tuomet stovėdavo, o mėšlungis taip sutraukdavo raumenis, kad net galvą į grindis stipriai daužydavo.

Vargšo priepuoliai buvo skirtingo stiprumo, kartais jie trukdavo minutę, o kartais – net penkias. Per stipresnius veidas pamėldavo ir iš burnos imdavo sunktis baltos putos. Jei pasisekdavo ir šalia būdavo kas iš ligonių, jį prilaikydavo, kad nesiplotų griūdamas. Bet dažniausiai niekas nesureaguodavo, todėl bekrisdamas jis su bildesiu trenkdavosi į grindis. Tada galėjom padėt tik tuo, kad prispaudę prie grindų galvą prilaikydavom. Seselės suleisdavo jam vaistų, bet po stipresnių priepuolių vyrukas visą parą atsigaut negalėdavo – būdavo kaip apdujęs ir sunkiai šnekėdavo.

Palatoje gyveno pora narkomanų – Dimonas ir Tomas, kurie eilinį kartą *durnyno* aplinkoje nesėkmingai mėgino nuo adatos „nulipti“. Taip pat Harinas – žydukas, kuris nebuvo košerinis, nes rijo ligoninės kiaulieną ir nuolat gaudavo papildomą palaikymą maistu iš ateinančių aplankyti artimųjų. O blogiausia, kad *bezdėjo* daugiau už visus likusius kartu sudėjus ir taip gadino orą palatoje, jog visi stengėsi kuo ilgiau jį laikyti už durų. Spalvinga asmenybė buvo Gražtas – jaunas liesas vyrukas spuoguotu *feisu*. Jis save laikė metalistu, todėl vietoj baltų apatinių ligoninės marškinių nešiojo juodą *maikę*, ant kurios buvo nupiešta kažkokia baidyklė, o viršuje raudonom raidėm parašyta IRON MAIDEN. Tuo visas jo spalvingumas ir baigėsi.

KOLDŪNAS

O už mūsų palatos sienos vyko stebuklai. Bent jau vienam *psichui* tuo norėjosi tikėti. Jis įkyriai kibo prie visų iš eilės ir pasakojo, kas jų laukia. Norėjo pademonstruoti, kad yra šamanas ar burtininkas ir žino ateitį, o kortomis gali išburti kiekvieno likimą. Tais kliesiais beveik niekas netikėjo, bet vis tiek vadino tą *durnių* „Koldūnu“. Bet ne kulinariu, o iš rusų kalbos išvertus – burtininku. Koldūnas buvo ruso ir *tuteišo* hibridas. Pasakojo, kad jo bobutė buvo tikra ragana. Jei kas nors užduodavo konkretų klausimą, pavyzdžiui, kada mane išrašys arba ką šiandien valgysim pietums, Koldūno galios išgaruodavo. Tačiau jeigu paklaUSDavai, kas bus po keleto metų, apie pasaulio pabaigą ar apie Dievo rūpinimąsi mūsų varganomis *dūšėlėmis* – jis galėjo apie tai valandų valandas gana įtikinamai šnekėt. Kaip galima tikėt *psichu*, kuris nežino, ką valgysim po valandos, bet aiškina, su kuo aš gyvensiu po dešimties metų? Tik daug vėliau supratau, kad mes be reikalo iš jo tyčiojomės.

Kai sutikau Koldūną praėjus dešimčiai metų po šių įvykių, pašnekėjus prie alaus bokalo paaiškėjo, kad jis daro neblogą bizniuką ir už savo prognozes ima pinigėlius iš visokių *lochų*. Po trečio ar penkto bokalo Koldūnas atskleidė kai kurias burtininkų virtuvės subtilybes. Kai ateina naujas klientas, svarbiausia jį sudominti, kad jis ateitų dar sykį. Už pirmą

vizitą geriausia neimti pinigų, o pasišnekėt ir leist žmogui pačiam apie save išsipasakoti, plius neįkyriai išklausinėti, kur gyvena, kuo vardu ir pavarde. Jei jauti, kad žmogus nusiteikęs mokėt pinigus už pasakas, tuomet sutari dėl sekančio vizito po savaitės. Per tą laiką Koldūnas duodavo darbo savo *podružkei* – moteriškai su gerai pakabintu liežuvium. Į jos pareigas įėjo surinkt maksimumą informacijos apie naująjį klientą. Pašnekėt su *bobutėm* kaimynėm, sėdinčiom ant suoliukų ir skleidžiančiom *pletkus*. Sužinot, kokį šuniuką turi „auka“, su kuo bendrauja, kokia mašina važinėja ir panašiai. O daugiausia naudingos informacijos ta ragana išpešdavo poliklinikos registratūroje, paprašius darbuotojų už brendžio ar vyno butelį peržiūrėti aukos ligos istoriją. Jau vien žinios, pas kokius gydytojus klientas lankėsi ir kokius vaistus jam prirašė, po apdorojimo ir teisingo pateikimo iš burtininko lūpų, aukai imdavo kelti didelį pasitikėjimą ekstrasensu. O tokiam ir mokėt, rodos, jau yra už ką. Kai perpratau šią paprastą, bet gerą verslo schemą, už likusius bokalus leidau mokėti Koldūnui.

KLUMPAKOJIS

Gavę į *šikną* haloperidolo, daugelis neranda sau vietos ir nenorom trypčioja, bet pasitaiko, kad kai kurie net per daug. Buvo skyriuje vienas *fruktas*, kuris trypdavo taip, kad galėjo sudomint net dainų šventės choreografus ir pirmoj eilėj tarp klumpakajo šokėjų stovėt. Deja, jie neatvyko į skyrių ir neišsivežė mūsų šokėjo.

Aš, *durnius*, niekad nesupratau, kame yra tas grožis, kai visas stadionas privaromas kaimiečių, kurie ilgai dresiruojami, o po to raito visokius masinius ornamentus futbolo aikštėj. Bet čia jau skonio reikalas, o į tokius nuostolingus renginius susirenka visokie nusipelnę kultūrai seni *pardžiai*, nes jiems mokėt nereikia už bilietus, o juk *chaliavą* mėgsta visi... *Karoče, tūsas* gaunasi toks, nuo kurio normalus pankas turėtų apsivemt arba *apsišikt* vietoj...

Bet aš jau nukrypau į pievas nuo *durnyno* tematikos – grįžtam į 13 skyrių. Jei tą dieną pietums gaudavom žirnienę, tuomet ne vien Harinas *persdavo* – gaudavos viso skyriaus *big–bandas*. Deja, susigrojimo chebrai smarkiai trūko ir visi *persdavo* kada papuola, o diriguot šiam *šiknių* orkestrėliui savanorių neatsirado... Todėl mūsų balerūnas trypė be akompanimento.

Kadangi *durnyne* klumpių dėl suprantamų priežasčių nebuvo, tai mūsų šokėjas savo *tapkėm* smagiai kalė į medines grindis pagal tik jo vieno galvoje skambančios muzikos ritmą. Kas pirmu momentu atrodo smagu ir *prikolna*, po daugkartinio tiražavimo jau užknisa ir erzina.

Narkašai surado paprastą išeitį iš šios akustinės *noizo* kakofonijos. Kai klumpakojų meistras nuėjo pasnaust popiečio miego, *pyst* ir paslėpė šokėjo pasididžiavimą – *tapkes*. Tas atsibudęs ir neradęs jų po lova, matyt, pamanė, jog kažkas sumaišė ir vietoj savo užsidėjo. Bet peržiūrėjęs visus palovius ir neradęs laisvos poros tryptinio didmeistris pasimetė – ėmė basas slankiot po skyrių ir tikrint, – *a vdrug* kas su jo *tiuninginēm šliopancom* (jo *tapkės* buvo ne nudrožtos, iš *durnyno* sandėlių, o naujos, rūpestingų giminių atneštos) grindis šlifuoja...

Koks buvo *durnelio* nusivylimas, kai nepavyko rast kaltininko, kuris *nupiso* jo turtą... Bet palengvėjo visiems nemėgstantiems klumpakojų – basas daug nepristraksėsi... Kai seselės pamatė pasimetusį šokėją basom šlepsintį koridorium – susidomėjo:

–Kas čia per nudizmas?

Tas vos neverkdamas *stradalina*:

–Kai miegojau, kažkas *tapkes* nušvilpė...

Mergos liepė eit pas slaugę ir prašyt, kad duotų ką nors iš skyriaus atsargų. Atsargos buvo ne per didžiausios – visos kreivos, šleivos ir nunešiotos... Išsirinko gražiausias iš baisių... Visų džiaugsmui, jos buvo taip nudrožtos, kad klumpakojų su tokiom išlankstyt niekaip nesigauna... Teko ant ramesnio baladinio repertuaro persiorientuot...

Be tryptinio meistro, skyriuje buvo dar vienas *nedakištas* muzikos gerbėjas – kažkokio kaimo *dzendobristas* ir vestuvinio folkloro specialistas. Kai jam užplaukdavo, jis blaškydavosi kaip *šūdas* po eketę – varinėjo po palatas ir dainuodavo savo repertuaro „perlus“. Buvo tik vienas veiksmingas būdas norint išjungt šį nukvakėlį: paimt ir išspardyt jam *šikną*, kas nuolat būdavo daroma, kai jis galutinai *užpisdavo* savo beviltišku dainavimu...

KUNIGĖLIS

Skyriuje buvo dar vienas aktyvus ir linksmas personažas. Neaukštas blondinas, kuriam labai tiko pravardė „Kunigėlis“. Kiek žinau, nieko bendro su bažnyčia vyrukas neturėjo, bet buvo nesveikai tvarkingas. Kojines kasdien keisdavo ir plaudavo, o jo šnekėjimo tonas, manieros ir judesiai buvo kaip *pydaro*. Žodžiu, geresnės pravardės ir Puškinas nesugalvotų. Ir pašnekėt vyrukas labai mėgo. Pradžioj net ėmiau galvot, ar ne per klaidą jis čia? Bet kai jo kalbos nesikeitė kelias savaites iš eilės, supratau – ne be reikalo... Nors vyrukas buvo visad geros nuotaikos – toks vaikščiojantis amžinas optimistas. Jei mažiau šnekėtų, tikrai galėtų bažnyčioj sėdėt, apie Dievo malones davatkoms pasakėles sekt ir pinigėlius už jas susirinkt.

Dar kunigėliui nelabai sekėsi kortom lošt, tiksliau, jis niekad nepastebėdavo, kad jį *apipisinėja*. Prieš kelias dienas buvo jo aplankyt atvažiavę, tai po to jis sugebėjo kortom bežaisdamas „akį“ po vieną cigaretę statyme pralošt net kelis pakelius per pusvalandį kareiviui Sergejui iš Leningrado ...

Po kažkiek laiko daugelis ligonių atkreipė dėmesį, kad kunigėlis ne kartą į dieną varo į prausyklą ir net ne du, o maždaug penkis ar šešis kartus ir nusirengęs iki pusės lenda po šaltu vandeniu (barake šilto vandens išvis nebuvo), muilnasi ir prausiasi... Po to sužinojom priežastį – pasirodo, pas vyruką kvapų *gliukai*. Jis „užuosdavo“ kvapus, kurių nėra, ir jam vaidendavosi, jog jis nuolat dvokiančiu prakaitu pradvisęs, todėl norėdamas tą „smarvę“ nuo kūno nuplaut, jis nuolatos lakstė į prausyklą ir sąžiningai šveisdavo nuo savęs tai, ko nėra.

„Dėjà vu“

Beslankiodamas ir besukdamas begalinius ratus ilgais skyriais koridoriais ir parko takeliais, vis galvojau, kokią smulkią kiaulystę Kurvilaitėi galėčiau iškrėst, kad atsilyginčiau už jos klastas ir „svetingumą“ per pirmąją kadenciją? Iš savo karčios patirties žinojau, kad firmos darbuotojų gydymo metodais skūstis jos vadui Minčiuliui yra pavojinga sveikatai. Išbraukiau jį iš kandidatų sąrašo pirmiausiai.

Skubėti *durnyne* nėra kur. Svarbu nepersistengt ir *neužsiraut* ant papildomų adatų į *šikną*. Retkarčiais nuslinkdavau į administracijos pastatą ir į kokį nors kabinetą nuėjęs, mėgindavau pasišnekėt apie šį bei tą. Be abejo, ten sėdintiems ponams ir ponioms *psichas* su išblukusia pižama ir savo kalbom buvo kaip rakštis *subinėj*. Ne tam jie karjerą darė ir vadovais tapo, kad *durnių* problemos juos jaudintų. Bet Kurvilaitės „agentūra“ turbūt perdavė vedėjai, kad jos *zarraza* vėl slankioja po įvairius administracijos užkampius.

Kartą užėinu į trečią aukštą. Ant durų užrašas „doc. Bendinskas“. Kuklumas man pagal diagnozę neprivalomas, todėl pasibeldęs įeinu. Pašnekėjom apie šį bei tą – globaliais psichiatrijos klausimais, o po to nejučia prie lokalių perėjom. Sakau, Kurvilaitė, tryliktojo vedėja, rodos, persistengia su vaistais ir man tai visai nepatinka. Žinojau, kuo baigiasi vaikščiojimas į rūmus ir skundimasis, todėl pagalvojau, *vdrug* ir vėl užsiroviau? Grįžtu į skyrių – ramu, niekas neriša ir, rodos, nieko neįvyko. Geras ženklas. Vaistų kiekį po kelių dienų tyliai sumažino, nors pačios Kurvilaitės nei mačiau, nei girdėjau... Neužilgo po to, vedėja mane nuoširdžiai nustebino. Jau ne aš jai, o ji man *dūrą* stumti pradėjo!

Po to pirmojo vizito pas docentą (antrą kartą buvau nuėjęs padėkot), praėjus savaitei ar dviem, išeinu vakarop pavaikštinėt po parką. Prie manęs prisigretina Kurvilaitė. Draugiška kaip lapė, domisi, kur einu? Sakau – paskambinti, nes vienintelis ligoninės telefonas buvo šalia įėjimo į administracijos rūmus. Ta net apsidžiaugė – pakeliui, pasirodo. Na, pakeliui tai pakeliui. Einam neskubėdami, visoki nereikšmingą *šūdq* malam. Galiausiai sako – o aš pas savo „draugą“ Bendinską kavos atsigert einu. Aš sakau – tada viso gero, iki rytojaus ir neskubėdamas vairuoju link telefono. O pats galvoju – *nifiga* sau situacija išsilankstė, ponias vedėja man savo maršrutus pasakoti pradėjo.

Reikia priminti dar vieną įspūdingą personažą iš ligoninės vadovų. Tai vyr. gydytojo Minčiulio pavaduotojas Nabašinskas. Tuo metu aš stengiausi nepapult tam vyrukui į akis, nes jo kabinetas buvo priešais vadovo apartamentus, o ir jo išvaizda nieko gero nežadėjo: žilas praplikęs senis, labai panašus į aktorį, suvaidinusį ar tai Bormaną, ar tai Miulerį kultiniam sovietiniam seriale „17 pavasario akimirku“, tik vietoj Reicho kanceliarijos jis vadovavo šimtams medikų ir tūkstančiui pizamuotų *durnių*, sumaniai išskirstytų po daugybę ligoninės skyrių. O vietoj stilingos juodos SS generolo uniformos su kaukolėm ir žaibais, sukurtos žinomo dizainerio Hugo Boss, ponas Nabašinskas nešiojo pilką kostiumą. Bet visa to krieno laikysena rodė, kad esant pizamuotam reikia laikytis nuo jo per saugų atstumą.

O prajuokino jis mane praėjus 20 metų nuo aprašomų įvykių. Todėl nesusilaikysiu nuo pagundos ir trumpai aprašysiu tą nuotyki.

Jau parašęs šį tekstą sumaniau pamėginti susipažinti su savo ligos istorija, kad pasitikslinčiau kai kurias smulkmenas, iškritusias ir išsitrynusias iš atminties per ilgą laiko tarpą.

2010 metais nuvažiavau į ligoninę, raštinėje parašiau oficialų prašymą susipažinti su savo ligos istorija, o ypač su sovietinų laikų nuotykiomis, bet vietoj ligos istorijos mergos man įkišo vieną A4 formato lapą, prirašytą tik iš vienos pusės – išrašą, kuriame nė žodžio apie sovietinį periodą. Moteriškės raštinėj pasakė, kad toks yra vado nurodymas... Tuomet nuėjau ir pamėginau situaciją išsiaiškinti su vyr. gydytojo pavaduotoju Nabašinsku. Bet iš senio pozos atrodė, kad už lango dar tie patys 1989 metai. Nutaisęs kiaulės snukį jis man pasakė, kad aš kaip *durnius* turėčiau didžiai džiaugtis, nes visiems tik tokius popierius teduoda ir visi *psichai* už tai yra jam *afigenai* dėkingi, o po to jis dešimčiai minučių įjungė savo *dūros* stūmimo autopilotą ir pademonstravo demagogijos aukštojo pilotažo programą: puolė nesustodamas aiškinti, kaip ligoninei ir jos vadovams buvo gera gyventi prie prezidento Brazausko... Keletą kartų mėginau jo monologą pertraukti

konkrečiu klausimu apie mano, eilinio *durniaus*, ligos istorijos reikalus, bet viskas baigėsi tuo, kad sužinojau seno komunistpalaikio išpažintį apie Brazausko *durnynui* suteiktas malones... Bet kurio bažnytkaimio vieniša senmergė tikybos mokytoja privalo užsirašyt pas poną Nabašinską į makaronų kabinimo tobulinimosi kursus, nes pakeitus Brazausko vardą į pono Dievo gautūsi tikrai puikus rezultatas. Koks nors banalus ir nuobodus davatkų mėgiamos maldelės „Tėve mūsų“ tekstas, palyginus su mano išgirsta „Brazausko litanija“, yra beviltiškai pasenęs (be abejo visi norintys galit pas mane nebrangiai nusipirkt tos charizmatiškos vadovo kalbos garso įrašą)...

Pavargęs klausytis kliedesio ir pagaliau supratęs, kad plokštelės psichodelinis didžėjus šiandien keist nelinkęs, aš spjoviau į kuklų norą pamatyti savo ligos istoriją, nes vienu momentu jau visai nesupratau, kuris iš mūsų yra *durnas*, todėl išėjau *nafig* su tuo varganu popiergaliu, kurį man davė moteriškės ligoninės raštinėje (iš kurių viena buvo labai verta *grieko*, bet pakabint jos, deja, nepavyko)... Tąkart realiai supratau, ką prancūzai „Déjà vu“ vadina: vienu momentu beklausant didingos vadovo kalbos man labai tikroviškai pasirodė, kad jokie 20 metų nepraėjo, niekas nepasikeitė ir kad vos tik įėjes į pono Nabašinsko kabinetą aš vėl realiai grįžau į 1989–uosius, o tas dvidešimtmetis iš mano *sušiktos* biografijos staigiai iškrito *nafig*... Beje, tuomet dar pagalvojau, ir ko galima norėt ir tikėtis iš eilinio gydytojo, jei jam pačiam vadovauja toks tipas kaip Nabašinskas?

Bet ant ligoninės parko suoliuko paskaitęs man išduotą popiergalį *moment* pralinksmėjau, nes pasirodo, mano psichinė būseną tokia: „Netvarkingos išvaizdos. Plaukai ilgi, susivėlę. Orientuotas teisingai, laike, vietoje, savyje. Susijaudinęs. Garsiai, daug šneka. Be distancijos. Pavartoja necenzūrinius žodžius. Savo būseną apibūdina kaip „puikią“... Sako, koks jis dabar, tokio būdo jis ir esąs – „šposininkas“, neva, toks jo temperamentas... Gydytas 4–me skyriuje, bet ten dezorganizavo skyriaus darbus, neklausė personalo ir t. t.“. Visai nieko, a ne?

ARBEIT MACHT FREI

Pagrindinės skyriaus patalpos buvo remontuojamos. Statybininkai, kaip ir visur kitur, dirbo lėtai. Kurvilaitė, norėdama paspartinti gimtojo skyriaus renovaciją, surinko iš ligonių pagalbininkų brigadą, kurią kažkas taikliai praminė *zonderkomanda*. Tik skirtingai nei Aušvice, mūsų *zonderkomanda* po atlikto darbo pro kaminą neišskrido, net turėjo šiokių tokių privilegijų iš „kalėjimo“ viršininkės – jų nefarširavo vaistais. Kelis kartus ir aš prie tos *chebros* savanoriu *prisipaišiau*, nes pakeitus aplinką diena greičiau praeina, o iš *strojkės* visad galima iki parduotuvės pasiūsti

„arkliuką“, kad parneštų ko nors skanaus. Brigados *chebrytė* pasakojo, kad patikimiausią *zonderkomandos* dalį Kurvilaitė kartais vietoj *strojkės* nusiveždavo į savo sodybą ir ten jie žemės ūkio darbus dirbdavo. Nesu darbo fanas. Greičiau priešingai – mėgstu padėti tiems, kurie neturi ką veikti. Tad mano savanoriavimas statybų fronte labai greit *užlinko* ir indėlis į galutinį rezultatą liko nuliniu. Juolab, kad viską gadindavo pati ponია vedėja – ji net po kelis kartus per dieną nekviesta ir netikėtai ateidavo į objektą ir žiūrinėjo, kaip ir kiek darbų padaryta (bent jau man tie jos vizitai smarkiai *sušikdavo* alaus gėrimo ceremoniją, tekdavo butelius slėpti ir nuolat prieš gurkšnojant dairytis kaip kokią didelę nuodėmę darant). Be to, juk karštą vasaros dieną, dulkėtoje patalpoje, prakaituojant, nuoširdžiai ir savanoriškai už dyka dirbt sunkų fizinį darbą, kaip patys suprانت, jau yra labai rimtos ligos požymis. Man asmeniškai buvo žymiai geriau prie Vilnelės nuvairuot ir su vietinėm antim bendraujant nugriuvus ant žalios žolytės ramiai įkalt alaus ... Ir išvis, kuo ilgiau aš miegu, tuo mažiau nuo manęs žalos...

SANITARAS

Vieną saulėtą dieną beslankiodamas po *durnyno* teritoriją sutikau senai matytą *šiknių*. Einu sau atsipūtes, o iš už kampo netikėtai išnyra veikėjas, kuris mane pamatęs akivaizdžiai pasimeta – akutėm ima mirksėti ir išbąla kaip popierius... Ogi čia tas *pizdžius* sanitaras iš 13... Tas pats *gaidelis* blondinas, kuriam aš, būdamas prie lovos pririštas *pačiulpt* pernai siūliau... Tas pats, kurio erotinės fantazijos neišlaikė grubių mano *pizdavonių* ir tuomet atsivedęs iš palatos kažkokį marozą, liepė tam spardyti man į snukį ... Kažkaip po to įvykio jis į akis man nepapuldavo, net pagalvojau, kad gal išėjo *nafig* iš tos ligoninės. O gal jau studijas baigė ir jau ne sanitaras, o ponu gydytoju tapo... O čia *pyst* ir išvairuoja jis iš už kampo. Susitikimas netikėtas abiemis, tik skirtumas toks, kad jis *peršiko*, o aš pasimečiau... Bet greit susiorientavau – išsiviečiau idioto šypsena iki ausų ir mandagiai pasisveikinau, tas kažką sumurmėjo ir padidinęs apsisukimus, bešnairuodamas per petį, ar nesiveju, nupėdino savo keliais... Matyt, vyrukas visgi nepamiršo savo „žygdarbio“ ir ne be pagrindo galvojo, kad už tai nusipelno gauti į galvą...

PAUKŠČIAI

Jeigu į NV iš ligoninės teritorijos link parduotuvės varydavai ne per paradinius vartus, o per dešinią tvoros kampe tuo metu buvusią skylę, patekdavai į pavojingą zoną. Pavojus buvo nemirtinas – tave paprasčiausiai galėjo *apsikt*. Visa laimė, kad karvės neskraido, bet didžiulius senus

ligoninės parko medžius labai pamėgo varnos ir ten aukštumoj buvo šimtai varnalizdžių. Dėl to parko takeliai ir žolė aplink kiekvieną tirštai apgyvendintą medį buvo sodriai patręšta baltai–juodais paukščių *šūdais*... Kai tekdavo įveikt kelio atkarpą po medžiais, norom nenorom prieš tai užversdavai galvą ir pasitikrindavai, ar daug juodų *šiknių* tuo metu tupi ant šakų ar lizduose. Daugumai sekdavosi ir jiems be vargo pavykdavo neprarast skaisybės bent jau su varnom...

Didelę mano pagarbą šie paukščiai nusipelnė jau žymiai anksčiau. O buvo taip: aplink oro uosto pagrindinį pastatą taip pat buvo daug aukštų medžių. O juose, be abejo, gyveno ne voveraitės, o varnos. Tik kartą viena iš jų *bešikdama pyst* ir taikliai pataikė ne ant eilinio keleivio, o ant kažkokio „garbingo ir nusipelnusio“ partinio veikėjo, atvykusio iš Maskvos *dulkint* vietinių vadų. Vienu žo, įvyko incidentas ir oro uosto vadovai iš partijos komiteto gavo nurodymą pašalint „vis dar pasitaikantį trūkumą“. Nežinau, kuo ir kiek jie tuomet galvojo, bet nieko geresnio neišmąstė, tik įsakė mums, gaisrininkams (kad nešiurpint keleivių – vakarop, kai ims temti), nuvažiuoti ir padaryt varnom spa procedūras – tai yra iš vandens patrankų numušt *nafig* jų lizdus.

Kadangi tokia veikla pajvairina nuobodų budėjimą, savanorių prisirinko pakankamai. Be to, tokia akcija yra puikus pretekstas *nupizdint* iš gaisrinės mašinos bako benzina ir nurašyt ji ant siurblio darbo moto valandų.

Su sunkiasvore mašina varinėdamas šaligatviais, pribaugtum juos galutinai, todėl teko pavargt ir *pasidulkint*, kad stovint ant asfalto užimtum patogią poziciją, nuo kurios pavyktų straubli į varnų apartamentus nukreipt. Šou prasidėjo – siurblio variklis riaumoja, srovė apie 50 metrų ilgio – ant žemesniųjų medžių šakų įsikūrusių varnų būstai vienas po kito krinta ant pievelių ir šaligatvių...

Su viršutiniuose aukštuose apsigyvenusiom, deja, atsirado problemų:

Pirma – techninė: konstruktoriai, projektavę tą monstrą, matyt, net naktiniam košmare nesapnavo, kad jų gaminį naudos ne tik gaisrams gesinti, bet ir varnom praust, todėl vandens patrankos vamzdį į viršų galima pakelt tik 45* kampu.

Antra – ekologinė: apatinės medžių šakos trukdė vandens srovei pasiekt viršutinius varnų apartamentų aukštus. Atsitrenkęs į jas vanduo išsitaškė visur, tik ne ten, kur reikia (kas *myžot* ant krūmo ar gėlyno, situaciją suprانتat).

Keliskart keičiam poziciją ir per keliolika minučių išlaistom ant medžių visas turėtas 10 tonų vandenėlio atsargų.

Dar pasistoja klausimas: – O ką daryt su numuštais varnų lizdais? Gaisrininkai ne kiemsargiai, taigi, kad smarkiai nesivargint, nuspardėm juos

nuo šaligatvio į pakrūmes ir laimingi dėl sėkmingai atliktos užduoties išvažiuom.

Pofig, nieko nepadarysi, kad varnos saugiai gyvenamą vietą pasirinko, o jei vadams paukščiai trukdo, tegul patys su jais ir kovoja. Pvz, gali sraigtasparnių pilotams treniruotę surengti,– tegul jie, pakibę su KA – 26 virš medžio, su grėbliais lizdus nukrapšto. Vaizdelis bus neprastesnis nei iš gaisrinės laistant, smalsiems net būtų galima į tokį aviašou bilietus parduoti. O mes tą vakarą grįžtam, užsipilam vandeniui cisterną ir toliau kortom pliekiam avarinėj stoty.

Linksmiausia buvo ryte. Pridavėm pamainą atėjusiems mus pakeist miegaliams ir nuvarėm į autobusų stotelę, esančią prie pagrindinio oro uosto pastato. Kažkas iš komandos sako:

–Ar mes vakar lizdus nuplovėm?

–Be abejo, negi nepameni.

–Pažiūrėkit į medžius!

Žiūrim ir *bybėjam* – pasirodo, per naktį mūsų vakar nuplautus lizdus varnos išsiardė, vėl sunešė ir sumontavo ant tų pačių medžių...

Darbštūs pauščiukai... Nieko nepadarysi...

ŠVYTĖJIMAS

Kažkas iš ligoninės bibliotekos parsineštoje knygoje aptiko kelis mažus atvirukus – nespalvotus paveikslėlius su keistais barzdotais žmonėmis, apsirengusiais kažkokiom ilgom suknelėm, o aplink jų galvas sklido neaiški šviesa. Kas čia per *fignia*? Sukvietėm *psichų* konsiliumą ir berūkydami prausykloje, mėginom nuspręst, kodėl tų barzdylų galvos šviesa skleidžia kaip lemputės ir ką reikia prieš tai gert, kad taip atsitiktų? Pasikvietėm į pagalbą kompetentingą visuose galuose Hariną. Tas, nenorėdamas kvaršint galvos, *užvėmė*, kad tai, matyt, yra nežemiškos kanalizacijos atstovai. Greičiausiai kažkokio trečios rūšies fantastinio filmo iliustracija ir toks *šūdas* jo nedomina. Patvirtindamas savo žodžių svarumą, Harinas eilinį kartą triukšmingai *nusiperdė*. Kadangi mes laiko turėjom į valias, tai sustot ties vienintele versija kaip teisinga buvo nesolidu. Darom pertrauką ir verdam stiprią arbatėlę, vadinamą *čefyru*.

Receptas visai paprastas: ketvirtadalį puoduko arbatžolių (juodos arbatos) užpilam verdančiu vandeniui ir kelias minutes pridengę laukiam, kol pritraukia. Po to geriam karštą iš vieno puoduko ratu mažais gurkšneliais: du gurkšnius išgėrei ir kaimynui puoduką perduodi...

Šis gėrimas turi dvi deficitines dalis. Tai – arbatžolės ir verdantis vanduo. Jei pasiseka ir arbatžolių yra, belieka suorganizuoti vandens. Tam skyriuje buvo keli alternatyvūs būdai ir vienas legalus, bet nuobodus.

Pirmasis alternatyvus metodas paremtas akmenis amžiaus technologijom. Metalinio puoduko su vandeniu ašą, kad nenusidegintum rankos, apsuki skuduru, popierium ar pižamos skvernu ir laikai virš fakelo iš degančių laikraščių. Šiai procedūrai atlikti buvo rūkomajame tinkamas užkampis – lentų pertvara atitvertas nenaudojamas buvusio tualetu plotas. Metodo minusas tas, kad nors rūkykloj ir daug dūmų nuo cigarečių ir niekad neuždaromas grotuotas langas, bet, priklausomai nuo vėjo krypties, kartais tie dūmai sueidavo į skyrių. Tuomet seselės pakeldavo skandalą ir gadindavo visą arbatos gėrimo ceremoniją.

Antras būdas – iš kalėjimų kontingento išradėjų багаžo. Tai jau žymiai modernesnis metodas. Ligoninėje, kur ligoniai turi problemų dėl „nuvažiavusio“ stogo, dėl suprantamų priežasčių elektros rozečių palatose nėra. Koridoriuje yra tik vienintelė, skirta televizoriui. Kadangi šitam barake televizorius stovėjo strategiškai patogioje vietoje, buvo įmanoma puoduką vandens užsivirint net vidury dienos, o *zekai* ir *narkašai* buvo puikiai įvaldę slaptumo ir greito reagavimo techniką. Buitinių prekių parduotuvėse pirktos spiralinės tam tiko, bet buvo per lėtos. Todėl vyrukai naudojo paprastas ir labai efektingas savadarbes konstrukcijas, vadinamas „mašinomis“. Norint tokią pasidaryti, reikėjo paprasto elektros laidu gabalo, tik ne instaliacijos darbams naudojamo viengyslio aliumininio, o minkšto, supinto iš daugelio varinių vielučių, kokie yra visų buitinių elektros prietaisų laidai. Jis yra lankstus ir jį rankomis gali tvirtai pririšti prie prietaiso. Dar reikia dviejų degtukų, dviejų skutimosi peiliukų ir gabalo siūlo. Vieną laidu gyslos galą, nuo kurio nuimta izoliacija, reikia pririšti prie vieno peiliuko, o antrą gyslą – prie antrojo. Po to du peiliukus surišat tarpusavyje siūlu, o kaip izoliatorius, kad jie vienas su kitu nesiliestų, tarp jų galuose pririšat po degtuką. Tuomet (jei nėra šakutės, kuri kišama į rozetę) nuo izoliacijos nuvalomi kiti laidu galai ir viskas, – *priboras* gatavas. „Mašiną“ kiši į puoduką su vandeniu, o laidus – į rozetę. Ją pajungus skyriuje net prigesdavo elektros lemputės. Svarbiausia puoduko nelaikyt šlapiom rankom. Jei atsargiai ir teisingai viską atlieki, tai puodukas vandens užverda *moment*, per kelias sekundes.

Jei dėl kokių nors priežasčių nesigaudavo užsivirt puoduko su „mašina“, tekdavo naudot primityvųjį metodą arba laukt, kol sanitarės virtuvėje ant dujinės viryklės arbatinį užkais. Tai trečiasis, „legalus“ būdas, bet pagal tvarkaraštį jis buvo numatytas tik dukart į dieną. Buvo įkyrių *durnelių*, kurie sugebėdavo iš *matrioškių* išprašyti papildomą virdulį, bet

buvo paplitusi nuomonė, kad žema prašinėt *bobų* ir taikytis prie kažkokių tvarkaraščių. Stengdavomės būt nepriklausomi ir viską pasigaminti patys.

Tuokart, atsigėrę arbatos, grįžom prie kolektyvinio darbo – reikia daugiau versijų, kodėl tų vyrų galvos šviesą skleidžia. Ir kažkas pasiūlė logišką atsakymą, kuris pritrenkė likusius savo paprastumu – ogi greičiausiai tie vyrukai plovė galvas šampūnu iš Černobylio (po atominės elektrinės sprogimo). Gerai, kad tik galvas...

MADE IN JAPAN

Vienas įkyrus veikėjas visiems greit nusibodo su savo kliedesiais apie tekančios saulės šalį. Nežinia, kas jam kalė per smegenis, bet vyrukas buvo Japonijos kultūros ir ekonomikos atstovu 13 skyriuje. Kitų temų ir kalbų pas jį nebuvo, nuolat visiem aiškino, kad vos tik išrašytas skrenda į Japoniją, nes, atseit, jis ten kažkam yra *afigenai* reikalingas. Savo kliedesiais jis greit visus *užkniso*. O kad *durnelis* turėtų užsiėmimą, artimieji nupirko jam japonų kalbos žodyną ir mūsų „japonas“ kartais mėgindavo perpaišyt iš jo visokius hieroglifus (tik piešdamas jis *nepisdavo* aplinkiniams smegenų apie savo ateities planus). Bet nukeverzojęs kokį nors ženklą ant popieriaus, jis visiems skyriaus *psichams* ir personalui savo meną įkyriai demonstruodavo. Todėl po kelių savaitių net ir nenorėdami jau žinojom, kas per *fignia* yra sakura, geiša, Fudzijama, japoniška *vodkė* sakė, kurios prieš paskutinį skrydį gaudavo *įkalt* kamikadzės ir kuo samurajai nuo nindzių skiriasi... O jei to *durniaus* neatsargiai paklausdavai, kuo gi SONY nuo HONDA skiriasi, tuomet jis be vargo galėdavo išlankstyt tokias šių firmų istorijas, kad net pasakose nerasi. Pasirodo, vyrukas nuoširdžiai manė ir net bandė visus aplinkinius įtikint, kad ponas Honda gamino ne motociklus ir mopedus, bet košerinius *gandonus* samurajams. Iš to ir kilo pavadinimas hondonas. Iš kur pas jį tokia informacija? O gal tai mes, tamsūs *durniai*, ne viską apie pono Hondos verslą žinom?

KOŠERINIS PARŠIUKAS

Harinas turėjo įgimtą verslininko gyslelę ir fantazijos jam netrūko. Jo verslo planas buvo globalus, bet kartu ir genialiai paprastas. Nors pradžia buvo nelabai sėkminga – per tai jis pakliuvo į *durnyną*, sustot Harinas nė negalvojo. Vieną nuobodų vakarą jis man atskleidė savo verslo plano strategiją. Jo tikslas – išvesti naują košerinę kiaulių rūšį ir savo produkcija užversti viso pasaulio tikratikių stalus.

Pradėt, aišku, teko nuo nulio. Tiksliau – nuo iš tėvo pasiskolintų kelių šimtų rublių, už kuriuos jis nusipirko kelis mažus paršiukus. Jo manymu,

reikėjo tik padaryti jiems apipjaustymą ir jie taps košer... Vyrukas buvo ne iš Vilniaus, o iš kažkokio provincijos miestelio, tai savo sandėliuke įsirengė minifermą. Vieną šeštadienį, kai tėvai kažkur išvažiavo, jis nusprendė, kad tai patogiausias momentas atlikt apipjaustymą. Susiradęs žirkles ir nuėjęs į savo slaptą fermą, naujasis selekcininkas pasigavo savo vyriškos lyties paršiuką ir nukirpo jam pimpaliuko galą. Įgūdžių Harinas turėjo mažiau nei idėjų. Paršiukas ištrūko ir žviegdamas bei taškydamas kraują pasileido lėkti bažnytikaimio gatvėm, tuo šiurpindamas vietinius gyventojus. Kadangi *pletikai* ten sklinda kosminiu greičiu, greit visas kaimas žinojo apie Harino eksperimentus. Kažkas paskambino *mentams* ir po valandos įgaliotinis Zbignewas jau beldėsi į Harino namo duris. Taip prasidėjo mūsų *družoko* ir didelio *šikniaus* Harino ligos istorija...

KILERIS

Tais metais visoj Sovietų Sąjungoj pagarsėjo vienas „kietas“ *litovcas* – kileris Sakalauskas. Buvo jis kareivis, tarnavo V.V. (*vnutrennie vojska*). Tai tokie pusiau *mentai* su kareiviškom uniformom raudonais antpečiais, kurie užsiimdavo kalinių apsauga kalėjimuose, konvojavimu ir kitais panašiais darbais.

Tarnavo tas vyrukas ten, kur visi „diedai“ buvo *čiurbanai* (dabar juos ėmė *babajais* vadinti) ir tyčiojosi iš jo nevaikiškai. Jie tąkart saugojo vagoną, kuriuo kalinius iš vienos zonos vežė į kitą. Tie šeši ar septyni *juodašikniai* vargšą paeiliui prievartauti ėmė. O po to davė jam Kalašnikovą ir liepė eiti *zekų* saugot. Nežinau, ar pats sugalvojo, ar *zekai bespredielą* matydami patarė: turint rankose tokį žaislą, parodyt skriaudikams jų vietą yra juokų darbas. Sakalauskas paėmė automatą ir visus savo „kolegas“ užvertė. Tokiu lengvai pagreitintu būdu *čiurbanai* net truputį pirma laiko papuolė pas savo Alachą ir ten matomai susipažino su visom pranašo Muchamudo skelbiamom tiesom, viena iš kurių, beje, sako, kad *pist* vyrus ir asilus tikram musulmonui nederėtų. Po to paliko kalinius be priežiūros ir kažkur prie semaforo traukiniui pristabdžius, *išnešė muilą*.

Kilo didžiulis triukšmas kai „krovinio“ gavėjai aptiko skylėtus *babajus*. Prasidėjo masinės paieškos palei visą geležinkelio trasos, kuria važiavo kalinių vagonas, maršrutą. Neužilgo Sakalauską *susėmė*. Uždarė į Rusijos Serbskio vardo *durnyną* ir ėmė tirti. Mūsų spauda iš jo padarė nacionalinį didvyrį. Galiausiai vietos valdžia išprašė, kad tą vyruką iš rusiško *durnyno* perkeltų į tautinį, o geresnio ir jaukesnio nei Parko 15, be abejo, nerasi. Jį patalpino į penktą vyrų skyrių, kuris saugesnis, nes yra antrame aukšte. Davė atskirą palatą su grotuotais langais, o kad *čiurbanų*

artimieji keršyt nesugalvotų, skyrė spec. apsaugą – palatą visą laiką saugojo pora saugumiečių ar mentų civiliniais rūbais.

Durnyno pacientai apie jį šnekėjo net ir tai, ko jokie laikraščiai nerašė: kad valdžia ruošia dokumentus jam ir jo artimiesiems su naujom pavardėm, o jo tėvus jau perkėlė gyventi į kitą vietą, kad *čiurkos* negalėtų rasti, sužinoję adresą iš karinio dalinio, kuriame jis tarnavo... Kai kuriuos net pavydas suėmė – pasirodo, norint tapti didvyriu, tereikia pašaudyt į gyvus taikinius ir gerai pataikyti.

Vieną saulėtą dieną, beslankiojant po teritoriją, man pavyko pamatyti jį savo akimis. Jis irgi suko ilgąjį ratą parko taku. Aukšto ūgio bernas, vilkėjo ne pizama, o naminiai drabužiais: džinsais ir bliuzonu. Ėjo liūdnas, *depresovas*, bet neatrodė nei stipriai užbadytas vaistais, nei visiškai *užduchintas*. Keletą metrų atsilikę iš paskos vilkosi du jo angelai sargai. Ėjau iš priekio, tad prasilenkėm vos ne rankovėm susilieddami – pirmą kartą iš arti mačiau veikėją, nušovusį tiek žmonių (jei nežinotum, tikrai net nepagalvotum).

Daugiau jo matyti neteko. Su kitais ligoniais jam bendraut neleido (o gal jis ir pats to nenorėjo). *Durnyne* tai turėtų veikti slegiančiai – nes kai pats *šūda* mali ir su pizamuotais *pochuistais tūsiniesi*, izoliacija nuo visuomenės tampa visai nebaisi ir laikas eina greičiau. Nuolatiniai ligoninės klientai sako, kad tai gal net geriau nei vaikščiot kasdien į nuobodų darbą, kur tau už varganas kapeikas dar ir smegenis *dulkina* (cigaretė trumpina gyvenimą 5 min. Butelys *vodkės* – 2 val. Darbo diena – 8 val).

BARZDŲ FĖJA

Į skyrių kelis kartus per savaitę ateidavo ligoninės anarchistų siaubas – moteriškė, kuri visiems skusdavo barzdas. Daktarams yra maloniau gydyti ne apžėlusius, o gražiai nuskustus pacientus...

Ji pasistato kėdę prausykloje, sodina į ją pasigautą auką, primuilina visas veido vietas, ant kurių auga barzduplaukiai ir skustuvu su atšipusiais peiliukais profesionaliai apdoroja visus skyriaus pretendentes į tvarkingiausio „*durnyno misterio*“ titulą. Moteriškė dirbo labai mikliai. Vis stebėdavausi, kaip jai pavyksta apsieiti be didelio kraujo praliejimo dirbant tokiais tempais. Stebino ir norinčių skustis ekstremalų kiekis. Kiekvieną kartą atsirasdavo nemažai savanorių, o kai kuriuos gudručius seselės pasigaudavo ir priversdavo sėst į tą kėdę.

Aš niekaip nesuprantu, kodėl ir kuo skustas snukis yra geriau už barzdotą. Kartą, pamačiusi mano augmeniją, ji pasiteiravo, kodėl aš toks netvarkingas ir gal reikėtų mane patvarkyti? Nepamenu, ką jai atsakiau, bet, mano laimei, ji pasigavo kitą auką ir mane pamiršo. Po to, vos tik barzdų

fėjai pasirodžius skyriuje, dėdavau pastangas, kad nepapult į akis nei jai, nei medikams. Tinginio ir anarchisto atributą – barzdą – pavyko išsaugoti nepaliestą. Ir išvis, jei barzdotas ponas Dievas tikrai prisidėjo prie žmogaus gamybos ir suprojektavo jį su barzda, kodėl kažkokios *bobos* ima aiškinti, kad tai netvarkingai atrodo? Juk visi didieji antikos filosofai, išminčiai ir apaštalai buvo barzdoti. Jiems matomai labai pasisekė, kad ne 13v skyriuje buvo gydomi.

MELOMANIJA

Gydytojai nekreipė dėmesio į mano magnetolą, taigi be vargo klausydavau radijo, o kartais ir kasečių. *Mago* varikliukas greitai „sodindavo“ baterijas, todėl kartą pamėginau dieną, kai per TV nieko nerodė, išnaudoti vienintelę skyriuje esančią elektros rozetę. Pasistačiau *magą* ant *teliko*, jo laidą – į rozetę, užmečiau kasetę ir klausau sau seno roko. *Tapke* į ritmą taikau, patenkintas, kad „deficitines“ ir nepigias baterijas taupau.

Neužilgo prisijungia dar vienas vyrukas. Toks vargšelis, net nekalbantis, tik beviltiškai mėginantis kažką nesuprantamo pasakyti. Jo viena ranka visad pritraukta ir praktiškai nevaldoma, o taip pat ir dešinė koja. Matomai, visa pusė kūno suparalyžiuota, nes vaikšto sunkiai ir galvą keistai skersai laiko. Žiūriu, atsistojo tiesiai priešais *magą* ir stovi, nesitraukia. Nustebau – nejam kreiva muzika patinka? Keičiu kasetę į „The Doors“ debiutinį albumą. Vyrukas nesitraukia. Prieinu, mėginu paklaust – negi patinka? Nieko suprantamo jis man neatsako, tik mėgina kreivai šypsotis ir makaluoja galvą.

Laukiu, kada gi jam nusibos. Bet jis nesitraukia ir spokso iš arti į besisukančią kasetę. O gal jam visai ne muzika, tik besisukanti juostelė permatomam korpuse kelia susidomėjimą? Prieinu, nusuku garso reguliatorių ant nulio, o pats einu į *šikaną*. Grįžtu – vyrukas *akurat*, kaip niekur nieko stovi priešais *magą* ir negali nuo tokios hipnotizuojančios besisukančios grožybės akių atitraukti. Užmetu garso ir per pusvalandį mes dviese išklausom legendinių roko dinosaurų klasikinį albumą. Klausant paskutinį gabalą „The End“ ir man prasideda lengvi *gliukai*. Rodos, kad visi *durniai* su pažamom, tuo metu lėtai slankiojantys koridoriais, puikiai pataiko į mistinį gabalo ritmą. *Bybėju* nuo efekto, todėl kasetei pasibaigus vėl atsuku iš naujo tą nuostabų gabalą. Puiku ir gražu, juolab, kad kažkas, matyt, verda *čefyrą* ant fakelo iš laikraščių, ir baltų dvokiančių dūmų debesys jau pasklido po koridorių, tad ir Morrisonas atrodo beveik visai šalia. Tolumoje atsidaro lauko durys ir dūmų fone pasirodo du balti angelai,

tik, dėjà, artėdami jie negrižtamai pavirsta į priėmimo skyriaus sanitarus atvedusius naujokà...

O viskà galutinai *sušika* „Raketa“, kuri pagaliau atsibudo ir išvairavo iš procedūrinio kabineto priimt atvestojo. Jai, be abejo, nepatinka dūmai, eilinį kartà vėl užpildę koridorių, bet kažkodėl tai atpirkimo ožiu lieku aš. Juk arbatos virėjus pagaut sunkoka (kai dūmai pasklinda, vanduo jau būna užviręs ir saugiai paslėptas kurioj nors palatoj), o aš stoviu čia pat visai šalia. Seselė užtaiso skandalà rėkdama, kad čia yra ligoninė, o ne diskoteka, todėl aš privalau greitai susirinkt „balalaikà“ ir dingt į savo palatà...

NAKTINIS BĖGLYS

Vienà vakarà mūsų epileptikas sumanė pabėgt. Na, nori – tegu bėga, bet gal geriau tai daryt dieną... Atkalbėt nepavyko. Vakare, kai visi nuvarė miegot, seselė perėjo per palatas, visus suskaičiavo ir išjungė šviesà. Tuomet vyrukas ėmė langà atakuot. Tiksliau net ne patį langà, o lango viršuje esančią orlaidę vėdinimui, pro kurià ir sumanė išlįst. Mes keliese ten jį vos užkėlėm ir kojom į priekį iškišom pro tą langelį. Kojos pralindo greitai, su pečiais teko pavargt. Bet gerai stumtelėjus nukrito jis į žolę. Planavo varyt link Pavilnio ir gal susigauti mašinà, kad iki miesto nuvežtų.

Po keleto valandų pažadino beldimas į langà – pakvėpavęs grynu oru sugrižo mūsų *durnelis*. Vyrukà giliai nustebino, kad nė viena iš pravažiuojančių mašinų nesiteikė sustoti ir jį pavėžėti. Netgi aš, *durnyno* veteranas, jei naktį pro Naują Vilnià važiuočiau ir kažkoks tipas su pizama stabdytų, nemanau, kad stipriai norėčiau jį pavežti. O ką jau bekalbėt apie kitus eismo dalyvius...

Jei išlipt pro langelį jis pajėgė, tai atbulinio veiksmo atlikt niekaip nesigavo. Padavėm jam pro langelį *kaldrà* ir jis sustiręs lauke laukė ryto. O kai *chebra* ėjo į virtuvę pusryčių paimt, jis deki ėmetė atgal į palatà ir „prisiklijavo“ prie jų. Mieguistos slaugės net nepastebėjo, kad vienu savanoriu padaugėjo...

BUCKUS

Niekaip iš galvos neiškrito to nelemto vakarėlio praeitoj kadencijoje, kai langà išmaliau, įvykių detalės. Ypač vaidmuo Buckaus, kuris ir pademonstravo man *kralikyne*, ką su tuo suolu reikia daryti. Skirtingai nuo storo žydo ir jo kolegos plaukuoto hipio, akivaizdžiai matėsi, jog Buckus realus ligonis. Jis sunkiai, nuolat užsikirsdamas ir labai lėtai šnekėjo, todėl reikėjo didelės kantrybės ir klausos koncentracijos, kad suprastum, ką jis

nori pasakyti (matėsi, kad viskas tikra ir natūralu, juk tokio lygio aktoriaus *jobani kagebistai* tikrai neeikvotų dėl mano kuklaus personažo).

Skyriuje jo nebebuvo. Mėginau iškvost seseles, kur dingo jų pacientas, bet jos arba nenorėjo man to sakyti, arba pačios nežinojo. Iš seselių negavęs reikiamos info, perėjau prie kito šaltinio – Kurvilaitės. Kai pirmą kartą jos paklausiau apie Buckų, ji pati perėjo prie klausimų uždavinėjimo. Paaiškinau, kad noriu tą senį cigaretėm sušelpti ir nieko daugiau. Iš pirmo karto nepavyko jos prakalbinti, bet kai kitą kartą paklausiau, pasakė, kad Buckus dabar antrame skyriuje.

Kai tik pavyko išsiraute į lauką, pasiėmiau „Kosmoso“ pakelį ir pirmyn. Labiausiai man buvo smalsu, ar senis dar mane prisimena? Užlipu į antrą aukštą, kuriame buvo antrasis skyrius, spaudžiu skambutį. Po kelių minučių girdžiu žingsnius ir iš vidaus atrakinamas duris. Stambi sanitarė, pamačiusi, kad aš su pižama, bet ne iš to skyriaus, nenorom išklauso mano pageidavimą ir paklausia, kam man tas Buckus? Atsakau, jog pernai tryliktajame gydėmės ir likau jam skolingas cigarečių. Liepia palaukti prie durų ir nueina jo ieškoti. Po 5 minučių atveda. Vos tik pamatęs jį suprantu, kad vyrukui ne pyragai – per metus vaizdelis pasikeitė į blogąją pusę. Nepanašu, kad jis prisimena vakar dieną, jau nekalbant apie daugiau nei metų senumo įvykius. Bet jei jau atėjau, mėginu šypsotis. Klausiu, ar dar rūko? Tas kažką mėgina sakyti, bet plokštelė beviltiškai stringa ir teigiamą atsakymą suvokiu tik iš bendro vaizdo ir galvos kinkavimo.

Duodu jam į leteną cigarečių pakelį, dar paklausiu, gal prisimena jis mane, bet iš užgesusio žvilgsnio suprantu, kad klausimas jam per daug sudėtingas. Nelaukdamas atsakymo atsisveikinu ir kviečiu sanitarę, kad atrakintų skyriaus duris ir išleistų mane.

FANTOMASAS

Vienas jaunas nukvakėlis labai mėgo kasytis. Savo niežtinčius spuogus ant veido taip nudraskydavo, jog net kraujas imdavo bėgti, todėl seselės, kad apsaugot nuo infekcijos, jo žaizdeles *zelionke* užtepavo. Kadangi šis skystis nebuvo deficitinis, jo, skirtingai nei spirito, visiškai netaupė. Po savaitės vyrukas tapo panašus į legendinį prancūziškų filmų personažą Fantomasą ir, be abejo, tapo skyriaus linksmuolių nepiktybinio *pizdavojimo* objektu...

Skirtingai nuo prancūziško žaliasnukio pabaisos, mūsų mūsiškis buvo visiškai gerietis. Tik lėtai veikė jo smegeninė ir, jei ko nors paklausdavai, reikėdavo kantrybės ir klausimą keliskart pakartoti norint sulaukti atsakymo. Vyrukas to filmo nebuvo matęs, todėl ir nesuprato, kodėl čia visi *vdrug* ėmė jį Fantomasu vadinti...

Seselės privertė jį nusikarpyt nagus, o gal ir vaistai pagaliau suveikė, todėl jam praėjo poreikis kasytis *feisą*, tad po savaitės naujų patepimų neatsirado, o senieji išbluko ir panašumas į filmo herojų dingo... bet Fantomasu jį vis vien ir toliau vadino...

ŽVAČKIS

Vieną nuobodų sekmadienį per *teliką* rodė mišias. Sveikesnius *psichus* staigiai nupūtė nuo *teliko* – kas nuvarė kortom lošt, kas mėginti arbatos virtis, kažkas dar pabandė kanalą perjungt ir ką nors įdomesnio susirast. Bet keletas *dundukų* tam pasipriešino ir ėmė kelt erzeltį. Matote, jiems įspūdį padarė *agrastai* su suknelėm ir kepurėm, tarp kurių net kažkoks kardinolas buvo. Jei kita programa tuo metu rodytų *kašį* ar *fulią*, tai tuos kelis *durnius* greit sutvarkytų. Bet jiems *nuskilo* – ir kitos programos rodė tą patį – visišką *šūdą*.

Aš nuvariau su *chebra* į palatą lošt kortom. Žaidėm „durnių“ iš vandens gėrimo. Kas lieka *durnium*, tam tenka stiklinę vandens išgert. Tą dieną korta žiauriai nėjo ir per valandą privalėjau susiversti vos ne tris litrus. Jau po pirmo litro spaudimas pūslėje pakilo ir jaučiausi daug blogiau, nei nuo tokio pat alaus kiekio, todėl į *šikaną* teko bėgiot po kiekvienos partijos. Kadangi ir toliau vis gaudavau į skudurus, tai paprašydavau kurį nors iš lošėjų kortas pamaišyt, pats lėkdavau *myžt*, o grįžęs dalindavau. Eit link *tūliko* reikėjo pro *teliką*, todėl pirmas pastebėjau mūsų pamaldžiosios skyriaus dalies keistą elgesį – keli *durneliai* atsiklaupę kažką šneka su televizorium. Prie stebėjimo palatos sėdinčiam sanitarui praeidamas sakau, – gal nueik pažiūrėk, ten porėlė jau su *teliku* šnekasi. O jam *pofig*, jis gauna atlyginimą už valandas. Tokie besišnekantys patys su savim ar su *dėže* jam absoliučiai *dzin*, kol nepradeda kitiems smarkiai trukdyti, triukšmauti ir *bardaką* skyriuje daryti. Tik tada tenka jam pakelt *šikną* nuo kėdės ir mėgint apamint aktyvius veikėjus.

Vienam iš mūsų *davatku* vaizdas ekrane tikriausiai padarė didžiulį įspūdį. O gal jis sugebėjo ten pamatyti žymiai daugiau negu ta sena *dėžė* rodė. Grįžo į savo palatą ir nusiėmė nuo antklodės baltą užvalkalą. Nusinešė jį į poilsio kambarį, susirado ten flomasterių ir apipaišė užvalkalą plusais. Po to pradraskė užvalkale skyles ir užsimovė jį ant savęs. Iš *šikano* pasiėmė šiukšliadėžę ir užsidėjęs ją ant galvos, iš kažkieno spintelės *nupiso čipsų* pakelį ir *bybėjantiems* aplinkiniams pareiškė, kad jis yra kardinolas Žvačkis ir dabar visiems šv. Komuniją teks priimt. Man iškart pasirodė įtartina pagalvojus, ar mūsų Žvačkis skaitė *šikane* prie praustuvės kabantį skelbimuką: PASINAUDOJĘ TUALETU PLAUKITE RANKAS?

Čipsų pakeliu nešinas Žvačkis eina prie kiekvieno ir sako: „Kristaus kūnas“. Tada liepia išsižiot ir savo smirdančia ranka kiša *čipsą* į burną. Keletas išitraukia į žaidimą ir ryja tuos čipsus. Kai ateina eilė metalistui Gražtui, Žvačkis parodo kardinolišką klastą – vietoj čipso velnio išperai metalistui įkiša prieš tai poilsio kambaryje nuvogtą ir klastingai tarp *čipsų* paslėptą trintuką. Gražtas klastos nepastebi ir mėgina sąžiningai sukramtyt Žvačchio į burną įdėtą kūno dalį. Kai po minutės pastangų jam to padaryt nepavyksta, spjauna trintuką ant grindų. O kai pamato, kokią kiaulę jam pakišo Žvačkis, metalistas pasijunta baisiai pažemintas ir puola daužyt per galvą „kardinolą“, o kai tas nuviršta, dar ir apspardo. Žvačkis nukritęs ima žviegt kaip skerdziamas paršas. Išgirdęs triukšmą, ateina sanitaras ir mato ant grindų besivoliojantį *durnelį*, kuris, maža to, dar ir ligoninės turtą – patalynę – sugadino. Efektingai atrodė ir jį spardantis metalistas su „Iron Maiden“ *maike*.

Greit atlėkia ir budinti seselė. Pamačiusi tokį *bardaką*, skambina į priėmimo skyrių ir kviečia budintį gydytoją. Tuo metu sanitaras su keliais savanoriais pririša Žvačkį ir Gražtą prie lovų. Atėjęs daktaras abiem paskyrė po porciją aminazino. Štai kuo baigėsi, atrodo, paprastas dalykas – žmogus su televizoriumi pasišnekėjo.

DEZERTYRAI

Nežinau, kas sugalvojo vargšus kareivėlius lietuvius, pabėgusius iš sovietinės armijos ir naiviai patikėjusius mūsų politikų pasakom apie „garantuotą apsaugojimą nuo persekiojimo“, patalpinti į atseit „saugią“ vietą. (Beje, ta proga nesusilaikysiu nuo mįslės: –Kas yra bendro tarp *psicho* ir politiko? [Nei vieni, nei kiti neatsako už savo žodžius]) Toji „saugi“ vieta – nenaudojamas skyrius trečiame ligoninės aukšte. Kodėl visus juos „paslėpė“ vienoje vietoje, kur įėjimas/išėjimas tik vienas, reikėtų paklaust tų „slėpynių“ organizatorių ir ligoninės valdovų, nes man ir dabar kelia abejones klausimas: O kurioje komandoje šie veikėjai tuo metu žaidė ir kieno užduotis vykdė? Ar toks dezertyrų patalpinimas į akivaizdžius spąstus nebuvo iš anksto klastingai suplanuotas?

Vieną naktį sunkvežimiais iš Šiaurės miestelio atvažiavo ginkluoti kareiviai (matomai tam, kad *ruskiams* būtų dar paprasčiau surasti bėglius ir netektų patamsyje be reikalo klaidžiot po didžiulę *durnyno* teritoriją, ties laiptine į dezertyrų „apartamentus“ kažkieno nurodymu buvo pakabinta balta vėliava su raudonu kryžiumi), išbarškino dezertyrų skyriaus duris ir be didelio vargo susirinko bei išsivežė visus atlėpausius „zuikius“, patikėjusius politikų pasakėlėm ir pažadais apsaugot. Nuvežė naivuolius ne kava su pyragaičiais pavaišint, o tam, kad į grotuotą karcerį pasodint ir karo teismui

atiduot. O juk reikėjo visai nedaug: jei būtų išskirstę bėglius po skirtingus veikiančius ligoninės skyrius ir dar į pažamas perrenge, *ruskiams* būtų buvę žymiai daugiau darbo, o ir klaidų tikimybė stipriai išaugtų – vietoj tikrų dezertyrų beskubėdami iš šimtų kandidatų pririnktų tokių grybų, kad po to patys nežinotų, ką su jais veikti. Po kelių dienų nusivylę ir supratę, kad jų visgi niekaip nepavyks priverst žygiuoti aukštai keliant koją bei atidavinėt pagarbą visokiems uniformuotiems *agrastams*, militaristai *pedikai* savanoriškai sugražintų *durnelius* medikams.

PIRMAS KARTAS

Beslankiodamas po parką, galvoju – o kur galima būtų *pasidulkint*, jei ateis aplankyti kokio verta *grieko* draugė?

Pradžiai sumanau žvalgyba užsiimti ir susirasti nuošalesnę vietelę ligoninės teritorijoje, kad pasitaikius progai galima būtų nesiblaškyti, negaišti laiko ieškojimams, o iškart eiti prie reikalo. Lauko variantai atpuolė, nes visur slankiodavo į kiemą išleisti ligoniai. Patarėjų ar konsultantų šitam reikalui nelabai reikia, o žiūrovų – tuo labiau. Beliko patalpose ką nors tinkamo mėginti nužiūrėti ir užkampio intymiems dalykams paieškoti...

Nors patalpų daug, bet beveik visi užkaboriai „užbarikaduoti“. Laiptinėse grotuoti narvai, o grotų durys į visus rūsius užrakintos pakabinamom spynom. Be abejo, taip ir turi būti ligoninėje, kad ten nepasikartų koks depresijos palaužtas ir viskuo nusivylęs ligonis. Bet vieną gerą užkampį pavyko rasti – laiptų aikštelė palei duris į palėpę, virš antrojo skyriaus antrame aukšte. Laiptinė ties juo nesibaigė, laiptai ėjo toliau link palėpės ir ten buvo erdvi laiptų aikštelė su langu. Tą vietą aptikau ne pirmas – ant grindų buvo nemažai nuorūkų, o kampe voliojosi du tušti buteliai nuo pigaus vyno. Darau eksperimentą: atsisėdau ant palangės, rūkau ir tikrinu (laukiu): ar neatsibels kas nors per pusvalandį?

Laiptais iki antro aukšto kartais girdisi žingsniai, gerai girdėt skambutis ir kaip atsidaro bei užsidaro durys. Ilga tyla, o po kažkurio laiko durys su trenksmu vėl atsidaro ir, bildėdama puodais ir kibirais, sanitarės vedina, pažamuota ekspedicija išžygiuoja į virtuvę pietų parsinešt. Niekas į viršų link mano slėptuvės net nemėgina lipti. Puiku, – geriau tikrai nerasiu. Belieka visai nedaug – kad pana ateitų.

Kai papuoli į psichiatrų globą, stipriai praretėja ir taip netirštas norinčių *pamylėt* ratas, bet man pasisekė. Jūratė manęs nepamiršo ir vieną gražią dieną apsireiškė skyriuje. Kurvilaitė, matyt, patikėjo, kad manęs aplankyti atėjo pusseserė ir be problemų išleido pasiganyti. Neskubėdami vaikštinėjame tarp šimtamečių medžių parko takeliais. Po ilgoko susilaikymo (naktiniai *smaukymai* po *kaldra* nesiskaito) smagu apkabint ilgai nematytą

draugę, o mano letena greit ant jos *šiknos* nukeliauja. Jaučiu, kad panelė nori, todėl pasiūlau nesukt tuščiai kilometražo, o varyti į mano nužiūrėtą vietą. Vienintelė abejonė tuomet spaudžia smegenis: *a vdrug* ten dabar užimta. Juk sprendžiant pagal butelių ir nuorūkų kiekį, tą vietą ne aš pirmas atradau, ir paminklo, kaip Kolumbui už Amerikos atradimą, man tikrai nepastatys.

Kai užlipom laiptais, suprantu, kad pergyvenau be reikalo. Plotas laisvas, tik interjeras pasipildė dar keliais buteliais nuo pigaus vyno, nuorūkom ir vienišu naudotu prezervatyvu. Na ką gi, dabar mano pamaina šitam ceche dirbt. Pradžiai iškyla darbų saugos problema, nes gumos gaminių pižamos kišenėje, deja, neturėjau. Jūratė taip pat į svečius atėjo nepasiruošusi, todėl teko pirmykščiu būdu, kaip kokiam urviniam žmogui, be apsaugos priemonių *drožtis*.

Bet viską iš pradžių sugadino mano galvoje nežinia kodėl įkyriai ir garsiai ėmęs skambėti Sex Pistols gabalas „God Save The Queen“, o aš nesėkmingai mėginau pataikyt į ritmą, *nifiga* nesigavo ir ėmiau dėl to *parintis*, kad net *pimpalas* suminkštėjo, o visą kūną išpylė šaltas prakaitas. Bet, matyt, Aukščiausias įvertino mano pastangas ir davė nurodymą didžėjui mano makaulėje pakeisti plokštelę. Jis padarė tai labai profesionaliai ir *vdrug*, mano laimei, smegeninėje užgrojo Led Zeppelin „Rock And Roll“... Reikalai nežiūrint į tai, kad gabalas greitokas, *moment* pasitaisė... Atsirado antras kvėpavimas, o *kotas* atgavo reikiamą standumą ir be vargo įsipaišiau į klasikinį ritmą. Kadangi praeitą naktį kaip nujausdamas, kad ateis aplankyt pana, po *kaldra* pavariau į delną, tai nebuvo jokio perdėto susijaudinimo – *pimpalas* buvo užtikrintai ramus. Jūratė baigė pirma, o tada aš, pristabdęs trumpam poilsiui, neištraukdamas pavariau antrą seriją. O tuomet jau baigėm kartu, po orgazmo laimingi ir prakaituoti ilgai atgavinėjom kvapą, nes *dulkintis* stovint tai ne plačioj lovoj poniškai vartalioj.

Tas aktas išsklaidė mano ligoninės periodo abejonės: ar suveiks mano mažasis draugas po priverstinio susilaikymo ir nemažų vaistų dozių? Be to, ligoninės kisielius pagal skonį ir išvaizdą stipriai priminė sovietinės armijos laikus, o armijoj į jį bromą dėdavo, nes vadams nereikia, kad jauni Tėvynės gynėjai su stovinčiais *pimpalais* paskui mergas bėgiotų.

Seksas ekstremaliom sąlygom turi ir savo žavesio. *Pariniesi*, kad kas neužliptų tais nelemtais laiptais į dangų ir nesugadintų vakarėlio. Niekas nesutrukdė, viskas pavyko gerai. Bet po keleto dienų mano *kiaušai* ištinę ir ėmė stipriai skaudėti. Taip aš pirmąkart pasigavau triperį.

VIENU DURNIUM MAŽIAU

Mano buvusią lovą stebėjimo palatoj skyrė naujam *psichui*. Vyrukas turėjo ne vien protinę, bet dar ir fizinę negalią – rimtą problemą dėl kojų. Šiaip tai niekam svetimos bėdos ten stipriai nerūpėjo, bet su ramentais jis buvo vienintelis ir visad nešiojo keistus rudus ortopedinius batus. Kai atsirado skyriuje, buvo gana aktyvus. Varinėjo parūkyt, visokius nešvankius juokelius laidė. Vienu žodžiu, atmetus papildomą fizinę negalią, buvo eilinis, normalus *psichas*. Bet po savaitėlės situacija pasikeitė.

Vyruką ėmė aktyviai gydyti. Tiesa, kažkas iš *chebros* sakė, kad Liova pats užsirovė – kai atėjo seselė su eiliniu aminazino švirkštu, jis pamėgino pasipriešint, griebė savo ramentą ir pamosikavo Raketai prieš nosį. Ta metė švirkštą ir nubėgo pas Kurvilaitę skūstis. Rezultatas – dozės padvigubinimas ir kasdienis rišimas prie lovos.

Po savaitės tokio gydymo rezultatas buvo akivaizdus. Vyruką užbadė tiek, kad jis į *šikaną* nueit norėdamas prašydavo ko nors iš ligonių, kad padėtų atsikelti iš lovos ir nuvestų. Pats jau nesugebėdavo savo ramentų suvairuot. Gaila jo buvo. Puikiai žinau, kaip jaučiasi užbadytas žmogus. Net eilinės seselės puikiai matė, kad prirašytos vaistų dozės yra per didelės, todėl *psichams* kartais pavykdavo susitarti. Jos pasigailėdavo ir į raumenis suvarydavo ne visą prirašytą porciją, o jos trečdalį, likusį *brudą* į kriauklę iššvirkšdavo. Mergos buvo neblogos ir puikiai matė, kad vedėjos dosnumas aktyviai gydant savo „numylėtinius“ kartais buvo smarkiai perdėtas, bet skylę nuo adatos *šiknoje* palikti būtina – *a vdrug* Kurvilaitė sumanys skaičiuot, kiek kartų buvo besta?

Kartą vakarop, kai gydytojų jau nebuvo, *chebra* sumanė *čefyro* susiorganizuot. Narkomanas su puodeliu ir laikraščiais kišenėj nuvarė į tradicinę savo pagrindinės virtuvėlės vietą: prausykloje tvora iš lentų buvo atitverti buvę barako tualetai. Neobliuotos lentos nudažytos tamsiai ruda spalva. Ta tvora buvo ne iki lubų, o apie du metrus aukščio. *Šustram* vyrukui peršokt ne problema, juo labiau, kad prie jos visad stovėjo rudos spalvos dermantinu aptemptas suoliukas rūkantiems prisėsti. *Narkašas* apšalo, kai peršokęs į savo „darbo vietą“ pamatė ten pakaruoklį. Ant vandentiekio vamzdžio, vedančio į seną aprūdijusį tualetinį bakelį, kabojo mūsų dukart invalidas.

Iššokęs iš ten, arbatos mylėtojas pakelia triukšmą – subėga *chebra*, išverčiam pertvarą. Kažkas iš seselių kabineto atneša žirkles ir nukerpa plastikinę juostą, ant kurios kabojo Liova. Gaivint prasmės nėra – kūnas ne tik atšalęs, bet jau ir sustingęs. Žmogus pats pasirinko išeitį nuo tokio gydymo ir niekas jo už tai nesmerkė. Mėginam prisiminti, kada jį matėm gyvą. Gavosi, kad tarp pusryčių ir pietų. *Susiparinusi* seselė skambina

priėmime budinčiam gydytojui. Po kažkiek laiko atsivelka ir jis. Lavonas ir toliau guli prausykloj ant grindų, kol kažkuris iš *durnių* atneša paklodę nuo jo lovos ir užkloja kūną.

Aptarinėjam, kaip čia vyrukui pavyko taip prasisukt. Vietoje virvės jis panaudojo plastikinę juostą. Ja buvo supakuoti nauji baldai, kuriais buvo užstatytas visas koridoriaus pasienis. Bet kaip jam užteko jėgų perlipt per tą tvorą? Šiaip tai nieko nuostabaus – tu, kurie visą laiką vaikšto su ramentais, rankų raumenys stiprėja, nes pastoviai gauna krūvį. Ir nors buvo mažo ūgio, nuo suoliuko rūkymui jis galėjo pradžiai permetęs ramentus, kad nepalikt įkalčių, perlipt per tą tvorą... Seselės prisiminė, kad būsimas lavonas prieš kelias dienas prašė žirklių nagus apsikarpyti. Jau tada jis matomai ruošėsi pabėgti nuo tokių gydymo paslaugų, todėl nusikirpo ne tik nagus, bet ir plastikinę juostą.

Vakaras beviltiškai sugadintas. Po keleto valandų atvažiuoja *mentai* ir lavonvežiai, medikų darbo broko į morgą išvežti. *Mentai* turėjo surašyti įvykio vietos apžiūros protokolą. Ko gero, pirmą kartą į *durnyną* pateko. Du buvo uniformuoti, trečias – civiliais drabužiais. Kadangi prieš keletą savičių aš pats nemaloniai sėdėjau *mentūros* narve, nusprendžiau nepraleist palankaus momento – reikia suorganizuot mažą šou ir *apsikt mentus*. Jie gerai jaučiasi ir mėgsta tyčiotis savo teritorijoj – nuovadoj. O *durnyne*– jau mūsų teritorija. Niekas iš *psichų* didelių sentimentų *mentams* neįjutė. Asmeniškai tiems, kurie dėl pakaruoklio atvažiavo, jokių pretenzijų niekas neturėjo. Bet jie tarnauja sistemai...

Kad *mentai* jaučiasi nejaukiai, matėsi per kilometrą – uniformuoti nervingai čiupinėjo *bananus*, kol jų kolega *operas* seselių kabinete popierius tvarkė.

Kai morgo vyrukai neštuvais išsinešė lavoną, sakau *chebrai* – *davai* iš *mentų izdevoną* padarom. Antrą kartą prašyt jau nereikėjo. Pirmi prisijungė *narkašai*, o vėliau ir kiti. O kodėl turėtumėm tokią pramogą praleisti? Mūsų skyriaus vyrukai turėjo gerų aktorinių gabumų, jie nepsikuklino ir su malonumu ėmė vaidint saviveiklinį performansą. *Durniams* juk priklauso žodžio laisvė, tai mes ją ir išnaudojom surengę improvizacijų šou: apstojom *mentus* ratu ir iš pradžių ramiai, o po to jau ir agresyviau abiem kalbom išvadinom juos visais „gražiais“ žodžiais, kuriuos daugelis su malonumu norėtų jiems pasakyti į akis, tik bijo (švelniausias vakarėlio žodelis, be abejo, buvo „ožiai“, o grubiausią „komplimentą“ aš, deja, pamiršau, nes jų buvo visa puokštė) ir apdalinom *musorus* pasiūlymais *pačiulpt* patys žinot ką...

Mentai buvo du, o mūsų gal penki ar šeši, todėl uniformuoti vyrukai nejuokais *susiparino*. Patikėkit: smagu matyti *peršikusį* pareigūną, kuris

akivaizdžiai nežino, ką daryt. Kelios minutės to performanso ir yra privilegija, kurią duoda *durnynas* – laisvai gali nors ir grubiai, bet nuoširdžiai reikšt savo mintis visais klausimais.

Kai tik *operas* sutvarkė formalumus su dokumentais, išbalę „angelai sargai“ iškart lengviau atsikvėpė ir nervingai besidairydami dingo iš skyriaus, beje, pakeliui sau priklausančią „komplimetų“ dozę dar gavo ir po seselės priedanga išbuvęs neuniformuotas jų kolega su dokumentais rankose (abejoju, ar jiems dašuto, kad mes paprasčiausiai už dyka vaidinam ir visai nesiruošiam jų skriausti), matomai, *mentams* gerokai palengvėjo, kai durys užsidarė už nugarų ir jie sveiki išėjo į kiemą...

OŽYS?

Po šio įvykio visi vaikštom *susiparinę*. Aišku, *mentus apšikt* – maloni smulkmena, bet netikėta kolegijos netektis paveikia slegiančiai. Kai aistros apimsta, mėginu šaltakraujiškai situaciją apmąstyti. Šundaktariai, aišku, viską nugesins ir nurašys kaip eilinį darbo broką. Kadangi to pakaruoklio vietoj galėjau būti ir aš, nusprendžiau, kad geresnės progos *pašikt* poniai Kurvilaitei gali nepasitaikyt.

Reikia sulaukti ryto ir nešdintis iš skyriaus. Gerai, kad lovoje po čiužiniu guli džinsai ir marškiniai. Pabėgimo planas paprastas kaip trys kapeikos, o kuo paprastesnė schema, tuo patikimiau veikia.

Atsikeliu anksti, ir patamsyje dar pilnai nepabudęs net nepastebiu, kad skubėdamas pižamos kelnes nusitempiu kartu su *triusikais*. Tai smulkmena, bet užsimovęs džinsus ant plikos *šiknos* sumanau dar ir klyną užsisegt, ir mieguistas sugebu metaliniu užtrauktuku prisisegt ir *pimpalo* odele. Skausmas *achujienas* – vos neužriaumojau ant viso miegančio skyriaus. Ant džinsų užsitempiu pižamą ir tyliai klausausi skyriaus garsų. Girdžiu, kaip slaugė virtuvėje ima barškint kibirus, ruošiasi pusryčių į virtuvę. Išslenku iš palatos, neskubėdamas, žiovaudamas ir ražydamasis einu link *šikano*. *Boba* sako – gal į virtuvę padėsi nueiti? Gerai, sakau, tik *pamyšiu*. Ji susiranda dar vieną pagalbininką ir užtinusiais nuo miegų snukiais einam link durų. Kai išeinam į lauką, įkvepiu tyro oro. Viskas eina pagal planą. Sanitarė atsilieka, nes aš su kibiru einu spartesniu žingsniu virtuvės link. Kažkur pusiaukelėj pastatau kibirą, nusiimu pižamą, trenkiu į krūmus ir sakau – atleiskit, bet aš nusprendžiau negrižt. Ir greitu žingsniu varau link vartų. *Boba* mėgina kažką rėkt, bet man jos šauksmai jau *dzin*. Greičiau iš teritorijos į stotelę ir pirmu pasitaikiusiu autobusu *nafig* iš Naujosios Vilnios.

Parsivilkęs namo galvoju – o kas toliau? *Durnium* būnant skųst medikus tas pats kaip kiaulei mėsininkus – beviltiškas reikalas. *A vdrug* spauda sureaguos? Pradėsime nuo „Publikos“ ir jos redaktoriaus Lomkaus.

Tuomet sklandė legendos, kad jį sovietų psichiatrai norėjo savo laiku *durnyne* „patvarkyti“, todėl jo laikraštis kartais užmesdavo akmenukų į medikų rūtų darželį. Gal ir informacija apie ligoninės pakaruoklį jį sudomins? Pataikiau... Pašnekėjau su tada ten dirbusia žurnaliste Dalia J., papasakojau istoriją. Šeštadienio numeryje atsiranda toks sakinyš pirmame puslapyje, rubrikoje „Vienu sakiniu“:

NETEKTIS: spalio 23 dieną Naujosios Vilnios psichiatrinėje ligoninėje, 13-ajame vyrų skyriuje, pasikorė L. A., ligonio medikai pasigedo tik po pusdienio.

Logiškai pagalvojus, tai po šio sakinio, išspausdinto tuomet dar populiaraus ir skaitomo laikraščio, ligoninės valdžia turėtų Kurvilaitei *šikną* patarkuot. Tais laikais naivūs žmonės dar skaitydavo spaudą, o kai kurie gal net tikėjo tuo, kas buvo rašoma. Supratau, kad jei dabar pasirodysiu *durnyne*, Kurvilaitė už mano „aktyvią poziciją“ su malonumu eilinį kartą pamėgins perleist mane per savo mėsmalę. Todėl išmintingai nusprendžiu ten kelias savaites nesirodyti. Per tą laiką komiso parduotuvėje nusipirkau diktofoną, kad kai nueisiu likusių savo daiktų pasiimti ir nedarbingumo lapelio uždaryti, galėčiau atminčiai įsirašyti visus švelnius ir jausmingus ponios vedėjos žodžius, skirtus tokiam beviltiškam *durniui* kaip aš.

Audrai galimai nurimus(čia mano manymu taip lyg ir turėtų būti), varau į tryliktąjį. Kai Kurvilaitė pamatė, kas atėjo, tapo net žalia iš pykčio. Matyt, už prastą darbo organizavimą, o ypač už tai, kad *info* apie tokį jos darbo broką nutekėjo į spaudą (kas yra daug blogiau), ponija vedėja nuo ligoninės valdžios gavo rimtą klizmą, jei net po tiek laiko dar putojasi kaip pasiutusi lapė. Vos man įėjus į kabinetą, besitaškydama seilėm iškart ėmė rėkti:

–Varyk pas savo Lomkų, pas Marailą, bet į mano skyrių daugiau nepapulsi!!!

Mėginu apsimest *šlangu* ir stumt *dūrą*, kad nesuprantu, apie kokį Lomkų ir „Publiką“ ponija vedėja čia rėkia. Niekam aš jos pakaruoklio neskundžiau. Nesuveikus, pereinu į puolimą: pasakoju, kad per tą savaitę į Maskvą suvažinėjau ir į Serbskio teismo medicinos institutą pagalbos kreipiausi (pagrindinė teismo psichiatrijos įstaiga Sovietų Sąjungoje). Ten sakė, kad padarys ir man tyrimus, tik siuntimo reikia. Sakau, duokit popierių ir varau, *nefig* mane ligoninėj laikyti ir visokiais vaistais girdyti be rimto reikalo, nes ši kartą aš juk net atsigulčiau čia savo noru...

LIKIMAS (MASKVA NETIKI AŠAROM)

Po kažkiek laiko tikrai nuvažiuoju į Maskvos Serbskio teismo psichiatrijos institutą. Pasirodo, *šikniai* komunistai ir ten liko valdžioj, bet buvo ir gerų žmonių. Kontoros viduje – *perestrojkos* vėjai ir skersvėjai: saujelė sąžiningų gydytojų mėgina kovot beviltišką kovą su vadovaujančia dauguma, kuri turbūt gerokai prisidirbo klastodama diagnozes ir priverstinai gydydama visokius disidentus arba tuos, kuriuos jiems partija nurodė.

Jaunas arogantiškas *pižonas* daktariukas priėmimo skyriuje iš pradžių pašnekėjo su manim kaip su visišku *durnium* ir mandagiai bei diplomatiškai pasiuntė *nafig*. Tuomet ėmiau ir pasakiau dar Vilniuje (neatmenu iš ko) sužinotą vieno profesoriaus pavardę ir to šundaktario elgesys *moment* pasikeitė. Pasakė, kad mano minėtas veikėjas šiuo metu kažkur išvažiavęs, bet davė kito profesoriaus namų telefoną, dar perspėjo, kad telefonu *šūdo* nemalčiau. Paskambinau, pašnekėjom ir sutarėm kitą dieną susitikti mieste, jis pasakė, kaip bus apsirengęs ir rankoj turės žalią polietileninį maišelį. Sutartu laiku laikiu prie Gogolio ar kokio kito klasiko paminklo. Nors aikštėj žmonių nemažai, bet jį atpažįstu be vargo. Sėdam ant suoliuko, šnekamės apie mano nuotykius ir problemas. Rezultatas – kaip ir tikėjausi: niekuo realiai padėt negalės. Ekspertizėms reikia teismų siuntimų, o mes jau užsieniu daromės ir su tokiais neiškiais *litovcais* niekas negaiš laiko. Tačiau jis profesionaliai įvertino situaciją ir atvirai pasakė prieš atsisveikindamas:

–Tu juk ir atro dai kaip mūsų klientas: plaukuotas, nesiskutęs, palaidas, drabužiai netvarkingi – ne pagal amžių ir visos marškinių sagos atsegtos, skvernai plevėsuoja, todėl net iš tolo matosi, kad esi užmetęs ant visko. O juk daktarai apie psichiką pirmas išvadas pagal išvaizdą ir laikyseną daro (gerai, kad profesorius Sėklos nematė)...

Padėkojau profesoriui už konsultaciją ir sugaištą laiką, o po to skubiai stoties *šikane* susiradau veidrodį:

–O juk *akurat* toks! Ką daryt?

TREČIA KADENCIJA

"Laikykis, broli!" (žodžiai kažkieno, išdraskyti ant sienos Utenos teismo psichiatrijos ekspertizių kalėjimo pasivaikščiojimo kieme – narve)

TRULIKAS

Vieną vakarą prisprogęs alaus važiuoju truliku iš centro link namų. Jau sutemo ir nykus įkyrus rudens lietus net nesiruošia baigtis, todėl traukia link miego. Vienoj stotelėj įlipa stambus diedas juoda barzda. Snukis kažkur matytas, *oba na* – juk čia tas pats *pižonas* žydas, kuris su brangiu chalatu po 13 skyrių pernai slankiojo. Kadangi prilupęs esu neblogai, nusprendžiu primint tam *šikniui* kai kuriuos momentus. Kai *trulikas* sustojo kažkurioj tuščioj stotelėj, griebiu tą veikėją už *ploščiaus* rankovės ir tempiu pro duris, tas kažką ima rėkaut, bet durys užsidaro ir liekam naktį dviese po lietus...

Juodabarzdis kažką veblena ir ima grasinti, todėl bumbteliu jam į galvą... Sakau: *šikniau* savo *družokui* „hipiui“ linkėjimus perduok, jis žinos nuo ko... Senis nenurimsta ir ima staugt, kad man tai geruoju nesibaigs ir dar mėgina mane už rankovės tempt – *tipo* sulaikyt... Na, tokio išūlumo dar nesu regėjęs, todėl kitąkart jau stipriau *jobteliu* jam į snukį, *diedas moment* paleidžia rankovę, bet nenukrenta, o šaukdamas deda į kojas... Vytis nepuolu, nes pats greitai *nešu malkas* į priešingą pusę – tik tuomet man *pisteli* į galvą – *A vdrug* aš susipainiojau ir ne tam veikėjui auklėjimą darbą ėmiau daryt??? Šitas barzdyla be žiedų ant rankų, nes jei net *durnyne* auksais puošėsi, tuomet toks *pižonas* ir gatvėj turėtų su visom savo grožybėm vaikščiot, o gal žmogui pagaliau ėmė ir *dašuto*, kad tai – neskoninga?

JUODASIS ŠEŠTADIENIS

Sovietiniais laikais ligoninėje buvo ir gerų dalykų. Pavyzdžiui, savaitgaliui paleisdavo namo. Bet tik tuo atveju, jei *neužsiraudavai* ant papildomų vaistų dozių ir tavo elgesys daktarus tenkino.

Dar antroje kadencijoje vieną penktadienį ir aš patekau į laimingųjų savaitgalio emigrantų iš *durnyno* sąrašus. Turbūt per anksti, arba gruboka *durnyno* atmosfera jau buvo padariusi savo juodą darbą. (*Durnyne*, kai personalas nemato, kokiam įkyriam *psichui* (jei yra už ką) lengvai stuktelt per galvą ar atspardyt šikną – savaimė suprantamas dalykas. Jei gavęs žinodavo, už ką *gavo malkų*, tuomet skūstis nebėgdavo, o stengėsi daugiau *neužsiraut*.)

Deja, paleistas sugebėjau greit įsivelt į istoriją – *atkaliau* apsaugos darbuotoją ir buvau supakuotas. Atvežė į nuovadą Algirdo gatvėj. Ekipažo *mentai*, perdavė mane ir nukentėjusio pareiškimą nuovados budinčiam, sėdo

į savo „UAZiką“ („mentavozus“ tuomet dažė kaip papūgas: iš išorės visa geltona, o mėlynas tik variklio dangtis ir juostelė su užrašu „MILICIJA“, salono vidus likdavo karinis – chaki spalvos) ir *nuvarė* naujų aukų ieškoti. Budintys *mentai* patikrino mano dokumentus ir ėmė tardyt. Aš iškart pasakiau, kad esu paleistas iš *durnyno* ir man jau pats laikas „ratus“ valgyt, bet jie į tai nekreipė jokio dėmesio... Apklausa vyko maždaug taip:

– Kodėl primušei apsaugos darbuotoją?

– Aš nežinojau, kad jis apsaugoj dirba, ant kaktos juk neparašyta. Buvo su civiliniais drabužiais, neprisistatė, iškart ėmė kabinėtis. Aš truputį stumtelėjau ir jis nukrito.

– Kodėl, kai jis pakilo, mušei jį vėl?

– Nemušiau. Pirmą kartą nugriuvęs, jis ėmė rėkt kaip skerdžiamas, o jo kolegos iš kitų patalpų atbėgo. Kai jie duris atidarė, *afigenas* skersvėjis buvo – matyt, ir nupūtė vargšą. Beje, gal patikrinkit jo girtumą, nes tas dėdulė savo darbo metu įtartinai silpnai ant kojų stovėjo ...

Mentas tą pasaką surašė ir davė apklausos protokolą pasirašyt. Paskui, vietoj to, kad paleistų, liepė traukt viską iš kišenių, *šniūrelius* iš batų, diržą iš kelnių ir eit į kamerą, kuri tuo metu buvo visai tuščia. Dar kartelį draugiškai pakartojau, kad man jau į *durnyną* grįžti laikas, bet jiems tas buvo absoliučiai *dzin*. Nuovados beždžionynas – ankštas, smirdantis ir nejaukus. Palyginus su juo, *durnyno* stebėjimo palata atrodė kaip apartamentai su minkšta ir švaria patalyne.

Na ką, galvoju, manot, *paišsipisinėsit* prieš ligonį ir laimingi būsit? Sėdžiu narve, spoksau į *mentus*, o jie – retkarčiais į mane iš savo akvariumo. Pradžiai, manau, reikia pamėgint tiems gaidžiams apetitą pagadint: kai tik į mano pusę žvilgsnį nukreipia, aš pirštą į nosį ir nuo *dūšios* gražiausio snarglio ieškau. Kai kitą kartą kuris į mane spokso, aš pirštą į burną ir kaip koki „čiupa čiupsą“ laižau. Galiausiai pasiprašau į *šikaną* nuvedamas – *myžt* noriu. Vesti mane teko augalotam kaimo bernui – tikriausiai laipsnis lėmė *šestiorke* šitoj pamainoj būti ir tokia perspektyva jo visai nedžiugino. Bet čia jau ne mano problema – pasirinkai tokią profesiją, tai ir vedžiot *durnelį* nusilengvint. *Myžt* aš panorėdavau maždaug kas penkiolika min. Matyt, „palydovas“ pamanė, kad aš iš jo tyčiojuos taip dažnai į tualetą besiprašydamas, todėl pakeliui ėmė mane grubiai stumdyt ir bananu baksnot į nugarą. Ko gero, jam rankos panižo ir jau svajojo, kad imsiu priešintis bei suteiksiu gaideliui progą mane rimtai *atpizdint*. Vos *šikano* durys man už nugaros užsidaro ir lieku vienas, geriu palindęs po kranu kiek telpa. Po to neskubėdamas tvarkingai nuleidžiu vandenį unitaze – kad girdėtusi laukiančiam už durų *šikniui*.

Matyt, savo *myžimo* reikalais visus galutinai užpisau, – kai po penkiolikos minučių vėl ėmiau prašytis į *šikaną*, mentams, matyt, užgulė ausis ir jokios reakcijos iš jų pusės nebuvo. Po penkių minučių jau iš tikro pūslė prisipildė. Strakalioju po kamerą kaip žvirbliukas, bet kentėt daugiau nepajėgiau. Kameroj kampe visą laiką stovėjo kažkoks aprintas dviejų litrų *bambalys* nuo limonado, apie trečdalį pripiltas kažkokio purvino skysčio, gal vandens. Kai kentėt jau negalėjau, griebiau *bambalį* ir *primyžau* į jį. O kiek netilpo, tai ir kameros sienas bei kampus palaisčiau...

Kai pamatė, koks spaudimas varo iš šlango, *mentai* ėmė rėkt – *čto delaješ?!!* Sakau, juk jau seniai prašausi. Jūs ką, galvojat, kad apsimentinėjau? Atsisėdu ant suolo, tyliai kikenu į ūsą ir krapštau eilinių snarglių...

Išlaikęs reikiamą pauzę, po kokių dešimties minučių lyg ir tarp kitko klausiu *mentų* – jūs atleiskit, bet man jau *šikt* noras atsirado. Jei iki *šikano* nesiteiksit nuvest, tai gal galit bent popieriaus duot?

Po 5 minučių išleido iš kameros, atidavė diržą, *šniūrelius* ir piniginę, kuri, pasirodo, jau buvo beviltiškai ištuštinta. Išmetė iš nuovados į gatvę, net neleidę į tualetą nueit. Popieriuko taip ir nedavė. Visa laimė, kad *šikt* tuo metu nenorėjau. Pinigėlių, aišku, gaila, – gal pasiėmė kaip kompensaciją už sugadintą apetitą...

Beje, į nosį ir į burną aš visad kišau skirtingus pirštus, bet negi *mentas* gali tą pastebėti? Jie išvis nieko matyt nenori, išskyrus aukos piniginės turinį...

6 SKYRIUS

Po šio mano nuotykiu *mentūra* užvedė bylą. Kadangi tuo metu buvau paleistas tik savaitgaliui, tardytoja davė man siuntimą psichiatrinei ekspertizei. Pasiimu tą popiergalį ir varau į tos pačios Naujosios Vilnios *psichūškės* šeštąjį – teismo ekspertizių skyrių.

Skyrius įsikūręs šalia 13-ojo, tame pačiame pastate. Jį supa aukšta tamsiai žalia vielos tinklo tvora su stogeliu į vidinę pusę. Tvoroje buvo varteliai, kuriuos kartais iš vidaus rakindavo pakabinama spyna, ir sanitaras išleisdavo pasiganyti kriminalinį kontingentą. Ne visus iš karto, bet grupelėm po penkis žmones. Faktas, kad atvarau čia pats, skyriaus senbuvius gerokai nustebina. Paprastai šio skyriaus klientus *mentai* atveža ir priduoda. Gal kiek ir persistengiau savanoriškai atvaręs, bet ką dabar padarysi. Čia – vienpusio eismo kelias. Durys be rankenų užsitrenkia už nugaros.

Užeinu į kabinetą, pasišnekam su vedėja Pavardiene. Pasirodo, jei yra siuntimas, tai jie per mėnesį atliks ekspertizę. Vaistų čia neskiria, tik stebi. Po to autoritetinga komisija sprendžia, kam bus skiriamas priverstinis gydymas, nes nusikaltimo metu buvo nepakaltinamas, kam teks į Lukiškes

ar kitas zonas grįžti ir ten košę srėbti tiek laiko, kiek prokuroras paprašys, o teisėjai paskirs. Tikėjaisi gaut lygtinai, nes pirmas kartas ir nukentėjusiam neliko rimtų pasekmių, todėl vėl pas tą pačią Kurvilaitę šikart jau priverstinai gydytis po pakaruoklio istorijos neturėjau jokio entuziazmo...

Apžiūrinėju naujus apartamentus. Skyrius nedidelis – dvi palatos po 12 lovų. Lovos ne tokios, kaip gydymo skyriuose – neišardomos ir masyvios, kaip blaivykloje. Greičiausiai tam, kad *chebra* nesumanytų išmontuoti jų dalimis ir grotų neišbarškintų. Ant kiekvienos lovos galo raudonais dažais užrašytas numeris. Palatos be durų, bet palyginus su 13–uoju skyriumi, viskas atrodo gan padoriai.

Laisvų vietų pakankamai. Išsirenku vieną ir einu susipažint su kolegom. Visi čia su teismų siuntimais. Bet akivaizdžių ligonių nesimato. Ir vienoj, ir kitoj palatoj kelios kompanijos lošia kortomis, kiti – nuobodžiauja, skaitinėja laikraščius arba miega.

Ateina pietų metas. Valgykloje keturi stalai po 6 vietas. Slaugės dalina sriubą. Atsisėdu prie arčiausio nuo durų stalo. Vienas *psichas* mėgina prisėst prie kažkurio stalo, bet jį veja sakydami, kad „gaidžiams“ čia ne vieta. Ir taip nuo visų stalų, tame tarpe ir mano stalo kolegoms nuveja pavargėlių. „Gaidys“ pasiima *bliūdą*, mazgu užrištą aliumininį šaukštą ir eina srėbt į koridorių. Tokios kriminalinio kontingento *poniatkės* – su „gaidžiu“ prie vieno stalo sėsdamas nepataisomai gadini savo reputaciją. Beje, iš visos *chebros* skyriuje tik šis „gaidys“ ir buvo akivaizdžiai psichiškai neįgalus.

Publika čia pakankamai marga. Straipsniai, pagal kuriuos kaltinami, taip pat. Žmogžudžių ir kokių nors baisių maniakų nėra, tokie laikomi Utenoje. Kolegos, kurie ten jau pabuvojo, sakė, kad čia kurortas, palyginus su Utenos ekspertizų zona. Ten – dvivietės kameros mažais grotuotais langeliais ir niekad neišjungiamo šviesa. *Myžt* ir *šikt* tenka į purviną skardinį kibirą, stovintį kameros kampe, kurį kartą per dieną sanitarai išneša ir išpila. Jei kameros kaimynas pasitaiko rimtai nuvažiavusiu stogu, tada visiškai *pravalas*...

Norinčių iš įkalinimo įstaigų patekti į Naują Vilnią buvo per akis. Net klasikas Markas Tvenas kadaise sakė: „Niekad nestovėk, jei gali atsisėst ir niekad nesėdėk, jei gali atsigulti“. Senis buvo 100 procentų teisus.

BĖGLYS

Klaidžiojo legendos, jog kadaise šio skyriaus pacientai maištą buvo suorganizavę. Iš lovų barikadas darė ir sanitarus sumušė, bet pabėgt nesugebėjo. Tvarkos daryti atvažiavo *mentų* gauja ir visus maištininkus išvežė į *kaliūzę*.

Vieną gražią dieną sanitaras išleido vyrukus pasiganyt į narvą. Kad galėtų lengviau kontroliuoti, į lauką vedavo po penkis ar šešis. Du vyrukai tos progos tik ir laukė. Vos atsidūręs lauke, vienas jų parodė gerus gimnasto sugebėjimus – *pyst*, kaip beždžionė užsikabarojo ant tvoros stogelio. Sėdi ant jo kojas susidėjęs į lotoso pozą ir erzina sanitarą. Tas *susiparino*, mėgina jį nutempti į apačią, bet nepavyksta. Kol jie ten dviese santykius aiškinosi, dar vienas veikėjas greitai perlipo per kitą narvo kampą ir į kojas. Sanitaras nežino, ką daryti – baisu, kad ir tas nuo stogelio nepabėgtų. Bet tas bėgti neplanavo, jo tikslas – pridengt *družoko* pabėgimą. Kai pamatė, kad draugelis sėkmingai išnešė skudurus, ramiai nušoko atgal į aptvarą.

Sanitaras puolė prie jo, tikriausiai norėjo kuo greičiau į skyrių nutempti. Prasidėjo smagios imtynės. Iš pradžių jie vienas kitą mėgino išversti koviniais veiksmais stovėdami, bet kadangi abu buvo maždaug vienos svorio kategorijos ir panašios kvalifikacijos, tai nieko iš to neišėjo. Antras raundas jau vyko parteryje. Abu voliojosi ir sugriebę viens kitą už rūbų mėgino visokius sambo ir bušido veiksmus atlikti. Po kokių 5 minučių aistros nurimo – pįzama nusileido chalatui. Sanitaras, trindamas apdaužytus krumplius, pirmiausiai nutempė „bėglį“ į palatą, o po to visus žiūrovus iš narvo suvarė į skyrių. Tai užtruko pakankamai ilgai, kad tikrasis bėglys spėtų nuo ligoninės nutolti...

Po šio įvykio skyriuje prasidėjo represijos. Sanitaro imtynių partnerį jau kitą dieną išvežė į Lukiškes. Katino dienos baigėsi ir likusiems – nustojo leisti į narvą. Todėl ilgokai po šio įvykio kriminaliniams kandidatams į *psichus* pašildyt kaulus saulutėje ir pakvėpuot grynu oru tapo neįmanoma.

VIRŠŪNĖLĖS IR ŠAKNELĖS

Skyriui vadovavo gydytoja Pavardienė, dar dirbo ekspertas Paškevičius. Kartą per savaitę vykdavo vizitacija, kai abu gydytojai, plus vyr. seselė ir budinti seselė, pasiėmusi ligonių stebėjimo registracijos žurnalą, pereidavo per abi palatas ir su kiekvienu pabendraudavo. Klausimai standartiniai – kaip miegi, kuo skundies ir panašiai. Apie tai, už ką čia papuolei, prie kitų ligonių neklausinėjo. Sprendžiant iš daktarų vaizdelio, *durnių* atsakymai jiems buvo visiškai *pofig*, bet, matyt, buvo numatyta tokia formali tvarka, todėl šis ritualas ir vykdavo reguliariai.

Taip pat kartą per savaitę būdavo ekspertizių diena, kai prie skyriaus gydytojų dueto prisidėdavo ir visam procesui vadovavo ligoninės vyr. gydytojo pavaduotoja Faligienė. Ekspertizei pacientai būdavo kviečiami į kabinetą po vieną. Niekas iš anksto nežinojo, kada teks eiti ant kilimėlio. Todėl tą dieną visi kažkiek *parindavosi*, nes pokalbio su „trojka“ metu sprendavosi – ar *kaliūzė*, ar priverstinis gydymas. *Durniais* čia norėjo būti

visi – į zoną niekas nesiveržė. Juo labiau, jei nusikaltimas nepakliūna į sunkių kategoriją. Tuomet papuoli į bendro režimo ligoninę ir ten, susidainavęs su skyriaus vedėja, jau po pusmečio gali išeit į laisvę. Reikia tik, kad daktarai popierius teisingai patvarkytų ir teismui praneštų, jog gydymas buvo labai veiksmingas ir ligonis jau nebekelia pavojaus visuomenei.

Komisija užtrukdavo su kiekvienu skirtingai. Rezultatų nė vienas nesužinodavo, tik kartais atvažiuodavo *mentai* ir savo klientus pasiimdavo. Dalis komisijos klausimų buvo klastingi, kaip ir su melo detektorium dirbant. Jie nieko bendro nei su byla, nei su ligom neturėjo. Kai vienas ekspertas užduodavo paprastą ir lengvą klausimą, kitas pateikdavo sunkų ir nemalonų. Matyt, stebėdavo reakciją ir stengėsi pagaut, kada ligonis stumia *dūrq*, o kada tiesą sako...

Dažniausiai klausinėjo abi moteriškės, o Paškevičius, kaip žemiausias pareigas tuo metu užimantis „trojkos“ atstovas, kukliai sėdėdavo prie stalo kampo ir nuobodžiaudamas spoksodavo į bylos popierius ar iš seselių kabineto atneštą pacientų stebėjimo žurnalą, nevykusiai vaidindamas, kad kažką ten skaito. Jo indėlis į ekspertų komandos darbą buvo kaip teismo sekretorės: rašinėti ekspertizių dokumentaciją ir raityti savo autografus po ekspertizių išvadomis, kurias dvi *bobos* (o jei dar tiksliau dažniausiai tik viena Faligienė) ir be jo pagalbos sėkmingai priimdavo...

Žemesnio rango personalas mažai kuo skyrėsi nuo kitų skyrių. Slaugės – storos *bobos* iš aplinkinių kaimų. Seselės irgi nieko ypatingo, kaip ir visoje ligoninėje. Daugeliui tas darbas nepatinka, bet dirba ir tiek... Iš masės išsiskyrė dvi. Viena perkarusi džiūsna, kuriai kažkas jau kadaise priklijavo „voblos“ pravardę. Ji mėgdavo negirdimai slankiot, stovėt nematoma už kampo ir klausytis, apie ką palatoj ligoniai šnekasi. Todėl jos pamainoj sveikiausia būdavo patylėt.

Jos priešingybė buvo balta varna tarp seselių – Vilma. Ji bendravo paprastai ir natūraliai. Nesijautė kažkuo pranašesne už pacientus. Rūkykloje kartu berūkydami laisvai visom temom pašnekėdavom. Beje, ji dar ir graži merga buvo, be jokių kosmetikų, natūraliai graži ir tiek... Ji buvo iš to nedažnai pasitaikančio moterų tipo, kuriam norisi atsiduoti negalvojant apie pasekmes. Atsargiai mėginau ją *kabinti*, bet neišlaikiau konkurencijos su šio dalyko didmeistriu Dovydu.

AKTORIAI

Gebėjimas apsimesti *šlanga* bei išdurti daktarus ir ekspertų komisiją toje aplinkoje buvo vertinamas kaip aukštojo pilotažo įrodymas. Pasiklausęs pacientų šnekų sužinojau, kad geriausias rezultatas gaudavosi, jei prie aktorinių ligonio gabumų komisijos nariams kas nors iš artimųjų reikiamo dydžio vokelius įteikdavo. Juk net sena žydų liaudies išmintis sako, kad „jei problemą galima išspręst už pinigus, tai jau ne problema – tai išlaidos“. Turtingus artimuosius turi ne visi. Tokiu atveju reikdavo pasistengti labiau. Populiariausias *dūros* stūmimo žanras neabejotinai buvo šizofrenija ir visokie balsai bei triukšmai galvoje.

Aktoriniai gabumai smarkiai pagelbėdavo. Vienas kaimo bernas, ūkyje dirbęs traktoristu ir už tai gavęs „trAktorius“ pravardę, vaidino, kad girdi balsus. Ne vien tik girdi, bet ir kalbasi su jais. Kartais, kai seselės matydavo, jis nueidavo prie skyriaus durų į lauką ir per jas ilgai „kalbėdavosi“ su atseit atėjusia jo aplankyti motina. Jei pastebėdavo, kad personalas stebi, prieidavo ir rimta veido išraiška pradėdavo seselėms pretenzijas mėtyti: kodėl jo motinos neįleidžia? Juk iš toli atvažiavo jo aplankyti... Grįžęs į palatą kikenė, kad pavyko eilinį kartą išmaudyti medikus, o po kelių dienų vėl kartojo analogišką spektaklį. Pastangos, matyt, nenuėdavo veltui, nes budinčios seselės viską pažymėdavo stebėjimo žurnale. Taip ir pildėsi aktorius–traktorius ligos istorija.

Kitas „aktorius“, dėl išpūdingo dydžio ausų pramintas Čeburaška, vaidino, kad kažką įtaria sukeitus jo gimines. Kai motina aplankydavo, jis po to labai rimtu veidu seselėms imdavo priekaištauti, kad kažkas sukeitė motiną ir ta moteriškė, kuri buvo atėjusi, nors ir labai panaši, bet tikrai yra ne jo gimdytoja. Beje, tai Čeburaškai visiškai netrukdė imti iš „netikros“ mamytės jos atneštas cigaretes ir visokius skanėstus... Seselės fiksuodavo visokias ligonių keistenybes stebėjimo žurnale ir gydytojams perduodavo visą *info* apie „keistą“ pacientų elgesį – juk tai akivaizdūs šizofrenijos simptomai.

Tokių smagių stūmikų tuo metu skyriuje, matyt, buvo ir daugiau. Tik kiti buvo žymiai kuklesni ir savo aktorinių gabumų plačiai nereklamavo.

SUKČIUS

Vieną dieną *mentai* atvežė naują žmogų. Vyrukas gal kokių dvidešimties su uodega metų, bet net laikysena iš karto sakė – veikėjas rimtas. Pas mus jis atvyko ne iš *kaliūzės*, o iš Utenos teismo psichiatrijos ekspertizės kalėjimo. Kadangi mūsų palatoj buvo keletas laisvų vietų, gavom naują kaimyną. Jis užtikrino, kad naktimis nekarkia, todėl yra vertas užimt

garbingą lovą prie lango. Ta lova turėjo privalumą – palangę, kurią galima naudoti kaip spintelę. Spintelių šitam skyriuj nebuvo, todėl muilą, dantų šepetėlį ar kokią knygą teko laikyti po pagalve arba po lova.

Naujoko vardas buvo Dovydas, bet greit sutrumpėjo iki Dovkės. Vaikinas prie kolektyvo mikliai prisitaikė ir jau po kelių valandų kartu pliekė kortom. Nustebino vyruko gabumai ir meistriškumas. Žaidėm su mūsų sena nutrinta kalade, kurią jis rankose laikė pirmą kartą. Vos kelis kartus padalinęs, rodos, jau 100 procentų žinojo, pas ką kokios kortos. Dovkės rankos kortuojant dirbo mikliai ir racionaliai kaip Copperfieldo – nė vieno bereikalingo ar įtartino judesio, kurį pastebėjęs galėtum apkaltinti sukčiavimu, o pats *atsipūtes* į kortas beveik nežiūri, kažkokius juokelius vis laido. Veide nuolatinė gudri šypsėnėlė, tamsios akys ramios ir rimtos. Gerai, kad ne iš pinigų lošėm – būtų *žopa*. Aišku, žaidimas prarado prasmę. Visi net išsižioję į jo letenų darbą spokso. Matai, kad *apipisinėja*, o kaip – negali suprasti. Pamatęs, kad jo triukai daro įspūdį, dar keletą fokusų su kortom parodė.

Kitą dieną Dovkė ir apie save truputį pasakot pradėjo. Pasirodo, jis profesionalus sukčius iš taip vadinamos „Vilniaus brigados“. Tais įdomiais laikais jis specializavosi *lochų* išdūrinėjimu parduodant valiutą prie dolerinės ar BERIOZKOS tipo parduotuvių, kurios vienintelės prekiaavo užsienietiškom prekėm. Tam naudojo taip vadinamą pinigų laužymą ir „lėles“, kurias profiškai įkišdavo vietoje tikrų kupiūrų visokiems rubliais aptekusiems *juodukams*, atvažiavusiems čionai iš pietinių sovietinių respublikų, kad vadinamais deficitais apsirūpintų.

Vienoje palatoje praleidom pusantro mėnesio. Sužinojau, kad jo tėvai sovietinei grietinėlei priklausė. Tėvas kažkokio Vilniaus rajono komunistų partijos komiteto vadas, motina – neprastas pareigas užimanti medikė. Dovkė pasipasakojo, kad jei ne tėvas, tai gal ir nenusivarytų iki šios vietos. Nuo paauglystės, jei ką prisidirbdavo ir į *mentūrą* papildavo, tėvas jį be pasekmių vis ištraukdavo. Todėl net negalvojo, kad kada nors ši pasaka baigsis. O dabar situacija radikaliai pasikeitė. Komunistus Sąjūdis *užduchino* ir tėvo pareigos tapo *šūdo* vertos. *Mentų* viršūnėlės pasikeitė, o naujiems vadams nesinorėjo tepti biografiją komunistų „šiškos“ atžalą gelbstint, nes už tai galėjai be darbo likti.

Visa laimė, kad dar tais „gerais“ laikais *stogelis* jam jau buvo truputį nučiuožęs. Teko paragaut ir *durnyno*, o turint diagnozę jau žymiai lengviau kažką stumt nei pradėt nuo nulio. Kai tik jo tėvai sužinojo, kad atžala buvo deportuota iš Utenos į Vilniaus *durnyną*, greit rūpintis vaiku pradėjo. Jei dauguma skyriaus rūkė, kas pigiau, tai pas Dovkę ant palangės CAMEL'o

blokai nesibaigdavo, kaip neišsekdamo ir brangių sulčių kolekcija. Užnugaris ir aprūpinimas buvo toks, kaip ir priklauso rimtam banditėliui.

Dovkė mėgo pašnekėt, todėl daug pasakojo apie savo nuotykius. Susėmė ten jų keletą žmonių. Beveik visus iš karto, o Dovkei pavyko išnešt skudurus. Namie nenakvojo, slapstėsi pas draugus, bet *mentai* jau seniai klausėsi visų telefonų. Ne tik jų, o ir visos aplinkos. Tad ir susėmė Dovkė, kai šis sugalvojo savo draugę aplankyti. Bute Ševčenkos gatvėje laukė *mentų zasada*, o mergina nesugebėjo perspėti apie pavojų. Pamatęs mentus, vyrukas dar pamėgino bėgti į kiemą ir mašina bandyti nešti muilą, bet prie mašinos jau laukė kiti... Įkalčių milicija turėjo nemažai, nes prieš supakuodami ilgai klausėsi gaujos telefonų ir įrašinėjo pokalbius jų pamėgtoje susitikimų vietoje restorane „Lietuvos“ viešbutyje. Prasidėjo sunkus ir, be abejo, nemalonus tardymas.

Tada Dovkė ir sužaidė *durnyno* korta. Sprendžiant iš visko, jam pavyko.

ŠVIEŽIENA

Vienos linksmiausių akimirų skyriuje – naujo kliento atvykimas. Mano palatos du langai buvo kaip tik įėjimo į skyrių pusėj – tikra ložė. *Mentai voronoku* atveža šviežią klientą ir užlipę laiptais skambina į duris. Papuoštas antrankiais klientas kantriai laukia. *Durnyne* durų atidarinėt niekas neskuba – kartais jie taip ant laiptų ir kelias minutes praleisdavo. Mūsų vaikėzams tai buvo šventė – vos pamatę *mentus*, jie užlipę ant palangių per grotas barbendavo į stiklus, rėkdavo ir abiem to meto kalbom vadindavo juos visais įmanomais keiksmažodžiais. Kad būtų dar linksmiau, nusimaudavo kelnes ir *bybius* bei plikas *šiknas mentams* demonstravo. Vis pramoga. O jei jau esi *durnius* ir dar už *durnyno* grotų, tai ir nebaudžiama – jokio kriminalo. *Mentai* visad apsimetinėjo, kad net nežiūri į tą pusę ir negirdi jiems skirtų „komplimentų“, bet spektaklis įspūdi jiems matomai palikdavo.

PRAMOGOS

Skyriuje su pramogom *napriažonkė*. Matyt, taip ir turi būti tokiose įstaigose. Laisvo laiko marios, o veikt *nefig*... Įprastinės pramogos – tai visokių anekdotų pasakojimas ir klausymas, knygų ir spaudos skaitymai, domino, šaškės, kortos ir parūkymai – tai, kas leidžiama administracijos. Iš kortų žaidimų populiariausi buvo „Vežimas“, „Akis“, „Ramsas“ ir, be abejo, „Durnius“.

Įdomesnės buvo nelegalios pramogos. Na, *čefyras* ne tik čia, bet ir visuose skyriuose plačiai paplitęs ir toleruotinas kaip nepavojingas. Dar linksmiau – *vodkė* ir *ratai*. Aišku, *vodkė* iš dangaus nekrito. Jei ką nors aplankyt ateidavo, tai lauknešėlius seselės kartais patikrindavo. Aišku, įmanoma jas išdurt, bet turint pinigų galima ir skyrių susiorganizuot. Po langais kasdien pasirodydavo „arkliukai“ (ligoniai iš kitų skyrių), kurie be problemų iki parduotuvės nuvarydavo... Kadangi degtinės butelis sukeltų įtarimų, tai *vodkė* perpildavo į sulčių pakelį ir atidarę langą pro grotas prakišdavo. Toliau idiliški vaizdeliai: ant lovos sėdi ratas vyrų, žaidžia kortom, o ratu vaikšto du sulčių pakeliai... Iš vieno „sulčių“ atsigeria, o iš kito tikrom sultim užsigeria. Viskas vidury dienos, niekam jokių įtarimų nekyla. *Chebra* stengdavosi nesipaišyt ir padauginę tyliai krisdavo miegot...

Su *ratais* tai jau detektyvas. Visuose skyriuose be blogų vaistų buvo ir geri. „Relanium“ ir kiti panašūs *ratai*. Jų daktarai dažnai neskirdavo, todėl vyrukai vis kūrė planus, kaip jų *nupyzdint* iš procedūrinio kabineto. Kartais pavykdavo.

Ratų medžioklė – tai klasikinis *razvodas*. Vakaraus skyriuje likdavo tik seselė ir sanitaras. Vienas ateidavo pas seselę pasiskusti ar ko paprašyti. Nebaigus pokalbio, prie jo prisijungia dar vienas interesantas. Jei seselė klastos nepastebėdavo, prisijungdavo trečias aktorius. Bent vienas iš jų sugebėdavo atsidaryt spintelę, kur sudėti *ratai*, ir į kišenę įsimest reikalingų...

FLORA IR FAUNA (ANIMAL PLANET)

(geriausias keturkojis žmogaus draugas – lova)

Tarp skyriaus publikos, be „gaidžio“ dar buvo arkliukų, žiurkių ir ožių bei *seksiukų* porėlė. Buvo ir keletas sportininkų – *kačiokų*, kurie turėjo tikslą atrodyt kaip Švarcnegeriai. Kadangi štangų ar kitų treniruoklių *durnyne* nebuvo, tai kaip ir priklauso įkalintiems, jie tapo išradingi – vietoje sportinio inventoriaus naudojo lovas. *Kačiokai* kasdien sportui skirdavo po keletą valandų. Pradžiai mankšta apšilimas, po to – atsispaudimai nuo grindų, o jau į pabaigą guldavosi ant grindų po lova ir vieną jos galą kaip štangą į viršų kilodavo. Kad masės būtų daugiau, dar prašydavo ką nors ant tos lovos atsistėt ar atsigult.

„Arkliukais“ vadindavo tuos, kas turėjo laisvą trečią režimą ir eidavo su slaugėm į virtuvę ar skalbyklą. Jei su *matrioškėm* normaliai sutardavo, tai juos ir į parduotuvę išleisdavo, tad jie cigaretėmis *chebrytę* aprūpindavo. Gėrimams buvo naudojami „arkliukai“ iš kitų skyrių, kurie kasdien trynėsi po langais ir niekad neatsisakydavo gavę *babkių* suvarinėt į parduotuvę cigarečių ar *vodkės* atnešt. Keista, kad apie „arkliukus“ ir *vodkė* gydytojais

kaip ir nežinojo. O jei žinojo, tai toleravo. Su tuo kovot čia buvo praktiškai neįmanoma. Nebent užmūryt langus ir iš skyriaus padaryt bunkerį...

„Ožiai“? Konkrečiai niekas tiksliai negalėjo pasakyti, ar skyriuje yra skundikas ar ne. Jei yra, tai kokią info gydytojams praneša? Bet buvo vienas *pizdžius*, kuris labai mėgo medikams įsiteikti ir už tai gavo „muilo“ pravardę, jo nemėgo visas kontingentas, bet tokie žmonės, matyt, naudingi daktarams.

Šlykščiausi faunos atstovai buvo „žiurkės“. Tai – savi, tie patys ligoniai, kurie dažniausiai naktimis vogdavo iš kitų cigaretes ir, jei pasitaikydavo, – pinigus. Kai vagystės ėmė kartotis dažniau, pižamų kišenių turinį nakčiai ėmėm slėpti po pagalvėm. Nors ir buvo keletas kandidatų, kurie atrodė labiausiai tai rolei tinkami, niekas jų nepagavo bežiurkiaujančių. Bet po keleto savaitių kažkas pamatė naktinį darbininką po svetimus daiktus besiknaisiojantį. Už žiurkiavimą naktinis buratinas gavo į birbynę, o tuomet vagystės kažkuriam laikui aprimo.

Dar liko *seksiukai*... Jais vadino du nepilnamečius vaikėzus, kurių didžiausias džiaugsmas buvo *mentams bybukus* ir *šiknas* per langą rodyti. Šiaip jie savo pravardes gavo už tai, kad mėgdavo ir po kai kurių vyrų lovą keliauti ir glamonėtis su jais. Ar seksu užsiimdavo, nežinau, bet jei kartais seselės ar gydytojai, tai pamatę, juos išvarydavo iš svetimų lovų, jie greitai vėl į jas sugrįždavo. Vienas iš jų buvo kiek į čigoniuką panašus, bet skyriuje nacionalizmu nekvepėjo. Čia buvo demokratija ir niekas dėl tautybės ar išsilavinimo kitiems priekaištų neturėjo, o jei ir buvo kuo nepatenkinti, tai tylėjo.

Skyriuje vienas pagyvenęs vyrukas turėjo *tattoo* ant visų kūno dalių. Geriausia buvo ant kairės rankos plaštakos: pravoslaviškas kryžius po juo daug smulkių kaukolyčių ir užrašas „YMPY CKOPO“...

PABĖGIMO PLANAS

Chebrytei iš kitos palatos, matyt, iš neturėjimo ką veikt, šovė mintis „išnešt malkas“. Ant visų langų – grotos, bet turint daug laiko ir noro, galima pasižaist ir mėginti jas įveikt. „Arkliukai“ suorganizavo pjūklelį metalui ir komanda bėglių atsargiai mėgino grotų virbus ant vieno lango pjauti.

Kad nepaimtų už *šiknos* beužsiimančių ta veikla, visad kas nors vienas ant *šucherio* stovėdavo, o kad garsas nekeltų personalui įtarimo, dar televizoriaus garso daugiau užmesdavo, kad užgožtų garsus iš palatos. Per vieną vakarėlį visų darbų nenuveiksi. Kad nekristų į akis švieži įpjovimai ant baltais dažais nudažytų grotų, juos užlipdydavo tešla iš baltos duonos, dantų pasta arba užtrindavo muiilu. Viskas ėjosi sklandžiai. Tik artėjant finaliniam etapui, seselės „atsitiktinai“ pastebėjo beveik baigtą darbą.

Gal informaciją iš „ožių“ gavo, o gal ir pačios susiprato. Skyrius specifinis, pacientai neužbadyti vaistais, tad jos gaudavo gydytojų nurodymus itin atidžiai stebėt pacientus ir visą aplinką.

Kilo vietinės reikšmės žemės drebinimas. Sulėkė daktarai, prasidėjo *razborkės*. Po pusvalandžio atvažiavo ligoninės ūkinio padalinio traktorius, kuris attempė suvirinimo aparatą. Atvarė pikti dėdulės statybininkai su armatūros gabalais ir per valandą viską privirino bei iš pagrindų sutvirtino grotas...

Niekas konkrečiai nebuvo apkaltintas – darbas komandinis. Bet apie pabėgimą per langą teko kuriam laikui pamiršt, nes personalas keliskart per dieną eidavo į grotų strypus ir armatūrą žiūrėti.

KAIP „teisingai“ ŽAISTI KAULIUKAIS

Dovkė mėgo pašnekėti ir net nemokamai atskleidė keletą fokusų, kuriuos naudoja rimti sukčiai profesionalai azartinių žaidimų metu. Pavyzdžiui, žaidžiant kauliukais galima suorganizuot, kad norimu laiku iškristų dvi šešiukės.

Tam reikia ruoštis iš anksto ir žinot, kokie kauliukai tame pagrindiniame kazino naudojami, prieš tai *nupyzdinus* iš ten kelis arba gavus analogiškus. Tada užsiimama rekvizito gamyba. Iš kauliukų akių priešingoje šešiukėms pusėje atsargiai iškrapštomis dažai. Skylutės pagilintos ir pripildomos magneto dulkių su klijais. Joms išdžiuvus, ant viršaus užtepami tokie pat dažai, kokie ir buvo prieš tai.

Po to gaminamas kitas privalomas šio fokuso atributas – baterijomis (tinka „Kronos“ tipo) varomas elektromagnetas. Jis turi būti plokščias ir nesimatyti po rūbais. Jungiklis, kad nekeltų įtarimo, montuojamas į batą ar kur neutralioje vietoje drabužiuose, kad jį spausdamas neatkreiptum kitų žaidėjų dėmesio. Visi komponentai sujungiami laideliais ir ilgai testuojami.

Visa fokuso esmė – prasidėjus rimtiems statymams reikiamu momentu paspaudi slaptą jungiklį ir gauni reikalingą kauliukų kombinaciją. Be abejo, prieš tai reikia ilgokai pažaisti sąžiningai ir slapta pakeisti „firmos“ kauliukus savo tuninguotais. Šį fokusą per vakarą galima naudoti tik vieną, maksimum – du kartus. Jei oponentai pagaus, tuomet vietoj laimėjimo džiaugsmo galima tapt reanimacijos pacientu. Imu suprasti Dovkę. Po tokio įtempto ir rizikingo darbo stogas ima važiuoti. Bet sustot ir be rizikos gyvent darosi nepakeliamai nuobodu...

BAKTERIJA

Menininkas atsirado net ekspertiniame skyriuje. Jį vadino Bakterija. Vyrukas turėjo poetinių gabumų ir iš bet kokio eilėraščio greit parodiją išlankstydamas. Tiuninguota poezijos klasika skambėjo sklandžiai, bet buvo per daug nepadori, kad imčiau čia cituoti. Jei Maironis ar Kudirka išgirstų savo garsiųjų kūrinių Bakterijos versijas, snukį tam *šikniui* išdaužyt tikrai norėtų.

Į *durnyną* vyrukas pateko po to, kai sudegė jo mokytojos namas. Nežinia nuo ko jis sudegė, bet gavosi toks sutapimas. Ta lietuvių kalbos mokytoja per klaidą vietoj kontrolinio darbo paėmė Bakterijos sąsiuvinį su laisvo stiliaus poezijos interpretacijom. Perskaitė, pažaliavo, pakėlė vėją ir net paskundė tėvui, „Aukšinės varpos“ kolūkio žemdirbiui, apie neeilinį jo sūnaus talentą *apšikt* viską, kas yra gražu. Tėveliui, be abejo, buvo *pofig*, bet po savaitės sudegė tos senmergės troba. Pedagogė *mentams* papasakojo apie Bakteriją ir jo gabumus, o kad smarkiai nesivargint ieškant kaltų, matyt, ir jie pagalvojo, jog gal tai Bakterijos darbas... O kai glinda *dėstytuvė* parodė *mentams* poetinių nešvankybių rinkinuką mokykliniam Bakterijos sąsiuvinį, tai jie nusprendė, kad reikia būtinai patikrinti „poeto“ psichikos būseną...

Bakterija papasakojo linksmą praeitų metų nuotyki. Jo tėvas įjavąjūtės metu girtas kombainu atvažiavo namo papietaut. Deja, ankštame sodybos kieme nesugebėjo suvaldyti grioždiškos technikos, įvažiavo ir išvertė lauko virtuvės sieną. Tokiu nesudėtingu būdu jis įprastą kombainą pavertė virtuviniu.

BYBIENĖ

Taip mano mėnuo, kurį, pagal *durnyno* standartus, galima pavadinti beveik medaus, ir praėjo. Įpusėjo antras mėnuo. Kas per *fignia*, galvoju, kaip čia reikalai su ta komisija? Kai skyriuj buvo komisijos dienos, keletą kartų ir mane buvo į vedėjos kabinetą pasikvietę. Pirmo vizito ant ekspertų kilimėlio metu klausė, kaip patekau į *durnyną* pirmą kartą. Man negaila – kažkelintą kartą viską kuo išsamiausiai pasakoju.

1989 metų vasario pradžia. Vilniaus oro uosto avarinė gelbėjimo stotis (trumpiau gaisrinė). Šiai kontorai vadovavo „geležinis“ vadų kontingentas – priešgaisrinės tarnybos vadovas, buvęs sovietinės armijos majoras, jaunas pensininkas Storoženko ir ginkluotos aerouosto apsaugos (VOCHR–voenizirovanaja ochrana) vadas Šikonis – buvęs *mentas* kapitonas, nežinia už ką išmestas iš Vilniaus milicijos, kur taip ir nesulaukė pensijos. Tų dviejų tiesioginis viršininkas buvo KGB papulkininkis Švėkšna. Oro uostas buvo strateginis objektas ir jo apsaugai, režimo tarnybai bei

mums, gaisrininkams, vadovavo kadrinis *kagėbistas*. Tai buvo stambus *agrastas*, visad arogantiškas ir pasipūtęs, o jo snukis tokio dydžio, kad per vieną kartą niekaip *neapšiktum*.

Dirbau ten jau 7 metus, buvau „diedas“ pagal kareiviškus standartus ir besikeičiantys nauji vadovai didelio išpūdžio nedarė, nors kai kurių bukas buvo beribis. Ypač tuo pasižymėjo buvęs sovietinės armijos majoras Storoženko, kuris vos pradėjęs dirbti, kolektyvo buvo taikliai pakrikštytas *Dubina*. Ta pravardė nieko bendro neturėjo su rastamanų mėgiamu muzikos stiliumi – DUB'u, o išvertus iš rusų kalbos reiškė stuobrys. Daugelis buvusių sovietinės armijos karininkų, išėję į pensiją, nesiveržė į gimtąsias vietas, o buvo linkę pasilikti Vilniuje, matyt, todėl, kad valdžia juos butais mieste už dyka aprūpindavo. Ukrainietis Storožas lietuviškai nei žodžio nemokėjo, bet vis dar jautėsi kaip armijoje ir norėjo, kad jo nurodymus vykdytų neužduodami klausimų. Taip susiklostė, kad pamainoj aš vienintelis *litovcas* buvau, tad kažkaip nejučia atsirado poreikis tokį vadą „pastatyti į vietą“.

Besivoliojant ant gultų gimė planas. Kioske nusipirkau ir jau kitą budėjimą atsinešiau plakata su baltu arkliu raudonam fone. Prikabinu jį gelbėtojų stoty ant sienos, pats krentu ant gulto ir stebiu situaciją, apsimesdamas, jog miegu. Oro uosto komunistams tais laikais balti arkliai su baltais raiteliais kažkodėl keldavo neigiamas emocijas ir aš savo akiplėšišku poelgiu pataikiau į dešimtuką. *Dubina* pamatęs arklių drebančiu balsu išsteno – „iš kur???“ Pro miegus sakau, aš pakabinu, o ką? Majoras *susiparina*, sako „snimi“ (nukabink). O kodėl jis tau trukdo? Kabo ir tegul kabo. Sako, čia tarnybinės patalpos ir be jo leidimo nieko kabinti negalima. Diplomatiškai siunčiu jį sakdamas, kad man arklys patinka ir nenukabinsiu. Tas nuvaro į savo kabinetą antrame aukšte, o po pusvalandžio grįžta ryžtingai nusiteikęs – nurauna mano arklių ir suplėšo. Aš to ir laukiau. Sakau: dabar, ponas majore, žiūrėk. Išsitraukiu savo karinį bilietą su žvaigžde, gražiai suplėšau, atiduodu jam ir sakau: pridėk prie to suplėšyto arklio. Pasimetė ir vėl nulėkė į kabinetą.

Šiaip viskas kaip ir aišku – iš darbo greičiausiai išmes. Ką gi, prarast neturiu ko. Artėja vasario 16-oji ir tokios palankios progos paerzinti gyvus ir valdančius komunistus po metų gali jau ir nebūti. Traukinys *šikančio* nelaukia – reikia palankią situaciją ir datą išnaudoti. Kaip tik neseniai buvau skaitęs kultinę tais laikais knygą „Čempionų pusryčiai“. Užkabino. Patiko ir M. Formano filmas „Skrydis virš gegutės lizdo“. Puiki aktorių vaidyba ir *durkės* atmosfera darė išpūdį – visai nepanašu į sovietinius filmus. Užsimaniau ir aš „ant savo *šiknos*“ panašių ekstremalių nuotykių. O ką?

Kuriu scenarijų kelias dienas, net naktimis nemiegu. Perkratau galvoje visus įmanomus vadų (ypač Švėkšnos) klausimus ir kiekvienam paruošiu po kelis logiškus ir įtikinamus (tuo metu man taip atrodė) atsakymų variantus. Galvojau, kad be vargo tardomas viską kaip juokus ir nesusipratimus prastumsiu. Iš senos mokyklinės papkės pasidarau sau sceninį rekvizitą – ant jos nuo laikraščio „TIESA“ pavadinimo iškirptomis raidėmis sumontuoju užrašą ANTIS ir visokius laikraščio ordinus priklijuoju – atrodo *prikolnai*. Pasisiuvu iš juodo skuduro peteliškę ir pritaisiau ją ant gumos gabalo, ištraukto iš senų *triusikų*. Išsitraukiu net vestuvinį kostiumą. Nusigrimuoju snukį neaiškia *fignia* iš žmonos kosmetikos kolekcijos. Plaukus kažkokia želė išteploju. Spoksau į veidrodį: geras, beveik tikra Kaušpėdo kopija, tik su barzda, bet išvaizda monstriška ir šokiruojanti. Pasiimu *papkę* ANTIS ir *pyzdinu* į darbą.

Ekstremalus spektaklis įspūdį padarė ne tik valdžiai, bet ir bendradarbiams. Tie dundukai ne tai, kad „Anties“ nemėgo. Pasirodo, jie net nežinojo, kad tokia grupė yra. Va, *žopa*, galvoju, *vlip*. Persistengiau. Na, bet gavau, ko norėjau. Pasijutau kovotoju su sistema – o tokio vieta, aišku, *psichuškėj*.

Švėkšnos kabinete, be jo paties, buvo dar du nematyti vyrai pilkais kostiumais, matyt, irgi saugumiečiai. Ant didelio vado stalo guli senas aprintas karabinas (tokiais ginkluoti apsaugos darbuotojai, saugantys degalų sandėlį) Kai įėjau, jie man ėmė vaidinti jau iš anksto paruoštą spektakliuką: Atseit praeitą naktį kažkas poste budėdamas ėmė ir nusišovė su tuo karabinu, o jie čia tipo tik dėl to ir atvyko, aiškinasi įvykio aplinkybes. (Matyt, saugumiečiai šia provokacija tikėjosi, kad imsiu kam pasakot apie tą „nusišovusį sargą“ – atsiras rimtas pretekstas mane į *durnyną* įmontuoti už kliedesius, nesusijusius su realybe). Vaidino gerai, bet aš stengiausi į teatrą nekreipt dėmesio, o pasikalbėt apie savo problemas. Deja, mano taip ilgai kurti pasiaiškinimai nei Švėkšnos, nei tų kostiumuotų *šiknių* neįtikino, o gal aš pats tądien perlenkiau lazda su savo cirkais...

Stovėdamas jo kabinete aiškinu: „Atėjau po gimtadienio, išsitepliojau Kaušpėdu, kad *chebrai prikolas* būtų. Nerūpi man nei politika, nei siuntė mane kas, kad provokacijas daryčiau. Jei aš pajuokavau, o niekas neįsikirto, tai, aišku, gal ir nelabai gerai padariau ir ne vietoj. Aš juk nekaltas, kad čia tokie dundukai surinkti, kurie „Anties“ nėra girdėję...” Vienas iš kabinete buvusių kostiumuotų klausia: „Antis“ – nuo žodžio „antisovietika“? Ne, sakau. Paukštis toks yra, ar nežinojot? Rusiškai „utka“ ir nei su sovietais, nei su antisovietais paukščiai nieko bendro neturi. Paukščiams *nusišikt* ant politikos, o jei gerai pataiko, tuomet ir ant politikų. Pašnekėjom kokias penkias minutes, bet dirbti taip ir neleido.

Vietoje to sulaukiau greitosios, kuri mane nuvežė į *durnyną* Vasaros 5. Pirmą kartą gyvenime mačiau gyvus psichiatrus. Ten buvusioje miesto psichiatrinėje poliklinikoje palaukiau apie valandą koridoriuje, po to būrelis moteriškių baltais chalatais pasikvietė į kabinetą ir paklausinėjo apie mano tos dienos nuotykius. Į ligoninę nepaguldė, o vėl įsodino į greitosios mašiną, kuri ir nuvežė aktorių nevykėlį į rimtesnę įstaigą – Parko 15 (Respublikinę ligoninę). Toliau jau patys viską žinot.

Kitą kartą pasikvietusi komisija manęs apie chuliganišką įvykį klausinėjo. Tipu, tai kiek kartų tu tam apsauginiui sudavei? Na, negi sakysi – daug. Sakau, porą kartų ranka, na ir koja dar sykėlį. Bet kai nugriuvo daugiau nelindau, nes subėgo jo draugeliai. Kad jis apsauginis, aš tada nežinojau, galvojau, *diedui nefig* veikt, ar orientacija ne ta, kad pradėjo kabinėtis. Ant kaktos juk neparašyta, kad jis darbe.

Nepamirštu paminėti, kad Kurvilaitė turbūt, kaip pernai ir buvo prižadėjusi, nori man priverstinį gydymą įpaišyt už tą pakaruoklį. Bet iš tikrųjų aš niekam nieko neskundžiau ir kelio į „Publiką“ nežinau. Melas, deja, pigus ir neįtikinantis, nes po to įvykio, iki sakinio laikraštyje, aš vienintelis iš tryliktojo skyriaus buvau pabėgęs.

Vietoje žadėtojo mėnesio praėjo pusanthro. Kaip čia vėl ant grėbliu neužlipus... Įtardamas, kad per pietus vėl galiu gaut papildomą „vitaminą“, imuosi atsargumo priemonių. Pasiėmęs valgykloje sriubą, keičiuosi dubenėliu su stalo kaimynais. Po kažkelinto karto *matrioškės* ir seselės šitą fokusą pastebi ir ima kibti, ką čia darau. Aš viską juokais verčiu. Sakau, *mentai* sriubą užnuodijo ir mano stalo kaimyną užverst nori, todėl aš jį gelbėju. Vyrukams *bajeris* patiko, indais ėmė keistis ir sėdintys prie kitų stalų. Apsikeitimas *bliūdais* kuriam laikui tapo skyriaus pietų ritualo dalimi. Tik „gaidys“ tame žaidime nedalyvavo.

Įpusėjus šeštai ar septintai savaitei imu rimtai *parintis* – kas per *fignia*? Kiek dar čia teks kirmyti? Išeina, kad išdūrė vedėja Pavardienė su pasakėle apie mėnesį. Akivazdu, kad ne ji čia paradui vadovauja, o Faligienė, kurios planai mano atžvilgiu, matyt, kitokie... Net miegas sutriko – jei anksčiau knarkiančio kaimyno nepastebėdavau, dabar, rodos, visą naktį šokinėju, kratau ir spardau jo lovą, kad užtiltų. Viena rytą po tokios naktelės pasigavau Paškevičių ir sakau – *parinuos*, kodėl nepaleidžiat. Miegas sutriko, nervai įsitempė. Gal turit kokių raminančių? Sako, be problemų, palauk. Nueina į savo kabinetą, atneša 4 ar 5 šviesiai rudos spalvos pailgas tabletes ir duoda – išgerk visas, miegosi parą be problemų. Atsibusi pilnai pailsėjęs...

Taip ir padarau. Tik po kokių 20 minučių suprantu, kad čia jokių miegu net nekvepia. Ima stipriai raut stogą... Bėgte į tualetą – prisigeriu kiek

telpa vandens – pirštus į gerklę – išsivemiu. Po to dar keletą kartų procedūrą kartoju. Bet per vėlu – ratai jau sukasi. Na, Paškevičius, na ir *zapadlistas, blyn*. Ką dabar daryt ir kuo tai baigsis? *Chebra* nesupranta, kas čia su manim darosi, kodėl vėmimo varžybas sugalvojau daryt, bet ką jiems paaiškinsi. Iš kitos pusės keikiu vėl save – juk pats paprašiau...

Pofig. Krentu į lovą. *Stogą* rauna konkrečiai. Vietoje ramybės – galvoje filmukai. Viskas aštrėja, ryškėja, sutrinka laiko pojūtis. Bet pradžia visai nebloga – imu jaustis vos ne šventuoju, rodos, kad žinau atsakymus į visus galimus klausimus. Apima euforija, pakilumas, atsiranda nesveikas savęs pervertinimas, norisi būti visiems geru ir atviru. Rodos, kad net neprašomas galėčiau pirmam sutiktam atvirai papasakot viską, kas tuomet ant *dūšios*... Kaip ir nieko blogo. Juk žinau, kad čia ratai veikia ir anksčiau ar vėliau tai baigsis. Po keliolikos euforijos minučių – kritimas – juodas, staigus, beviltiškas. Viskas staiga persiverčia į panišką baimę, persekiojimo maniją, visos mintys galvoj juodos, nuvart jį neįmanoma. Jaučiuosi kaip kiaulė mėsos kombinate. Po kelių minučių – vėl euforija. Šį kartą virsmas ne toks staigus ir gan sklandžiai praeina. Pasivoliojęs lovoje apie pusvalandį ir tų chemikalų veikimo ciklą daugmaž perpratęs, mėginu suimt save į rankas.

Ką daryt? Neįtikėtina, kad Paškevičius davė tuos *ratus* iš neturėjimo ką veikt ar dėl pramogos. Kas bus toliau? Kita vertus, aktyvioji pusė buvau aš. Kas galėjo pagalvoti, kad aš šiandien raminamųjų prašysiu? Tai suteikia vilties. Reikia nešt malkas iš to skyriaus. Kad man „stogą“ rauna, žinau tik aš ir Paškevičius, jei dingsiu – jo planai bus sugadinti. Slankioju po palatas, šnekuosi su žmonėm apie šį bei tą, kad susiorientuočiau, ar tie ratai duoda kažkokį poveikį, kurį ir kiti mato? Atrodo, niekas nieko nepastebi. Tai – pliusas. Gal ir yra lengvi *gliukai*, bet susikaupus galima viską kontroliuoti. *Supisti* amerikietiški kalneliai galvoje erzina, jei nežinočiau, nuo ko jie – būtų išvis *pizdec*. Tik vienas klausimas neduoda nusiraminti: kiek visa tai truks?

Sanitarės ruošiasi į skalbyklą. Kadangi skyriuje jau esu senbuvis, ramiai prieinu ir pasisiūlau padėt. Jos klausia seselės, ta sako, ai, tegu nueina. Pilnos kelnės laimės – iš skyriaus išsiraut pavyks. Aš ir dar vienas veikėjas paimam didelius maišus su nešvaria patalyne ir pižamom. Kartu su *matrioške* varom į skalbyklą. Iki jos vos ne pusė kilometro, Paškevičiaus nei kvapo. Neskubėdami einam su tais maišais. Galvoje kalneliai įgauna didesnę pagreitį.

Sakau sanitarėi, kad į skyrių negrišiu, einu šundaktariais į administraciją skūstis. Ta dar kažką putojasi, bet aš varau neatsigreždamas. Dar galvoju, gal apskritai iš ligoninės reiktų *malkas nešt*, bet su pižama, vidurdienį ir be pinigų taksui vargu ar toli nubėgsi... Pirmiausia, užlipu į

trečią aukštą, į docento Bendinsko kabinetą. Užrakinta. Čia kaip visada – jei labai *pachmielo* reikia, tai tie, kurie gali tau padėti, tuo metu būna kažkur kitur. Nusileidžiu į antrą aukštą, kur sėdi sekretorė. Sakau, gal galėčiau su vyr. gydytoju pašnekėt. Sako, jo nėra ir šiandien nebus. O pavaduotojai? Dabar užsiėmę, konsiliumui ruošiasi. Na tai, sakau, aš palauksiu, noriu pasišnekėt. Tas jai nelabai patinka, bet dėmesio man jokio nerodo. Atsisėdu laukiamajame ir laikiu. Siaubo/euforijos kalneliai galvoje aukštyn žemyn varinėja, bet tvardausi, vaidinu, kad esu visiškai ramus ir abejingas.

Ateina Paškevičius su vyr. sesele. Prašo, kad eičiau į skyrių. Apgailestauju, bet kol nepašnekėsiu su kuo nors iš valdžios, niekur iš čia neisiu. Kai pamėgina mane už rankovės traukt, mandagiai teiraujuosi jo, kokiais *ratais* mane prišėrė ir kodėl man *stogą* nuo jų rauna? Priešais sėdi sekretorė, aš elgiuosi korektiškai – jis nedrįsta kviesti sanitarų ir manęs vesti iš čia jėga. Galvoju, kam tie *ratai* pas teismo ekspertus? Gal jie prieš ekspertizę ar tardymą auką tokiais skanėstais su maistu slapta pavaišina tam, kad po to tardydami lengviau *išmuštų* iš jo parodymus, turinčius vertę byloje? Žmogui, nežinančiam, kad gavo cheminių medžiagų dozę, labai sunku susikoncentruoti tardymo metu, kai galvoje „nežinia nuo ko“ netikėtai vyksta nekontroliuojamų kraštutinumų juoda–balta / balta–juoda kaita. Kai esi baltoje to zebro juostoje, viskas atrodo šviesu ir giedra, norisi būti atviru ir nuoširdžiai su pirmu pasitaikiusiu atvirai pašnekėt. Šnekėt belieka tik su milicijos darbuotoju arba su jo kolega baltu chalatu.

Bet kodėl mano atveju, kur byla aiški kaip dieną, skyriaus ekspertas tokiais preparatais staiga ėmė piktnaudžiauti? Kaip jie veiks? Kiek tai tęsis? Kuo tai gali baigtis? Ar tai jo asmeninė iniciatyva, ar jis tokius nurodymus gavo iš Faligienės? Ką man daryti?

Po pusvalandžio į vieną iš kabinetų pradeda rinktis žmonės rimtais veidais, sukviesti kažkokiam konsiliumui. Man *dzin*, bet Paškevičių nusiteikiau *apšikt*, nors greičiausiai jis tik mažas sraigtelis sudėtingoje ir paslaptingoje sovietinės psichiatrijos mėsmaalėje. Nutaikęs progą *įsiraunu* į kabinetą ir prašau leidimo pasikalbėti. Kabinete ilgas stalas, visas užsėstas senių baltais chalatais. Matyt, visas LTSR psichiatrijos elitas susirinko. Gydytojo–eksperto metodus, sakau, norėčiau apskūsti. Tie klausia, kokio. Paškevičiaus, atsakau. Jis čia pat, priimamajame sėdi ir nori mane atgal į savo skyrių nusitempt.

Tie mane iš kabineto išveja, sako, kad laukčiau už durų, pasikviečia jį. Seselės ima iš skyrių vesti planinius ligonius, kuriems ir buvo surengtas tas psichiatrijos šviesulių susirinkimas. Po kažkiek laiko mūsų skyriaus seselė atneša mano ligos istoriją ir bylą. Po keliolikos minučių pasikviečia ir mane. Įeinu. Ilgą stalą užsėdę seni vilkai ir lapės. Jaučiuosi kaip vargšas zuikis,

kuriam nėra jokių šansų. Šalia manęs atsisėda Paškevičius. Paradui vadovauja vyr. gydytojo pavaduotojas Nabašinskas ir viena sena chrizantema – raukšlėta kaip perdžiūvusi razina, net iš Kauno atvažiavusi *boba*, berods profesorė ir turbūt *afigenas* autoritetas visiems kolegoms.

Ji manęs klausia – kokios problemos? Sakau – nuodija vaistais šitas daktarėlis ir rodau pirštu į Paškevičių. Pastarasis visai neatrodo laimingas, kad taip reikalai pakrypo. Neramiai muistosi, žvilgsnį įbedęs į kažkokį popieriaus lapą ant stalo, ir vis labiau panašėja į šuniuką *prišikusį* ant kilimėlio. Kokiais vaistais? – klausia manęs Kauno ponia. Čia aš ir vėl eilinį kartą praleidau gerą progą patylėti arba apsimesti nežiniuku. Leptelėjau kažkokių specialių vaistų pavadinimą, sužinotą iš laikraštinio straipsnio apie milicijos bei spec. tarnybų darbo metodus. Ir išvis, sakau, čia mane marinuoja žymiai ilgiau nustatyto laiko ir akivaizdžiai yra linę nubauti, nes galvoja, jog tai aš „Publikai“ apie tą pakaruoklį iš tryliktojo pernai paskundžiau, bet tai netiesa... Tolimajam stalo gale sėdi rami kaip belgas Faligienė. Jos klastingos akutės spinduliuoja arktiniu šalčiu, kaip ir visų kitų užstalės veikėjų, išskyrus Paškevičių. Dar kažko nereikšmingo elitiniai daktarėliai paklausinėja ir liepia laukti už durų. Po kurio laiko išeina Paškevičius. Einam į skyrių, sako. Na, kas belieka – einam... O einam dviese ilgais liginės takeliais...

Tuomet, prie vaistų sukeltos *chuinios* dar prisideda asmenybės susidvejinimas. Vienas *zarraza* mano viduje sako: „Dabar juk yra puikiausia proga duot tam *pidarui* į galvą – tikrai žinos, už ką gauna...“

Kitas, ramesnis ir išmintingesnis, varo kitą giesmę: „Seni, tavo padėtis ir taip bloga, o *atpizdinęs* šundaktarį – ekspertą iš *durnyno* labai ilgai neišeisi...“

Nežinau kodėl, bet paklausau antrojo, todėl Paškevičius gyvas ir sveikas pareina iki savo valdų.

Skyriuje krentu į lovą, juodai balti kalneliai nesilpnėja. Dar blogiau – link nakties ima stiprėti. Naktį akių nesumerkiu. Į galvą lenda visokie tamsiausios situacijos variantai, koks čia miegas. Girdžiu palatos draugelių knarkimą ir naktis, rodos, niekad nesibaigs. Jei „vaistų“ poveikio pradžioje toje galvoje besisukančioje karuselėje šviesūs ruožai buvo platūs ir ilgi, o juodi paranojos epizodai trumpi, tai vakarop svarstyklės išsilygino. Naktį šviesūs intarpai pasidarė visai trumpi. Liko beveik vien tik juodos pakalnės, iš kurių, rodos, pakyli tik trumpam, kad vėl kristum ir išsitaškytum juodoje neviltyje ir baimėje. Beje, tie *jobani* vaistukai veikė ne vien smegeninę, bet ir kitus organus. Su kiekvienu kritimu į juodą juostą perdžiūdavo burna, imdavo prakaituot delnai, širdis daužydavosi ir, rodos, norėdavo iššokti iš krūtinės, dar prisidėdavo ir spazmai pilve – pilnas *chuinios* komplektas,

labai mėgstamas visokio plauko ekstremalų, tokių kaip parašiutininkai ar mėgėjai pasimaudyti šalia ryklių. Baimė, rodos, be jokio realaus pagrindo, bet vis tiek veikia žlugdančiai, juo labiau, kad esi *durnyne*, ant langų grotos ir niekam čia nepasiskūsi, juk nežinai, ką šundaktariai priešėre tuo *šūdu* planuoja su tavim daryt toliau. Pagaliau išaušo rytas. Cheminės medžiagos savo darbą atidirbo ir jų poveikis smarkiai susilpnėjo. Niekam nelinkėčiau tokios naktelės...

6>13 (HIGHWAY TO HELL)

Po pusryčių pro palatos langą matau ateinančius ir lipančius laiptais du budinčius sanitarus iš priėmimo ir du stambius narkologinio skyriaus *ambalus* su pižamom. Vidinis balsas sako, kad ateina manęs. Nesuklydau. Seselė liepė susirinkti mantą ir ruoštis persikelti į kitą skyrių. Atsisveikinu su vyrukais. Durys pasimovė ant raktų iš sanitaro kišenės. Galvoju, jei jau atsiuntė net keturis žmones, kad mane vieną perkeltų į kitą lovytę, tai, matyt, šundaktariai jiems priskiedė, kad esu *afigienai* pavojingas ir greičiausiai priešinsiuos... Jei jau vyrukai tam nusiteikę, kaip aš galiu juos nuvilti?

Išeinu į fojė. Už nugaros užsidaro durys. Lieku vienas prieš keturis. Visi maždaug po 100 kilogramų, bet aš taip pat nelengvesnis. Pradžiai *varau* morališkai ant *alkofronto nuopisų*. Juk jokiam kitame skyriuje, išskyrus narkologinį, tokių *atmarozkų* nėra. Ant sanitarų pykt negali – jie už pinigų dirba savo darbą. Bet savanoriai *alkašai* erzina savo nesveiku aktyvumu – už kelias tabletes gorilos po visus skyrius, kur tik juos pakviečia, laksto ir raišioja *durnelius*... Už tokią veiklą galima ir net reikia tiems *dundukams chujasosams* nors kartą *duot į galvą*. Kad neprieitų iš už nugaros, stengiuosi laikytis arčiau sienos. Išvadinu juos visokiais nepadoriais žodžiais ir mėginu įspirt *į kiaušus*, o jei prieis arčiau – ir į dantis kalt...

Marozai į ataką nesiveržia ir saugios distancijos laikosi. Bet kol aš į juos dėmesį sukonzentravau, vienas iš sanitarų klastingai prislinko iš už nugaros, mano pižamos nugarinę dalį užmetė man ant galvos ir rankos dilbiu apėmęs kaklą iš nugaros ėmė smaugt. Tuo pat metu iš pižamos kišenės iškrito ir į grindis tškėsi mano diktofonas. Visa laimė, jog kasetė su įrašais jau buvo perduota žmogui ir saugiai laukė manęs namie. O dabar jame buvo kasetė su nusibodusia muzika, vietoj kurios aš planavau įrašyti kitus savo pokalbius su baltaisiais chalatais.

Buduliai, pamatė, kad aš jau nieko per pižamą nebematau, saugiai prieina artyn ir griebia mane už kojų. Taip bespuurdanti pakėlė nuo grindų ir nuvilko pro duris į lauką, o po to ant rankų nunešė link 13 skyriaus. Kai supratau, kad priešintis beprasmiška, atsipalaidavau – reikia *kaifuot*, juk negreitai vėl kas nors ant rankų mane panešios plius dar ir nemokamai (visgi

gera yra gėjams ir moteriškėms, kuomet raumeningi bernai juos ant rankų neša)... Deja, nešė neilgai – po kelių minučių mane nutrenkė ant 13-ojo skyriaus grindų, kur jau laukė skyriaus sanitaras, su pagalbininku paklodes į virves besukantis. Šis servisas, be abejo, skirtas man...

Tai reiškė elementarų faktą, kad ekspertai, o gal ir tie visi seni *šikniai* administracijos rūmuose vakar paskyrė man priverstinį gydymą ir, be abejo, gydys mano galvą ir *šikną* 13 skyriuje pas pačią mano mylimiausią vedėją...

Tuo metu jokių kitų minčių galvoje nebuvo tik „už ką“? Kažkokie sentimentai užplūdo. Negi už tai, kad apie pakaruoklį paskundžiau, dabar bus *pizdec*. Stengiuosi likti ramus, nei žodžio, kažkodėl tik ašaros iš akių bėga ir snarglys iš nosies tįsta. *Alkašai* padėjo pririšt ir išėjo savais keliais. Seselė greit atsirado su švirksčiu ir suvarė aminazino porciją į seniai nuo badymų atsigavusią mano *šikną*.

Dairausi. Skyrius kaip naujas, *išpidarasintas* – dar dažais kvepia. Matau netoliese porą pažįstamų dar nuo praeitos kadencijos *narkašų* – jie aiškinasi santykius su kažkokiais trim *šikniais*. Nebegirdžiu, dėl ko jie ginčijasi. Užmiegu. Atsibundu jau atrištas. Bet iš vidaus verdu – vėl pas Kurvilaiteį ir dar priverstiniam gydymui. Vienas narkomanas priėjęs sako, Zarraza seni, čia tie trys *urodai vierchais* būt nori, padėk. *Blyn*, laiku paprašėt. Išlipu iš lovos, vaikštinėju po koridorių. Tie *lochai* iš 1 ar 2 palatos. Dairausi, kur sanitarai, ar nestebi manęs labiau nei kitų. Vaidinu visiškai ramų ir apsnūdusį. Apėjęs koridorium keletą ratų matau, kad tie „trys muškietininkai“ savo palatoje neužsidarę durų kažką kalbasi tarpusavyje. Sanitaras nežiūri. Įslenku į palatą. Tie spokso.

Sakau, palikit *narkašus* ramybėje ir taip jiems *lomkės* – *chujova*. Stambusis, aiškiai vadeiva, kažką mykia ir pūstis ima, kiti tyli. Iš visų jėgų kalu jam į snukį. Jis to nelaukia, todėl iškrenta iš *tapkių* ir su bilesiu plojasi ant medinių grindų. Kiti, pamatę savo vadeivos skrydį, nepuola. Tas palengva atsikelia. Daugiau, manau, nereikia. Vyrukas iškart pasidarė malonus ir sukalbamas (galimai jam išpūdį padarė ir tai, kad mane iš ekspertizinio skyriaus net keturiese atvilko, o tai *durnyne* jau yra neįprastas dalykas, nes tradiciškai užtenka dviejų). Sakau, jei tik pasiskūsi – sumuštinis būsi. Pasakiau negarsiai ir paprastai, man pasirodė, kad net draugiškai – bet, matyt, gavosi įtikinamai, nes jokių papildomų klausimų nekilo.

Tuo pačiu pastebiu, kad po skyriaus remonto palatos langas liko neužkaltas. Pamėginau – *akurat*, atsidaro. Prigrasinu trijulę, kad iki vakaro tylėtų apie langą. Vakare – per langą ir laisvas vėl... Kadangi skudurų atsargoj šįkart neturiu, vilkėdamas pižama sėdu į 44 autobusą ir išlipęs Užupyje nuvarau pas pažįstamą – pasisekė, randu namie. Pasiskolinu iš jo

skudurus, kad nešiurpinčiau miestiečių su *durnyno* pizama, kol iki namų nusigausiu...

ZUIKUTIS IR LAPUTĖ

Praėjus savaitėlei po to, kai pabėgau iš Kurvilaitės skyriaus, nusprendžiau netikėtai aplankyti Faligienę. Padarysiu raganai siurpizą, galvoju. Pasipuošiu švaresniais skudurais, nuperku gėlių ir varau į *psichuškę*. Šypsaisi kaip koks laimingas *durnelis*, netikėtai piniginę su *babkēm* radęs.

Kai įvirstu pas ją į kabinetą, *boba* gerokai nustemba. O gal net truputį *peršika*... Prisižiūrėjęs filmų, kaip galantiškasis *pižonas* Džeimsas Bondas mergas tvarko, irgi puolu jai komplimentus bert. Gėlytes įteikiu, į letenėlę pabučiuoju ir kabinu makaronus į akutes spoksodamas, kad aš ją myliu ir kad ji – protingiausia ir gudriausia moteris iš visų, kurias teko sutikti. Ir aš labai džiaugiuosi, jog turėjau laimės su ja pabendrauti. Kad atėjau prisipažinti, jog iš tikrųjų tai aš į „Publiką“ nuvariau ir Lomkui apie tą nelaimingą pakaruoklį papasakojau. Be to, Lomkus yra *čmo*, nes man už tai nesumokėjo nei kapeikos ir aš be reikalo stengiausi jam tą informaciją teikdamas.

Žiūriu, *bobelė* tirpt pradėjo nuo mano pasakėlės. Jos žvilgsnis iš profesionalaus ir ledinio tampa šiltu ir draugišku, kaip mylinčios moteriškės, kuri man neabejinga ir gal net manęs nori...

„*Boba* susileido“ – galvoju. Net pasimetu iš netikėtumo pamatęs tokią neįtikėtiną permainą jos veide. Sliekas kelnėse irgi sujuda. Jei Bondas tvarko tik gražias sovietų agentes, matyt, man liko gudrios ir klastingos. Akies krašteliumi primetu, kad jos stalas laisvai gali išlaikyti du žmones. Bet kol aš snarglėjuosi besvajodamas, palankus momentas dingsta negrižtamai.

Akimirksniu Faligienė vėl tampa geležine klastinga lapė ir *durno* zuikio erotinės svajonės *moment* sudūžta ir išsitaško kaip į betoninę sieną atsitrenkęs alaus butelis. Tuomet suprantu, kad jau laikas nešt skudurus, nes aš, kaip ne kaip, o bėglys esu... To trumpo žvilgsnio iki šiol pamiršt negaliu. Gal būtent dėl jo trumpumo, konkretumo ir dėl didžiulio kontrasto su jos įprastine veido išraiška. Manau, klastinga lapė teigiamai įvertino mano aktorinius gabumus, tik gaila, jog kvalifikacijos kaip vyrui eilinį kartą man pritrūko... Nieko nepadarysi...

P.S. (MEILĖS FRONTE NIEKO NAUJO)

Praėjo mėnuo su uodega nuo mano pabėgimo ir aš mėgavaus gyvenimo kitoj grotų pusėj teikiamais malonumais. Jūratė triperį sėkmingai išsigydė ir įkalę porą butelių pigaus vyno vieną vakarą mes atėjom į 6 skyrių Dovkės aplankyti. Gydytojų vakare skyriuje nėra, todėl jaučiausi

drąsiai, bet paskambinus teko ilgokai laukti už durų, o jas atidariusi seselė pamačiusi, kad atsivilko neblaivus buvęs skyriaus klientas, ir dar su *kurviškai* atrodančia merga, iš pradžių nelabai norėjo įsileisti vidun. Bet, matyt, sugebėjau prikabinti makaronų, tad visgi buvom įleisti į skyrių. Po kelių minučių sanitaro pakviestas atsivilko Dovkė.

Didžiausia naujiena, kurią jis papasakojo, buvo ta, kad geriausią skyriaus seselę Vilną išmetė iš darbo. Priežastis sėdėjo šalia manęs. Dovkė, kaip makaronų kabinimo didmeistris, įkalbėjo Vilną padaryti skyriuje vakarėlį. Mergina surizikavo ir *pasirašė*, o Dovkės draugai iš laisvės parūpino brendžio, *vodkės*, šampano ir vyno bei viską gera užkanda papildė. O kai Vilma dirbo naktinėje pamainoje, įvyko *pjankė* su erotikos elementais. Jei Dovkė tąkart nemelavo, jiems ant stalo šoko gražuolė Vilma, visiškai neapsikrovusi bereikalingais drabužiais. Ožiai padarė savo juodą darbą – skyriaus valdžia viską sužinojo, todėl mano mylimoji ir išskrido iš darbo...

Dovkės gelbėjimo akcija pamažu kryo į gerą pusę. Jau atsirado „nuotaka“ tolimoj Australijoje, kuri „svajoja“ už jo ištekėti. Kai tik pavyks sutvarkyti popierius su medikais ir išeiti į laisvę, mergina atskrenda čia ir jie sukuria šeimą. O po to jaunavedžiai legaliai išvažiuoja gyventi į kengūrų šalį, kuo toliau nuo *mentų*, kol tie neiškapstė dar daugiau „brigados“ darbų.

Pašnekėję atsisveikinome ir nusprendėme po ligoninės parką pasivaikščiot. Priėjome baraką, kuriame laikinai buvo įsikūręs 13–asis skyrius. Jau visai sutemo, bet dar matėsi, kad pastato durų vietoje žiojėja tamsus kvadratas. Įeinam ir jau nuo slenksčio kojos kliūna už besivoliojančių ant grindų plytų ir lentgalių. Visos durys jau kažkieno išluptos ir išvežtos kartu su staktom. Akys pamažu įpranta prie minimalaus apšvietimo. Jūratė stipriai įsikabina man į leteną. Aplinka ir atmosfera gotiška: ant apšnerkštų palatų grindų mirga mėnulio pilnatis apšviestų vėjo judinamų parko medžių ir grotuotų langų šešėliai.

Pradžioj sunkiai išžiūrėjome ilgo koridoriaus kontūrus. Nakties tyloje, kažkur pastato gilumoje, rodos, pasigirdo kvėpavimas ar tylus šnabždesys. *A vdrug* paklaruoklio dvasia sugrižo? Kadangi buvom pagėrę, tai negi imsi ir parodysi mergai, kad tau jau vaidenasi... Kliūdami už griuvėsių slenkam koridorium. Staiga vienoje iš buvusių palatų nakties tylą kaip griaustinis perskrodžia griūvančių plytų bildesys ir jų smūgiai į senas medines grindis, o efektą žymiai sustiprina naktinė tuščių erdvių akustika, aidas ir netikėtumo efektas spengiančioje tyloje. Kas čia per *fignia*??

Po keleto žingsnių situacija paaiškėja. Kažkokia porėlė įslinko į apleistą baraką *pasidulkinti*. Kadangi aplink purvina, reikalą teko atlikinėti stovint. Mergina pasitaikė mažytė, o vyrukas – aukštas, tad jiems nebuvo labai patogų. Bet sumanūs meilės ištroškę jaunuoliai rado išeitį – mergą

pastatė ant plytų pakyls ir *drožiasi*. O čia *vdrug* atsivilkom mes ir sugadinom jų romantišką vakarėlį. Išgirdusi artėjant nekviestus svečius mergina, matyt, *susiparino*, prarado pusiausvyrą ir sugriovė savo laikiną pjedestalą.

Įdomu, kas tąnakt labiau *peršiko*: ar mes nuo netikėto bildesio, ar porelė nuo nelaukto dviejų *šiknių* vizito pačiu nepalankiausiu momentu?

VILNIUS JAZZ

Spalio mėnesį Profsajungų rūmuose ant Tauro kalno kasmet vyko tradicinis Vilniaus jazz *festas*... Publika nuo dabartinės skyrėsi kaip diena nuo nakties... Matyt, net patys organizatoriai nelabai suprato, kaip čia gaunasi, kad bilietų išperkama mažai, o salė beveik pilna.

Jei dabar į šį festivalį renkasi visokios vienišos senmergės liūdnamais veidais, o papuošęs į koridorius ir fojė jautiesi, kad galimai pasiklydai ir į spektaklio premjerą per klaidą atsivilkai, nes atmosfera visiškai kaip teatre, (situaciją gelbėja tik kartais sutinkami seni *alkašai* džiazų mėgėjai ir melomanai), tai 1991 metais vaizdelis buvo visiškai kitoks. Ir įdomiausia vieta dažniausiai buvo ne salė, kur kažkas mėgino avangardiniais *navarotais* pripūst saksofoną ar sulaužyt būgnus, o rūmų bufete ar kavinėje, net nežinau, kaip tiksliai ši vieta buvo vadinama... Patekt į ją, jokių bilietų nereikėjo ir toli gražu ne kiekvienas ten *bekvasinantis* iki salės, kur ir skambėjo džiazas, tą vakarą nueidavo...

Trumpai apie sistemą, kurią nudodami studentai ir visokio plauko *chaliavos* mėgėjai tais laikais užpildydavo salę: kasoje bilietų visad būdavo, ir pvz. atėję keturiose nusipirkdavo 1 arba 2 bilietukus. *Bobutės* prie durų įleisdavo bilietų savininkus, o po kažkiek laiko vienas iš tos kompanijos surinkdavo naudotus, o jei trūko dar pasiskolindavo kokį nuplėštą bilietuką iš kaimynų ir juos išnešdavo fojė bedžiūstantiems zuikiams, kurie po to per kitas duris varydavo į salę kaip grįžę iš tualetų ir parodydavo apsnūdusioms kontrolierėms naudotus bilietukus... Sistema paprasta, bet veikė gerai...

Mačiau kaip nustebejęs organizatorius klausinėjo kasininkės ir stebėjosi, o gal net nesuprato, kodėl tik tiek bilietų parduota, o salė beveik pilna...

Rūmų kavinėje alaus tais laikais, deja, nebuvo, todėl inteligentiška publika lakė brendį ir trauktinę... Kad nemokėtų antkainių, supratingesni atsinešdavo savo buteliukus ir po stalu be vargo *dapilinėjo* į kabako taures... Atmosfera buvo pakankamai anarchistiška ir *įkalęs* jausdavaisi beveik kaip kokiam pankų koncerte – tai buvo didžiulis tų laikų festivalio plusas...

Atsivilkau su savo brangiausia ir palengva *kvasinam* – pažįstamų *feisų* nemažai, rodos, kad net pusė *baracholkės* (Antakalnio melomanų turgelio)

susirinko... Džyza įkalęs, kaip visad, kalba be pertraukos, Baras mėgina įpiršt naują I.V.T.K.Y.G.Y.G. kompaktą. Nors jis ir gerai prisilupęs, bet nusiderėt iš jo praktiškai neįmanoma, *šiknius* laiko kainą ir gana...

Gailiuosi, kad atėjau su moterim, nes aplink pilna gražių nuobodžiaujančių mergų. (Vaikšioti į *tūsus* su savo *boba* tai tas pat, kaip ir važiuoti į Tulą su savo *samovaru* [Tula – miestas Rusijoje – *samovaru* tėvynė ir pagrindinė gamintoja, beje, kiek žinau, tai tame pačiame mieste dar gamina teroristų dėl savo paprastumo ir patikimumo labiausiai vertinamus Kalašnikovo automatus].)

Saška prisprogęs ėmė visiems aplinkui aiškinti, kad džiazas yra toks pat menas kaip ir beždėjimas – tai yra malonumą teikia tik tiems, kas tai daro... Jo laimei, aplinkui pasitaikė tikrai inteligentiški ir tolerantiški žmonės – negavo jis už tai į galvą...

Taip nejučia jau ir nežinia kuri pertrauka prasidėjo, kavinė prisipildė visokių ištroškusių veikėjų... Visi tvarkingai išsirikiavo į ilgą eilutę, laukia savo kavos ir kitų skanėstų, nors tie, kurie dar *šiknos* nepakėlė ir net nekart iki salės *nedaėjo*, visiškai neskuba užleisti vietų muzikos dozę jau gavusiam kontingentui...

Kadangi sėdėjau visiškai užkampy, tai nusprendžiau neužleisti niekam tokios strategiškai patrauklios vietos, kurioj labai patogiu savo butelius į kavinės *čierkas* saugiai perpilti ir vakaro išlaidas sumažinti...

Bespoksant į eilę stovinčių moteriškių grožybes akys užkliūva už vieno patino... Kažkur aš jį mačiau... Kas per tipas??? Eina *na...* juk čia tas veikėjas, kur *durkėj* man pagardintą sriubą į letenas įdavė... Pasitrinu veizolus, ar nesapnuoju. Be abejo, vyrukas be pižamos, o su tvarkingais mažai nudrengtais džinsais ir plaukai jau nepalaidi, surišti į uodegą, bet barzda, ūgis ir kūno sudėjimas man sako, kad tai tas pats *šiknius*... Daugiau progų gražinti skolą gali ir nepasitaikyti, todėl lėndu į tamsiausią kampą ir prisidengiu letena snukį, kad tik *vdrug* nepamatytų ir nepažintų.

Vyrukas ne vienas, jis kažką šnekasi su nebaisia ir verta *grieko* merga... Visi džiazai man *moment* išdulkėjo iš galvos... Kur jam duoti į galvą ir dar kad nežinotų, nuo ko gavo? Geresnės vietos už *tuliką* nerasi. Jei geria, reiškia, eis *myžt*...

Matyt, ne pats didžiausias malonumas, kai atėjęs į kultūrinį renginį nueini *nupilt*, išsitrauki *pimpalą*, o tuomet nežinia kas prisėlinęs iš už nugaros griebia už ilgų plaukų uodegos ir ima tavo galvą daužyti į baltas *šikano* plyteles, o kai nukrenti, tavo skaistasis veidas atsiduria smirdančiame klozete... Jei *myžt* ėjai ne be reikalo, tuomet galimai dar ir į kelnes *privarysi*...

FIN